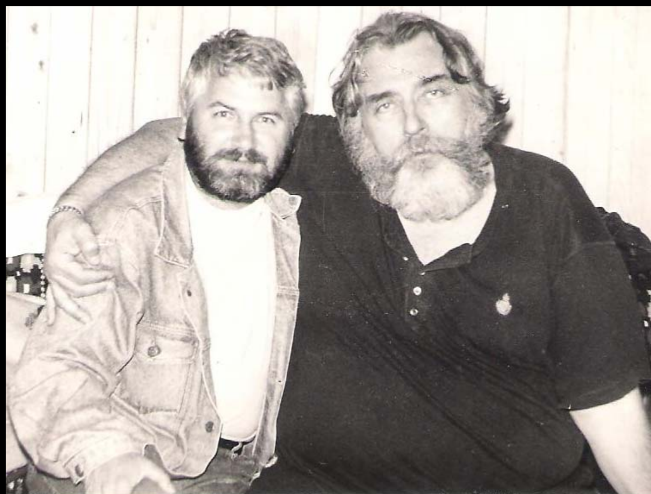
Răzvan Ducan

EPISTOLE CĂTRE ADRIAN PĂUNESCU

EDITURA NICO

Răzvan Ducan
EPISTOLE CĂTRE ADRIAN PĂUNESCU
Carte de iubire

Răzvan Ducan

EPISTOLE CĂTRE ADRIAN PĂUNESCU

Carte de iubire

EPISTOLE CĂTRE ADRIAN PĂUNESCU

Ediția a III-a, revăzută şi adăugită

EDITURA NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCAN, RĂZVAN
Epistole către Adrian Păunescu/ Răzvan Ducan,
Târgu-Mureş: Editura Nico, 2011
Ed. lector Nicolae Băciuț;
ISBN 978-606-546-146-8

I. Băciuț Nicolae (ed.)

821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț,

Editura NICO
Târgu-Mureş, str. Ilie Munteanu nr. 29
Apărut 2011

Lector: Nicolae Băciuț
Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț
Format 16/61x86, coli tipo 15

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureş,
Str. Cuza Vodă Nr. 57
România

A doua ediție

Cartea **„Epistole către Adrian Păunescu *Carte de iubire*”**, a apărut la Editura Tipomur în colaborare cu Editura Noul Pământ din Tg. Mureş, în anul 1998. De atunci alte întâlniri fascinante cu Adrian Păunescu, puse cu râvnă şi încântare de subsemnatul pe hârtie, apărute în diverse publicații şi cărți, au completat fericit suma informațiilor şi sentimentelor mele împărtăşite sau neîmpărtăşite despre poetul „ tineretului în adidaşi şi al generației în blugi”. Şi nu numai ale lor. Tocmai de aceea prezenta carte este o ediție revăzută şi adăugită. Cărții inițiale, căreia i-am respectat conținutul, aproape ad litteram, cu trăirile şi întâlnirile avute, i-am adăugat alte trăiri şi întâlniri cu Adrian Păunescu. Ea conține şi poezii, antume şi postume, dedicate acestuia.

Acum, când am pus punctul final şi scriu rândurile prezente „de întâmpinare” a noii ediții (de fapt a noii cărți!) îmi dau seama că aceasta nu mai este numai o carte de iubire, ci este şi o carte document!

Vor fi probabil inşi ce vor spune că este doar un strop, un pic, într-o mare. Nimic mai adevărat, dar e picul meu, sincer şi netrucat, care în viitor poate creiona o infimă tuşă din portretul adevărat al lui Adrian Păunescu.

Cartea se doreşte a fi, din perspectiva mea, developarea unei şanse unice, aceea de a cunoaşte şi de a fi în preajma unui poet în care Dumnezeu a pus geniu.

AUTORUL

Stimate Domnule Păunescu

Vă trimit unul din numerele cotidianului județean **„Cuvântul liber”**, unde am publicat una din epistolele destinate domniei voastre. Nu este nici prima epistolă publicată, în acest ziar al județului Mureş, şi sper nici ultima. (**N.R. Este vorba despre „Epistola 10 către Adrian Păunescu, publicată şi în ziarul nostru.**) Este şi acesta un mod al meu de a-mi exprima admirația față de ceea ce faceți- în special poezie, dar şi în atitudinea dumneavoastră socială şi națională- încercând şi în acest fel să aduc în atenția cititorilor numele dumneavoastră (dacă mai e nevoie!!) nume de mărime incontestabilă, într-o adevărată scară a valorilor. Şi chiar dacă în felul acesta mă expun deliberat țintei neruşinate a unor indivizi plini de prejudecăți şi cu serioase lacune culturale, eu îmi asum răspunderea spuselor şi faptelor, luptând, în acelaşi timp, cu vehemență, pentru adevăr. Oricum şi în orice fel, cu mine sau fără mine, nimeni nu vă poate lua locul pe care-l ocupați în literatura română. Veți rămâne (pe lângă apetitul şi pentru poezia de dragoste, filozofică şi moral-creştină) acel poet social şi național de primă mărime, alături de nume ilustre precum Mureşanu, Alecsandri, Eminescu, Coşbuc, Goga, etc. Intenționez, de altfel, ca **Epistolele**, atunci când vor fi suficiente, ca număr şi ca substanță, împreună cu alte amintiri (inclusiv fotografii) ale întâlnirilor mele cu dumneavoastră să constituie material obiectiv şi sensibil pentru o carte, care de pe acum mărturisesc că se va intitula **„Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”.** Preconizez că şi acesta, cartea, va fi peste timp, încă o dovadă a aprecierii şi iubirii de care vă bucurați. Şi că aici, unde ați implorat părintele ideal să vă mai nască „pe o colină dulce din Ardeal”, ați avut şi aveți prieteni.

Sper că aceste rânduri să vă găsească sănătos, cu nădejdea scrisului şi a mai binelui pentru neam şi țară.

Acelaşi şi mereu altfel
RĂZVAN DUCAN

(scrisoare publicată în cotidianul “**VREMEA- manifest**”, Nr. 1283 din 14.07.1997)

Cuvinte despre iubire

Aceasta nu e o carte de poezie, aceasta e o carte de iubire, numai de iubire, numai de iubire, numai şi numai de iubire, numai şi numai şi numai de iubire, de infinită iubire. Această carte.

Este declaraţia mea de dragoste, făcută de bună voie şi de nimeni silit, către un Uriaş, coborât din Olimpul neamului său, la ceas de cumpănă şi căutare, să-i arate înspre Nirvana, modul de mântuire. Luându-mă şi pe mine, fără parcimonie, în lumea felului său de a fi, mi-a dat cu bunăvoinţă, asemenea milioanelor de români, perfuzia fascinantă a visului său, glucoza iubirii sale de românitate şi umanitate, întărindu-mi puterea de a fi eu însumi.

Sortit de Ursitoarele bune să ia cu suma sinţurilor sale bucata de lume ce i-a fost dată şi să o îndrepte cu ciocanul propriilor convingeri şi putinţe, pe nicovala insolitului său suflet, acesta a răscolit în stăpânii de drept şi de fapt ai plaiurilor mioritice sensuri şi stări, frumuseţi şi direcţii, ce-şi aşteptau în chingile suficienţei ora chemării. Şi ora chemării a sosit atunci când din oportunitatea loviturilor diriguite de acesta, cu har şi substanţă dumnezeiască, au ieşit briliantine scântei de vers, mirifice poeme dintre care multe puse inspirat pe strune, nestemate rânduri de gazetărie, toate acestea şi multe altele încă, amestecate cu un altruism deliberat, într-o curajoasă „supă” de atitudine naţională şi civică. Purtând amprenta unui dinamism extraordinar, debordând spumant peste preaplinul complacerilor comode, acesta a (re)creat, în timp, dimensiunile mitului uman, dându-i o nouă combustie.

Numele Uriaşului, voievod al cuvintelor cruciale, munte ce s-a suit încă din timpul vieţii pe soclul statuii (ne)ecvestre de apoi, scrutând triumfător, cu pana sa incisivă lumea mergătoare pe tăişul cuţitului, de la acest sfârşit de veac şi mileniu?

Nimic mai simplu – **Adrian Păunescu**.

Epistola 1 către Adrian Păunescu

Domnule Păunescu, ca la un confrate mai mare,
Epistolă eu vă trimit dinspre Ardeal,
Din nou pe capul dumneavoastră, un preț mare,
În arginți s-a pus şi în dolari.

“Minciuna (iarăşi) stă cu regele la masă”
Şi patria e scoasă la mezat,
Şi dansul propriu al lebedei îl are
Şi fabrici multe şi-orice combinat.

Şi brazda cere parcă implorând semințe,
Semințele, de prin depozit, vor în brazdă,
Şi toți vorbesc o păsărească nouă,
De nu-i putință ca să se-ntâlnească.

Se tot lipesc stomacuri de spinări,
Că foamea a devenit stare firească,
Puținii prunci din sânii sterpi
Direct în stradă sar, ca să cerşească.

Părinții nu mai pot, l-i podul plin,
De impozite şi taxe aberante,
Şi iau alcooluri tari, din neputință,
Paleative, ce se vor calmante.

Şi viața trâmbițată-i înspre gri,
Şi rozul promisiunilor uitate,
Şi toba unei neapărate alinieri
Se bate tare şi tot bate, bate.

Proliferează economia subterană,
Evazioniştii-s primii la discurs,

Şi fericirea tinde-n țara noastră
Să aibă încă cel mai scurt parcurs.

Şi sunteți acuzat şi dumneavoastră,
De degetul tot pus pe rana țării,
Dac-ați tăcea, ei v-ar lua în barcă,
Aşa, însă, v-azvârle-n largul mării.

Dar nu fiți trist, vi-i paloşul de-acuze
Mai tare c-a lor platoşă de scuze!

Târnăveni, 9 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1242, marți, 3.06.1997)

………………………………………………………………

Unii sunt de părere că **Adrian Păunescu** s-a-ntrupat dintr-un stejar lovit de trăznet într-o ploaie a marii mirări, iar alții că ar fi spart cu unghia unei vreri precoce coaja unui bulgăre de aur, scăpat din gheare de un vultur pleşuv, plecat aerian pe traiectoria Banului Mihai, în căutarea Sfintei Treimi a neamului nostru. Ba mai circulă zvonuri cum că ar fi fost buricat în lume de ochiul unui cântec de poartă, poartă sculptată pe o petală de crin, şi că la naşterea sa curcubeul zugrăvise peste dealurile Copăcenilor o neasemuită floare de colț a iubirii de glie. Desigur, nici una dintre aceste păreri şi zvonuri, şi toate la un loc în acelaşi timp, sunt şi nu sunt adevărate. Însă, ceea ce e aproape cert e faptul că **Adrian Păunescu** a venit pe lume ca o fațetă subtilă a aceleaşi **„ROMÂNII dodoloațe”**, consemnată cândva de Blaga, ca o mică unire mare personală, înmugurită la jubileul celor 25 de ani de la **„drăguțul de 1 Decembrie 1918”.** Aşadar, părinți olteni, ce s-au cunoscut în Ardeal, dându-l luminii în Basarabia:

„..Din Dolj şi Vâlcea vine firea mea,

Sfinţită în Ardealul fără moarte.
Moldova din ea însăşi mă năştea,
De nu aveam de întrupare parte.”

(Din poezia lui **Adrian Păunescu**, **Primul drum**)

……………………………………………………………

Epistola 2 către Adrian Păunescu

Omul de rând cu spinii poverilor pe frunte,
Pe Via Dolorosa a tranziţiei a devenit un Iisus,
Cu cuiele plaselor goale din mâini,
Cu gândul celor trei mese, zilnic, de pus.

Cu elasticul banilor de la avans la salar,
Cu speranţa la vreo loterie de noroc,
Cu frica unei boli ce-nghite bani,
Cu groaza contribuţiei la bloc.

Cu ameninţările şomajului concret,
Cu vinile găsite - din te şi miri!?
Cu surfing-ul de supravieţuire
Pe valurile zilnicei scumpiri.

Cu frica termenelor expirate
La alimentele de prin import,
Cu cinstea asimilată cu prostia
Şi cu hoţia ajunsă un fel de sport.

Cu teama mersului după-nserat
Şi cu privirea prin vizor intrată-n sânge,
Cu “second-hand”-ul tot mai frecventat
Şi cu moralul la pământ, de neputinţe.

Târnăveni, 11 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1249, marţi, 10.06.1997)

………………………………………………………………

Copilăria lui **Adrian Păunescu**- o dată!
Tinerețea lui **Adrian Păunescu**- de două ori!
Maturitatea lui **Adrian Păunescu**- de trei ori! Adjudecat!
Adjudecată poezia lui pentru fâlfâirea pe catargul **Măndriei de a fi Român**!
Adjudecată gazetăria sa pentru fâlfâirea pe catargul unicei rațiuni de a fi- **Neamul Românesc!**
Adjudecat sângele lui pentru fâlfâirea pe catargul **Tuturor semenilor!**
Adjudecat A.D.N.-ul său răsucit înspre **Dumnezeu!**

Cu alte cuvinte, **Adrian Păunescu**- adjudecat de neamul său „de la Nistru pân' la Tisa”, căruia i-a cerut în schimb permisiunea de al iubi, repetat şi mereu, în aval şi-n amonte, de minuscula sa moarte. Atât!

…………………………………………………………………

Epistola 3 către Adrian Păunescu

Dacă țigara judecății îi aprinsă
Nu are cum să ardă pân’ la muc,
Nu ştiu o aberație mai mare
Decât impozitul, la doctori, pe ciubuc.

Urma-vor apoi şi naşii de la trenuri?
Şi-unii profesori, micii funcționari?
Şi-apoi frizerii şi-orice fel de şefi?
Politicieni şi coafeze şi hornari?

Şi-n următorul val, sigur toții popii,
De la botezuri şi îngropăciuni,
Şi vameşii şi polițiştii şi portarii,
Judecătorii, nu-s nici ei mai buni?!

Nu vor uita poştaşii, ce-aduc pensii,

Nici gunoierii, care-ți duc gunoiul,
Şi nici şoferii, ce iau la ocazii,
Şi nici crâşmarii, ce subție țoiul?!

Legiferăm o stare degradantă,
Din viciul ăsta facem fapt moral,
Şi-obrazuri, ce-s subțiri, le îngroşăm,
Sărind din nou peste acelaşi cal.

Târnăveni, 11 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1251, joi 12.06.1997)

……………………………………………………………

Adolescența mea a dat în floare sub spectrul mirific şi larg al iluminismului în gândire, fire şi faptă, promovat de **Adrian Păunescu**, în prima jumătate a anilor `70. Şi cum era perioada în care în mine se coceau revolte, spusele pe față a ceea ce se şoptea şi se vorbea doar pe din dos şi pe la colțuri, până atunci, mi-au creat confortabila credință că sunt liber, dincolo de libertatea dată de putere, ca paleativ, cu lingurița conjuncturii. Deşi dogmatismul închistat, de imediat de după 1948, începuse să sufere serioase fisuri, decantarea pe față a unor neajunsuri şi îndoieli era mai mult decât se putea spera în acele vremuri. Vinovat, în sens pozitiv, de starea de imponderabilitate (încă) a jocului de a fi tu însăți, a fost tocmai **Adrian Păunescu,** cu nonconformismul său justificabil şi justificat, având raționalul curaj de a combate stagnarea şi lipsa de substanță a spuselor fără acoperire, conştient de aportul la progres prin celebra teorie filozofică a luptei contrariilor, căreia i s-a subordonat, de altfel, după o cură de emancipare în S.U.A. (1971-1972), în calitate de bursier al Universității din Iowa, **Adrian Păunescu** a găsit, cred, fertilă letargia societății româneşti, în aşteptare, totuşi de “ceva”.

Pe fondul unei relative deschideri social-economice şi spirituale, acesta a implantat, cu mult curaj, germenii libertății în faptă (şi în sensul pledoariei, atât cât se putea), a ieşirii din neproductiva debusolare a libertății pur declarative, şi aceasta pe baza unei doctrine socialiste reformulate. Deschiderea spre adevăr şi spre valorile perene, spre emanciparea socială şi națională, erau direcţiile majore ale luptei sale. L-a ajutat temperamental său şi versul său asemeni temperamentului, prea puțin dispus la simple mângâieri de petale de flori, atâta timp cât avalanşele ce pun piciorul în pragul Carpaților dau mai mari şanse de a băga în seamă iarna.

"Prietenul meu mi-a spus,
Fi atent, fi atent
În zadar vrei tu să scri pasteluri,
Tu eşti pierdut pentru gratuitate,
Tu vei spune cuvinte
Şi pe gură îți vor ieşi amenințări,
Tu vei semăna grâu
Şi boabele vor exploda ca nişte grenade…"

(din poezia lui **Adrian Păunescu**, **Boabele ca nişte grenade**)
…………………………………………………………………..

Epistola 4 către Adrian Păunescu

Au ieşit pitecantropii, d-le Păunescu,
Şi australopitecii au ieşit,
Neaveniții de prin preistorii,
"Luminând" norodul, la chibrit.

Pe catranul neruşinat al insolenței,
Limbuția învârtind, ca pe o spadă,
Pe care-o-nfig până-n prăsele apoi,
În buimăceala celor de pe stradă.

Vorbesc cuvinte, spun gogomănii,
Şi-arată stele ce de mult s-au stins,
Nu spun nimic, dar limba li se mişcă,
De un resort al imbecilităţii-mpins.

Au gura mare, îs de fapt o gură,
Că osul facial l-i antrenat,
Cu logoreea lor proverbială atrag muşte,
Şi microfoane şi-aparate de filmat.

Şi-o meserie par a reînvia,
Din statu-n stradă şi bătutu-n tobă,
Căldura-ncrederii unui popor, luând,
Băgând doar lemnul interesului în sobă!

Târnăveni, 18 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr. 1252, vineri, 13.06.1997)

……………………………………………………………..

Desigur, sângele meu tânăr şi clocotitor, din acea vreme, îşi căuta nişte artere mai largi în care să zburde asemenea cailor liberi fără zăbală, iar cele oferite de **Adrian Păunescu,** prin spiritul conchistadorial promovat, nu numai că-mi conveneau, dau îmi veneau ca o mănuşă!

Am şi scris gândindu-mă la luminişul arătat de **Poet**, după cărarea îngustă din pădure. Din pădurea acelor ani. „De ziua sângelui i-am luat în dar, artere fără de hotar”. Şi-mi mai convenea ca „lup tânăr prin zăpada ideilor” dezvoltarea muşchilor de pe cortex, şi a bicepşilor şi a tricepşilor, în încleştarea luptei, luptă ca mijloc de înfăptuire a credinţei, dar şi ca mijloc de cunoaştere de sine**.„Dacă renunţi la luptă/ N-ai ce să mai aştepţi/-** spunea **Adrian Păunescu- Nimica nu se face/ În poziţie de drepţi”**. Şi totul contracronometru, pentru că **„Timpul vieţii ni-i scurt**”, şi de aceea **„Hai să-l facem curat**/(fiindcă-n.m.**) Trăiesc unii din furt,/ Alţii doar din ce-**

au dat…” (din poezia lui **Adrian Păunescu**, **Pământul deocamdată**)

Poeziile sale, şi în special cele începând cu volumele **„Repetabila povară”** şi **„Pământul deocandată”**, au început să atragă atenția, „să doară frumos”, cum spunea un confrate poet, intrând într-un timp incredibil de scurt în repertoriul recitalurilor de tot felul, ale manifestărilor culturale de toate calibrele, a atenției (pentru releveu) poeților minori fără stil şi personalitate, în căutare de succes sigur şi imediat, dar şi de bun augur, pentru marea masă de tineri frumoşi şi sensibili ce-şi vedeau astfel, nu de puține ori, modul de a gândi şi a simți, developat în vers şi cântec.

„Pericolul e mediul meu firesc,
Îmi place lupta văilor cu piscul,
Nesomnul, îndoiala, lupta, riscul,
Mă-mbolnăvesc şi mă-nsănătoşesc.

Zidit am fost din apă arsă-n foc,
Din ploaie ținând seceta pe buze,
M-au inventat cei ce voiau s-acuze
Şi nu puteau din lipsă de noroc”.

(Din poezia lui **Adrian Păunescu**, **Riscul**)

sau:

„Da, mai avem câte ceva prin țară,
Ceva Carpați şi-o apă tutelară
Şi râuri ce nu vor să curgă-afară.
În ale lumii strâmbe vavilioane
Mai suntem douăzeci de milioane.
Aici, întregi, cu vii, ca şi cu morți,
Latinizând sub veşnicile bolți,
Contați pe noi! Rămânem. Suntem. Toți”.

(Din poezia lui **Adrian Păunescu**, **Da, mai avem**)

……………………………………………………………

În timp, cu impetuozitate, **Adrian Păunescu** a devenit idolul generației pe care el însuşi o va denumi mai târziu „al tineretului în adidaşi şi al generației în blugi". Desigur, poezia momentului îl mai avea atunci şi pe **Marin Sorescu**, cu formidabila sa, pe atunci, **„Descântotecă"**, urmată de volumul de versuri **„La lilieci"**, pe **Nichita Stănescu** ce refuzase ostentativ „calea Labiş", pentru a-şi găsi apoi **„Necuvintele"** sale, ce i-au dat specificitatea şi stilul personal, pe **Ion Alexandru**, ca o prelungire a lui Blaga, sau pe **Ana Blandiana**, etc., însă nici unul dintre aceşti mari poeți, de altfel, nu-şi găsiseră prin poezia lor aşa audiență la publicul larg, la marea masă de oameni de condiție intelectuală medie, şi nu numai, aşa cum găsise **Adrian Păunescu.** Şi acesta nu era puțin şi uşor lucru! Dacă poeziile sale, difuzate prin cărți şi ziare, cu tiraje incredibil de mari, poezii de multe ori recopiate de mână şi puse în circulație asemenea unor manifeste, mai mult sau mai puțin clandestine, au constituit aprinderea focului unei veritabile (re)deşteptări de conştiință, fără precedent în regimul comunist, înființarea **Cenaclului „Flacăra"** a constituit, precum denumirea, flacăra acesteia, arzătoare de cenuşii inhibiții. Aici, în **Cenaclul „Flacăra"**, libertatea de gândire prinsese picioare iar tabuurile exfoliau. Cu fiecare manifestare **„Flacăra"** flacăra devenea tot mai puternică, tot mai caldă, cuprinzând în vârtejul ei fascinant, vârtej al cântecelor şi poeziilor de neam şi țară, al reparațiilor morale şi al…drumului, al dorului şi iar al dorului, mase tot mai largi de oameni, de profesii şi preocupări diferite, de vârste diferite, de la moşnegi cărora Dumnezeu le-a uitat numărul anilor la adolescenți imberbi. Contactul direct cu publicul din toată țara (şi) prin intermediul versurilor sale răscolitoare de conştiințe, spuse liber cu vocea sa de un timbru aparte, pătrunzătoare şi acaparatoare (bas cald!?), cu versurile sale puse pe corzi de chitare, dialogul spontan, ca formă de comunicare viabilă, chiar şi prin intermediul unor bilețele, spontaneitatea şi lipsa de

prejudecată, era o noutate ce sărea din tiparele obişnuinței. Oamenii veneau să-l vadă şi să-l asculte pe **Adrian Păunescu,** veneau la **Cenaclul „Flacăra”** ca la o nouă descălecare, ca la o altfel de descălecare. Astfel, atingându-se corzi sensibile ce fuseseră timp îndelungat în stare de letargie, care au început să vibreze pe aceiaşi lungime de undă s-a instaurat în conştiințele milioanelor de români, frumos şi triumfător, o stare de bine şi o stare de mândrie, de a fi oameni liberi (atât cât era ea permisă) şi de a fi români. **„Păunescomania”** şi **„Flacăromania”** deveniseră realități obiective. Aceste nume, **Adrian Păunescu** şi **Cenaclul „Flacăra”**, deveniseră boală şi leac totodată. Manifestările **Cenaclului „Flacăra”**, cum le numea **Adrian Păunescu** aveau forță şi substanță. Ele erau susținute propagandistic şi de publicația **„Flacăra”**, gazetă pe care **Adrian Păunescu** o adusese, în calitate de redactor şef, la o glorie deplină, cu 500.000 de exemplare pe număr! (Deşi cererea era mult mai mare nu s-a permis depăşirea acestui tiraj, uriaş pentru acele timpuri).

Oamenii vedeau în demersurile lui **Adrian Păunescu** lupta cu inerția, cum ar fi spus Labiş, stare de fapt ce i-a creat imunitatea față de Putere (sau ceea ce se credea a fi imunitate). Nimeni nu se putea atinge de **Adrian Păunescu**! Punea la punct secretari de partid absurzi şi directori leneşi. De fapt pe oricine, indiferent cine era, dacă acțiunile respectivilor nu țineau cont de dreptate şi nu respectau omul. **Adrian Păunescu** avea în spate 22 de milioane de români! Cu alte cuvinte un val național de simpatie, de iubire şi de adulație. Dar până la urmă, aşa cum s-a dovedit în timp, acest lucru nu a fost de ajuns! Şi fatidicul an 1985, fatidic din punctul lui de vedere, dar şi al nostru, adică al imensului public românesc, a demonstrat-o pe deplin….

Am intrat şi eu cu sufletul deschis în aerul ozonizat al arealului cultural al lui **Adrian Păunescu** şi al cenaclului său (cenaclu început cu doar 60 de oameni), în febra căutărilor

cărților sale de poezie, a audierii cântecelor sale (a se înțelege ca fiind scrise pe versurile sale), a interesului nemaipomenit pentru cântecele naționale (unele) repuse cu mare curaj de acesta în circuitul valorilor spirituale româneşti, căutând să fiu prezent, pe cât posibil, şi fizic, la manifestările **„Flăcării …de veghe".** Cenaclul devenise treptat un loc al schimbării, al refuzului închistării dogmatice, al refuzului înghițirii a orice fără mestecate prealabilă, al avangardismului, al luminii, iar **Adrian Păunescu**, inițiatorul şi continuatorul, liderul incontestabil, omul absolut imposibil de înlocuit, în acestă revoluție culturală, dar şi revoluție de conştiință socială şi națională.

……………………………………………………………

Epistola 5 către Adrian Păunescu

Au dat paradoxurile-n floare, d-le Păunescu,
În "Anotimpurile" de Vivaldi al acestui norod,
Rechinii, care-s jos la fundul mării,
La noi, ei sunt acolo, sus de tot!

Hrănindu-se din neajunsuri şi din breşe,
Din lipsa unor legislații clare,
Printr-un condei halesc averi,
Li-s conturile fălci cuprinzătoare.

Sunt răpitorii graselor comisioane,
Şi traficanți de influență şi de pile,
Şperaclul funcțiilor şi-al treselor deschid
Uşa tranzacției cu elicoptere şi flotile.

Sunt regii lipsei totale de scrupule.
Neruşinarea rechinilor din vârf parcă-mpunge!
Măcar cei din adânc se mai feresc,
Nici "micul ecran", celor dintâi, nu le-ajunge!

Târnăveni, 19 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1253/54, sâmbătă/duminică, 14/15.06.1997)
……………………………………………………………

La manifestările **Cenaclului „Flacăra”** sălile de spectacole, burduşite cu spectatori, îşi reconsiderau acustica. Stadioanele înțesate de tineri adunau în entuziasmul spațiului lor, în care nu de puține ori fluturau steaguri tricolore în roşu, galben şi albastru, entuziasmul de la suma golurilor, de la meciurile de fotbal, înscrise pe ele. Halele uzinelor şi fabricilor îşi flambau bolțile spre exterior, de forța de sensibilitate şi frumusețe ale cântecelor, mai ales folk, pe care le onorase cu propriile versuri. În piețele oraşelor creşteau involuntar arteziene şi poemele sincerității. Punctele de vedere ale poetului, la problemele naționale şi mondiale, cuprindeau învăluitor, crepuscular, ca respirația unei păduri, totul. Satele, şi de multe ori simple cătune, îşi avea locul lor în sufletul acestuia, cu obiceiurile lor, cu costumele lor populare, cu pâinea şi sarea lor, cu ineditul locurilor, cu primăvara pruncilor lor curați şi deştepți, spălați dimineața cu roua de pe frunze, şi cu vorbele hâtre ale vreunui moş, uitat de timp, cu tricolorul trecut peste piept ca o bandulieră.

Locurile de mare rezonanță istorică, ale marilor bătălii ale neamului şi ale marilor adunări populare, în clipe decisive ale istoriei, ale naşterii şi ale îngropăciunii marilor voievozi de sabie şi pană, de diplomație şi penel, de curaj şi de baghetă, de sacrificiu şi daltă, etc., erau locurile predilecte de manifestare. Şi erau manifestările **Cenaclului „Flacăra”** veritabile lecții de patriotism şi demnitate umană, de libertate şi bun simț, ieşite „ex aeque”. Şi nu de puține ori se preda istorie la locul istoriei, literatură la locul literaturii şi geografie la locul geografiei, şi şcoala iubirii de neam, din aer liber sau din aerul încăperilor, se preda fără catalog şi se însuşea fără maculator şi creioane. Şi se

însuşea bine, căci nu erau decât note maxime şi nici vorbă de corigenți sau repetenți. Şi însemnau infinit mai mult, ca efect, decât toate plictisitoarele şi aberantele şedințe U.T.C. „despre patriotism”, turnate cu tolcerul, nu de puține ori, de oameni fără chemare, insipizi şi uneori aroganți.

Şi profesorul de morală şi dirigintele clasei fără pereți, apostol (ne)încoronat al unei Românii a tuturor locuitorilor săi, fără oprelişti sau discriminări, era acelaşi, mereu şi mereu, ca un laitmotiv, **Adrian Păunescu**.

……………………………………………………………

Epistola 6 către Adrian Păunescu

Bătrânul cavaler prin “Sierra Madre” a neamului nostru,
Luptând cu acerbie prin pustiuri, pe creste,
Adrian Păunescu de la Mancha Română, prin Rocinanta scrisului său
A reinventat o frumoasă poveste

A accesului la morile de vânt ale fascinației,
Cu lancea visului sublim şi neînfrânt,
Trecând peste capetele acuzelor nefondate,
Lărgind pârtie printre mişeii de rând.

Mereu cu perfuzia dreptății în braț,
Ținută de un Sancho Panza al celor mulți,
Punând în prag când incisivul verb,
Când prin iarba stelelor umblând desculț.

Mereu pentru alții, de la sine lăsând,
Îmbogățindu-se prin împuținare,
Bucurându-se prin bucuria neamului său
Și-ntristându-se de a sa întristare.

Bătrânul cavaler prin “Sierra Madre” a neamului nostru,

Luptând cu accerbie prin pustiuri, pe creste,
Adrian Păunescu de la Mancha Română, prin Rocinanta talentului său uriaş
La acest sfârşit de mileniu, e cea mai frumoasă poveste!

Târnăveni, 19 mai 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1255, luni, 16.06.1997)

……………………………………………………………

Prima dată am intrat în atmosfera spectacolelor gândite şi realizate de **Adrian Păunescu** prin intermediul radioului şi al televiziunii, pentru ca apoi să vizionez pe viu aceste adevărate spectacole, primul contact de acest fel fiind în Târnăveniul natal. Deşi micul orăşel de pe Târnava Mică nu era aşezat într-o poziție geografică strategică, sortit de a fi pe un drum secundar, atât rutier cât şi feroviar, a avut şi el bucuria de a-l găzdui pe poet, deopotrivă cu echipa sa mirifică, fie chiar şi pentru câteva ore.

Îmi amintesc şi acum cu mare plăcere primele două spectacole ce au avut loc la Casa de Cultură din oraş (mi se pare că era în 1974), unul după altul, cu un interval „de respiro” de câteva minute între ele, cu sală plină de tinerețe şi cu multă disponibilitate de a arăta iubirea de viață, de oameni, în pofida părului lung şi a cămăşilor înflorate, ținută îmbrățişată atunci de tineri atât ca modă cât şi ca nevinovată formă de rebeliune, specifică vârstei. Şi pentru că-mi intrase deja în sânge, prin intermediul undelor hertziene, acest gen de manifestare şi învățasem pe de rost cântecele şi poeziile vehiculate mai des, firesc, am fost la ambele spectacole. Şi-mi amintesc, de parcă ar fi fort ieri, că cel de al doilea spectacol am stat chiar pe scenă (Şi, Doamne, ce bucurie a fost atunci pentru mine!), pe nişte podiumuri de lemn, folosite cu predilecție de corişti. Şi astfel am fost pentru prima dată mai aproape de Adrian Păunescu, de puteam să-l ating, şi-mi venea

să-l ating, şi puteam să-l îmbrățişez, şi-mi venea să-l îmbrățişez, dar, bineînțeles că nu am făcut-o, pentru că nu era timpul şi locul potrivit (şi-n definitiv, cine eram eu?), şi aveam acea reținere sfioasă, din mare admirație! Însă, în compensație, am participat cu tot sufletul alături de acesta şi trupa sa „de şoc", la emoția emanată din momentele programului în desfăşurare. M-am ridicat şi eu în picioare, alături de marele poet, de folkişti, poeți şi actori, la marile cântece de neam, aşezându-mă cuminte la loc, ca şi aceştia, de altfel, la încheierea acestora. Şi a fost frumos, cu aplauze sincere, cu fior, cu înălțare, cu bună dispoziție. Şi am văzut de acolo reacția sălii, modelându-se după emoția inițiată pe scenă. Şi am văzut emoția de pe fețele oamenilor din generația mea, pe atunci abia ieşită din pubertate, entuziasmul ei sincer la cântecele patriotice autentice, la mândria de a fi români, pe care Adrian Păunescu, ca nimeni altul, ştia să le dăruiască, să le împrăştie mulțimii cu aerul cel mai firesc. Şi degetul mare întins şi îndepărtat de cel arătător, într-o poziție generală de „L" mare, cu brațul ridicat, devenise salutul şi credința noastră în gloria patriei şi într-o lume mai bună.

„Fii ai luminii dinadins,
Pentru lumină ne vom bate,
Sunt trei idei de neînvins,
Lumină! Luptă! Libertate!..."
(din poezia lui **Adrian Păunescu,** ***Lumină! Luptă! Libertate!)***
………………………………………………………………

Cu timpul a început să nu-mi mai ajungă cele 1-2 spectacole vizionate „live", odată la 1-2 ani, la Târnăveni, aşa încât am început să caut eu **Cenaclul „Flacăra",** interesându-mă (de fapt pândind, fiindcă eram bine pus la punct cu programul manifestărilor acestuia) unde şi când este, mergând de fiecare dată când acesta „poposea" în localitățile din apropiere. Aşa am mai respirat „odată" minunata odă a bucuriei centrifugată cu largheţe de Adrian Păunescu la Oarba de

Mureş, la Mediaş, etc. Aşa m-am încălzit cu flacăra sa de bunătate şi altruism la Tg. Mureş (mai exact la Cinematograful „Arta” din localitate, unde, îmi amintesc, printre achiziţiile de ultimă oră era actorul Eugen Cristea, cu pantomimă, dar şi un număr mai puţin obişnuit de toboşari care cântau alături de formaţia „Phoenix”).

Într-un cuvânt, din aproape în aproape, din bucurie în bucurie, am văzut de-a lungul anilor de vreo 17 ori minunata lecţie de demnitate naţională şi morală, de dragoste şi cultură, de drag de pământ strămoşesc şi de limbă, pe care **Adrian Păunescu** o iniţiase şi o propagase cu aşa intensitate şi forţă. Şi de fiecare dată nu am putut să nu-mi înroşesc palmele de aplauze, să nu cânt, să nu dansez, uneori printre rândurile de scaune din săli sau pe iarba locurilor deschise, de multe ori spre disperarea miliţienilor (atitudine prea puţin prietenoasă din partea acestora), să nu sufăr, să nu mă bucur, **SĂ NU JUR PENTRU ROMÂNIA!**

„Jurăm din milioane de inimi şi destine,
De orice fel de sânge ne murmură în vine.
Jurăm bătrân şi tânăr, femeie sau bărbat,
Credinţă României necondiţionat.

Că ţara-i bogăţia ce veşnic ne rămâne
Şi glasul ei ce-ndeamnă „Deşteaptă-te române!”.
Nu ne-nspăimântă nimeni cu forţa sau pustia
Trăiască libertatea! Trăiască România!”
(din poezia lui **Adrian Păunescu,** ***Trăiască România*!**)
……………………………………………………………

Epistola 7 către Adrian Păunescu

Cu-atât mai dor îmi e de ţara mea măiastră,
Cu cât de ea, în cot pe toţi mai mult îi doare,
De parcă a fost plecată-n lumea largă,

Şi doar gol avut-am eu pe sub picioare.

Cu-atât mai drag îmi e de locul ăsta
Cu cât îs cozile mai lungi la ambasade,
Cu cât mai mulți se cred Robert de Anjou,
Cu-atât mai tare mă îndes eu la posade.

Oricât de desuet părea-le-ar faptul
De-a fi la poalele unui stindard ce dă în floare,
Doar fâlfâirea cu miez galben mi-e aproape,
Oricâte dungi şi stele fi-mi-ar arzătoare.

Cu cât se soarbe cu mai multă obstinență,
“Țara Făgăduinței” dintr-un alt potir,
Cu-atât mă-nvârtoşez să nu-mi dau locul,
Ce lângă moşi îl am ținut în cimitir.

Cu cât se uită şi cu cât se pleacă,
Cu-atât eu mă-nfrânez să uit, să plec,
Nu-mi schimb statutul meu de băştinaş sadea,
Cu cel de ausslander ajuns sau de meteque.

Târnăveni, 8 iulie 1997

....

Unul dintre cele mai minunate momente de bucurie, dăruit de **Adrian Păunescu** şi **Cenaclul său „Flacăra”,** l-am trăit la Blaj, locul „de unde a răsărit soarele românismului”, cum a spus Heliade Rădulescu. Desigur, se poate spune, şi pe drept cuvânt, că subiectivismul unei astfel de afirmații rezidă şi din emoția pe care am avut-o, şi o am şi acum, pentru oraşul de unire a celor două Târnave. Şi e foarte adevărat, însă şi prestația cenacliştilor şi atmosfera creată de **Adrian Păunescu** au fost de excepție.

Venisem la Blaj cu o zi înainte de 2 mai, zi care pe atunci era „Ziua Tineretului” din Republica Socialistă România,

fiindcă ştiam că poetul va fi acolo, şi va fi înconjurat de valori de primă mărime din muzica folk, muzica populară, muzica pop, dar şi de actori înzestraţi. De altfel, **Adrian Păunescu** avuse, încă de la înfiinţarea cenaclului (de fapt, din totdeauna) un simţ special, extraordinar al valorii şi un fler deosebit în descoperirea talentelor care promiteau.

Îmi convinsesem încă trei colegi, de la Liceul „meu" de Chimie , să mă însoţească, aşa că pe când alţi tineri căutau pădurile din jurul oraşului (oraşelor), pentru sărbătorirea la iarbă verde a zilei „oamenilor muncii", noi ne-am lăsat în jos pe cursul Târnavei Mici, încărcaţi de entuziasmul vârstei, pentru întâlnirea ce-o aveam cu **Adrian Păunescu**, în „micuţa Romă" a lui **Mihai Eminescu**, în urbea descălecătorului Inochenţie Micu Klein. Desigur, aveam şi cele necesare pentru un popas de două zile în vestitul oraş al dumnezeieştilor şcoli de altădată. De altfel, peste mulţi ani, mai exact pe 7 iulie 1996, la popasul de câteva ore făcut de **Adrian Păunescu** în Târnăveni, de data acesta conducând **Cenaclul „Totuşi Iubirea"**, i-am (re)amintit, printr-un bileţel, trimis din sală, entuziasmul avut în urmă cu mai bine de două decenii, la întâlnirea cu Blajul şi cu Cenaclul său „Flacăra". **„Adrian Păunescu citeşte un bilet**- s-a consemnat apoi în revista **„ Totuşi iubirea"**, anul VII, Nr.22/25, iulie 1996- **în care un tânăr povesteşte cum a ascultat cântecele cenaclului pe Câmpia Libertăţii, când avea 17 ani. „Mi-am luat un cort, o saltea şi un mic steag tricolor şi m-am instalat pe Câmpia Libertăţii". Atunci, îşi aminteşte Adrian Păunescu, a fost lansat cântecul „Foaie verde spic de pâine". Atunci, plecând de la spectacol, au fugit din ţară cei din trupa Phoenix!".**

Aceleaşi momente minunate de pe vechiul „rât al Grecilor", cum i se zicea înainte câmpiei, le-am petrecut atât la spectacolul propriu-zis al cenaclului, cât şi în ziua de dinaintea zilei de desfăşurare a acestuia. De altfel „încălzirea", ca să folosesc un termen sportiv, mi-am făcut-o atunci când în lipsa

freamătului mulțimii am visat şi rememorat în gând, de la înălțimea firelor proaspete de iarbă, în care m-am tolănit, dar şi de pe scena din fața marelui monument, realizat de Ion Vlasiu, scenă pe care m-am suit, marile momente din istoria națională a locului. Şi am strigat şi eu în amintirea celor peste 40.000 de țărani români ardeleni, de la 1848, ca un semn al solidarității de peste veacuri, **„NOI VREM SĂ NE UNIM CU ȚARA!”** Şi am martori dragi, soarele strălucitor din acea zi de Armindeni, cele 24 de busturi de bronz ridicate în cinstea marilor bărbați ai neamului, dar şi trecători ocazionali care, probabil, nu înțelegeau emoția acelui adolescent, în anul IV de liceu, ai cărui ochi ardeau spre **„Crucea lui Iancu”** şi ale cărui picioare goale se îndestulează hulpav din iarba „câmpiei…”.

Având „bateriile” frumos încărcate de dragoste de neam şi țară, orele de cenaclu de a doua zi au trecut foarte repede, aşa cum trec clipele de care nu te mai saturi.

Un fapt mai puțin obişnuit, al acelei zile de 2 mai 1975 l-a constituit…pana de curent instalată, mai ales atunci când aveam cel mai puțin nevoie de aceasta, adică în seară. În aceste condiții ce puneau serios problema continuării, de fapt întreruperii spectacolului, spre dezamăgirea miilor de tineri veniți din toată țara. Inspirat şi entuziast, ca întotdeauna, **Adrian Păunescu** a continuat derularea programului, fără microfoane, fără reflectoare, dar la lumina insolită a patru autocare care flancau două câte două, cu lumina farurilor lor, scena artiştilor! Şi a fost frumos şi romantic şi **Adrian Păunescu** s-a întrecut din nou pe sine, crescându-i aripi nebănuite, probabil şi ca o expresie a forței locului! Astfel, vagoanele fără sfârşit ale cuvintelor sale, puse pe o şină a atenției celor prezenți, au dat benefice halte de bucurie, înălțare şi mândrie! Un om făcea istorie şi cultură la mama ei acasă, Blajul, reîmprospătând prin cântec şi vers memoria istorică şi culturală a celor prezenți.

…………………………………………………………………

Epistola 8 către Adrian Păunescu

V-am luat pe după umăr, ca pe fratele mai mare,
Ca pe fratele mai mic, m-ați lăsat să vă cuprind,
Şi-aparatul fotografic țintuit-a-ndată clipa,
Conturată de-ntâlnire, printr-o poză de…argint.

Fost-a atuncea începutul apropierii-mperative,
Când m-ați scos pe scena mare şi m-ați lăsat să vă recit,
Şi m-ați admirat, văzut-am, însă nu ştiați că eu,
Admira-v-am de mulți ani, fascinat şi înmiit!

Din imberba adolescență, când venit în zi de mai,
Cu un rucsac, cu un cort şi un mic steag tricolor,
Pe “Câmpia Libertății”, ca să mă unesc cu țara,
V-am găsit arzând la Blaj, flacără pentru popor.

Noi, sosiți cu-autocare şi cu trenuri, toți acolo,
Steagul meu se fudulise, coborât de pe Târnavă,
Şi-alte multe, milioane, ce nu veniseră fizic,
Inimi le aveau trimise, era acolo țara-ntreagă!

Doamne, parcă aud şi-acuma “Repetabila povară”,
Şi un “Mugurel de…Phoenix”, “fluier” pentru zi de mâine,
Şi prin voia dumneavoastră şi-a…Ilenei Sărăroiu,
Tragica ei profeție, “Foaie verde spic de pâine”!

Şi văd “mielul” lui Vintilă, întrebat unde se duce,
Şi “Rănitul dintre linii”, pe Pittiş, pe Bodolan,
Pe “Mistrețul…”, cel cu colți, augustini doinaşi, de care
S-a îndrăgostit Mihai, fiul vrednicului Stan.

Şi vă văd, vă ştiu, simt pasul ce pe scenă îl făcurăți,
Cu versurile răspândite prin ale boxelor vibrații,

Bass-ul vocii declanşând insurecţia-n gândire,
Pioşenia mulţimii, dar şi explozia-n ovaţii.

Eu nici fulger şi nici tunet nu văzusem până atunci,
Să binecuvânte locul cu-aşa haină de-ncântare,
Şi că fericirea-n moarte, ce mi-o-nchipuiam că este,
Chiar şi-n lumea asta a noastră, poate fi la fel de mare.

Nu fusesem până atunci electrocutat de aer,
Şi în piept nu mai trăsesem aşa înălţimi de vers,
Nu mă-nbrobodiseră cântecele naţionale,
Pe care le-aţi pus în drepturi, spre viabilul lor sens.

Şi nici oameni câtă frunză, câtă iarbă nu văzusem,
Să ridice aşa-nchinare neamului nost' românesc,
Poemele dumneavoastră se tot prăvăleau la vale,
Absorbite de mulţime, cu aerul cel mai firesc.

Nici impunere nu fuse şi nici cântec fără voie,
Şi nu ne-aţi băgat pe gât vechi tabu-uri şi blazoane,
Aţi revitalizat mândria, la locuri de-nchinăciune,
Din preaplinul unor săli, deversând pe stadioane.

Confundam-am eu cu gândul, ce-l gândeaţi cu voce tare,
Datu-mi-aţi speranţă clară, când delict era ea încă,
Precum "iubirea de moşie", bântuită chiar de vânturi,
Spusu-ne-aţi că-n noi merită ca să fie tare stâncă.

Predat-aţi istorie vie în micuţa noastră Romă,
Fără catalog cerut-aţi o iubire de Mihai,
Şi-atunci, într-o Unire, au răspuns: Craiova Sfântă
Şi Dobrogea, Maramureş şi Banatul, cu alai.

Au jurat şi Capitala şi Moldova lui Ştefan,

Oradea, Cluj şi Alba, dar şi falnicul Braşov,
De-a păstra Limba Română, în fagurele ei de miere,
Şi istoria de-a spune, cum e scrisă în ceaslov.

Nu aţi ocolit nici Oarba, Păulişul, nici Moiseiul,
Mărăşeştiul, Ţebea, Iaşul, vrednicul Călugăreni,
Pentru locurile sfinte, dar şi cătunele uitate,
Ridicat-aţi o iubire, tocmai printre poporeni.

Dasfundat-aţi din conştiinţe, esenţa dragostei de ţară,
Bătăturile din palmă şi cântecul de neuroni,
Dar şi piepturile care, stavilă se cer să fie,
Când carlingi de răpitoare ne-alungă albinele din pomi.

Se petrecuse atunci cu mine o dezmeticire clară,
Şi că scopul pentru care merită ca să trăieşti,
Este neamul tău şi ţara şi istoria ei vie,
Cheie care e şi boltă, viitoarelor fereşti.

Şi de-atunci până acuma, când aşezate-n şaua minţii,
Gândurile-s mai mature, dar şi neaua-i pe la tâmple,
Întâlnirea aceea fusese, ca şi ideile-nţelese,
Întâmplarea cea mai faină, ce putea să mi se-ntâmple!

Târnăveni, 24 mai 1997

……………………………………………………………

Moda **Adrian Păunescu** şi a **Cenaclului său „Flacăra”** a creat, ca orice fapt şi lucru de valoare, şi o modă a imitaţiei. Începând de prin anii 1974-75, peste tot în ţară, apăruseră, ca ciupercile după ploaie (şi nu a fost deloc rău aşa) cenacluri muzical-literare „a la Flacăra”, având în frunte poeţi sau cântăreţi, mai mult sau mai puţin dotaţi, pentru acest gen de manifestare, cenaclurile coagulându-se la diverse niveluri de organizare. Poetul Lucian Avramescu încercase, în acelaşi

spirit al imitației, chiar un cenaclu național, având denumirea generică de Serbările „Scânteii Tineretului” (vizând, probabil şi altceva decât concurența loială!), însă acesta nu avea nici pe departe forța şi spiritul mesianic ale lui **Adrian Păunescu**, forța sa electrizantă! De asemenea, cenacluri zonale şi locale s-au închegat în acea perioadă, adunând valorile literare şi muzicale, de umor şi de bună dispoziție, ale zonelor sau localităților respective. Şi nu mi-e ruşine să mărturisesc că, dintr-un drag şi dor, din neasemuită încântare şi admirație, am înființat şi eu, la cei-16-17 ani ai mei, un astfel de cenaclu, zis „al elevilor”, din Târnăveni, antrenând în zeci de şezători şi spectacole, elevi şi tineri muncitori, talentați în ale poeziei, muzicii folk, muzicii populare şi umorului, ce şi-au găsit astfel „cuibar” pentru deversarea frumosului din ei. Un microfon la o măsuță, într-un colț al scenei sau încăperii, unul sau două microfoane pentru interpreți, câteva zeci sau sute de scaune, reflectoare, afişe, public şi…manifestarea putea să aibă loc. Şi a avut loc de nenumărate ori, de obicei în aceea zi de „joie a tineretului”, la Casa de Cultură din oraş. Şi primii beneficiari au fost elevii şi tinerii din micul meu oraş de provincie, dar şi tinerii din satele din jur: Băgaciu, Cetatea de Baltă, Adămuş, etc., unde se deplasa, plin de entuziasm, cenaclul nostru. Şi se cântau cântecele **Cenaclului „Flacăra”**, dar şi ale noastre. Se recitau poeziile lui **Adrian Păunescu**, deopotrivă cu propriile creații literare. Au fost momente în care credeam că atind stelele cu mâna, şi poate le şi atingeam.

Aşadar, în emulația de încântare creată de aerul proaspăt ce răzbătea prin poezie şi „muzica tânără”, cum spunea **Adrian Păunescu**, **Poetul** era vinovat de toate acestea. **Cenaclul „Flacăra”** făcuse „pui” şi la Târnăveni, iar **Adrian Păunescu** discipoli!

……………………………………………………………

Epitola 9 către Adrian Păunescu
Poveste mică

De bun ce-a fost a devenit un prost
Că dat-a cheia şi de la cămară,
Cerând doar milostivă găzduire,
Cu timpul, oaspetele, dat-a gazda afară.

Şi-aşa şi briciul, pieptenele, sapa,
Ograda cea cu vite şi pământul,
Pe când pleca, văzând cu ochii, gazda,
Le folosea stăpânul nou, cu rândul.

Şi-apoi zicea şi-o limbă nouă-n tindă,
Şi-şi legăna la alte poveşti nepoții,
Spunându-le cum poate-se fura o bătătură,
"Uitând" ca să le zică cine-s hoții!

Şi uite aşa descălecatul se-ntrupase,
Şi-ntâietatea fusese statuată,
Sensul de gazdă se reconvertise,
De adevărul trist, doar amendată.

Povestea spusă este doar menită,
Căuşul judecății ca să umple,
La noi, din bunătate negândită,
Aceasta poate chiar ca să se-ntâmple!

Târnăveni, 21 mai 1997

(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest"**,
anul VI, Nr.1260/61, sâmbătă/duminică, 21/22 06.1997,
dar şi în cotidianul de limbă română al jud. Mureş
„Cuvântul liber", anul IX, Nr. 109, sâmbătă, 7 iunie 1997)

…………………………………………………………..

Adrian Păunescu în sala "Femina" de la Casa de Cultură din Târnăveni (septembrie, 1996). Lângă acesta, fiica sa, Ana Maria Păunescu (foto Răzvan Ducan).

Nici în timpul studenției mele ieşene (1978-1983) nu m-am vindecat şi nici nu voiam să mă vindec de **Adrian Păunescu** şi de cenaclul său. Îl percepeam pe poet ca pe mine, cel de dinăuntru, materializat în afară şi asta fiindcă eram total subjugat emulației ce-o împrăştia, iar cenaclul ca pe ceva ce era firesc să mi se-ntâmple. Eu nu puteam fi altfel decât purtătorul unei astfel de „boli" dulci, al cărei panaceu se pierduse de mult în sârmele ghimpate ale indolenței şi nepăsării. Cu alte cuvinte, trăiam de fiecare dată trăirea lui la gradele celsius scăpate de sub tirania sticlei termometrului. Dar nu toți erau la fel şi nu toți gândeau ca mine, din păcate şi din fericire, în acelaşi timp!

Cu ocazia desfăşurării în capitala Moldovei, în octombrie 1978, a primului **„Colocviu Național de Poezie"**, colocviu cea întrunit aproximativ 350 de poeți din toată țara, membrii ai Uniunii Scriitorilor, **Adrian Păunescu** (ce a lipsit de la colocviu) a fost una din persoanele/personalitățile cele mai

contestate din şedinţele ce au avut loc, ditirambismul cuvintelor şi expresiilor folosite de diverşi vorbitori, mergând până la incalificabile injurii. N-am putut să fiu de acord cu cei ce luau cuvântul, dar nici nu puteam să intervin eu nefiind pe atunci decât un spectator, iubitor de poezie, care scriam poezii. „Argumentele” acestora se rezumau de cele mai multe ori la simple furii, ce abia mascau invidia. **Adrian Păunescu** urcase. Şi urcase prea mult din punct de vederea al orgoliului lor, mic şi rănit. Desigur, nu am putut să iau atitudine în apărarea poetului şi din păcate prea puţini au făcut-o, însă gândul m-a dus, cu tristeţe, la versurile aceluiaşi neîndreptăţit, atunci şi acum, **Adrian Păunescu:**

„…. Pe pământ avem de toate
Şi mai bune şi mai rele,
Bune, rele,
Şi-nchisori şi libertate
Şi-a putea şi nu se poate
Şi ruină şi cetate
Genii mari şi frunţi tembele,
Vânt ce stă şi vânt ce bate
şi martiri dar şi lichele,
Nedreptate şi dreptate
Şi-a putea şi nu se poate
Şi noroi si stele.”
(Din poezia lui **Adrian Păunescu, Pământul deocamdată**)

Dar şi în aceste condiţii **Adrian Păunescu** avea **„Înţelepciunea de a fi”** el însuşi, precum versurile din poezia sa cu acelaşi nume:

„ Eu nu am decât înţelepciunea
De a-mi pune mâinile în buzunare.
Când e frig pe acest ou din cuibul lui Dumnezeu
Eu nu am decât înţelepciunea
De a-mi ridica gulerul hainei când bate vântul
Şi de a întoarce spatele celor ce mă provoacă…”

Epistola 10 către Adrian Păunescu
Că ne-om trezi, n-am nici un dubiu

Că ne-om trezi, n-am nici un dubiu,
Şi că ne-om lumina, n-am nici o teamă,
De ce doar însă-n ceasul doişpe,
Când consumase-va ceva din dramă?

N-am învățat nimic de prin istorii
Şi pildele nimica nu ne-au spus,
Că s-a râvnit dintotdeauna Ardealul
Şi că aceasta vine din apus?

N-am învățat nimic din patruşopt,
Şi din Dictat n-am învățat nimica,
Şi Ip şi Trăznea nu ne-au luminat
Cum s-a impus cu baionete frica?

Credem mai repede toți politrucii
Şi toți clănțăii, ce nu au habar
Cam care-i miza acestor dealuri,
Cam cât e ceasul în Ardeal!

Şi cam cât costă ocnele de sare
Şi uncia din Apuseni cât îi,
Cum aurul din băile moțeşti
Miroase, în lingouri, a gutui?

De negru ce-i, cu meri, cu pruni, cu vite,
Pământu-i parcă o femeie grea,
Gazul metan legat cu fundă verde
Şti-veți ce cadou ar însemna?

Şi rampele de încercare de prin munți
Pentru toți brazii-n trepte de rachetă,
Apoi uraniu-nstrăinat ce-ar însemna,

Flotat în vreo intenție secretă?

Noi nu vedem copacii de pădure
Şi Dumnezeu ne-a-mpuținat cu judecata?
Că muntelui, oricât de-nalt, pârâul,
Tot, într-o zi, îi face-ncet bucata!

De mieroasa vorbă, uita-vom de spate,
n-om auzi cum şuieră jungherul!?
Scopu-i acelaşi, metodele-s alte,
La modă-i anestezia cu zăhărelul!

Târnăveni, 21 mai 1997
(poezie publicată în cotidianul **„Cuvântul liber"**,
anul XI, Nr.129 (1998), sâmbătă, 5 iulie 1997)

…………………………………………………………………..

Deşi în camera „mea", din Căminul T 15, al Cartierului studențesc „Tudor Vladimirescu" se circula binişor, intrând şi ieşind, mai cu treburi, mai fără treburi, o serie întreagă de colegi şi amici, cu temperamente şi preocupări diferite, la **ora 18,00, în fiecare joi**, odată cu difuzarea emisiunii **„Radiocenaclul Flacăra - valori ale muzicii tinere"**, se făcea, de la sine, o linişte desăvârşită. Chiar şi cei mai puțin sensibili şi mai puțin avizați, privind acest gen de manifestare, erau sensibilizați de cântecele şi poeziile auzite. Micuțul radio de pe noptieră, dat de fiecare dată la decibelii audienței optime, aduna sub umbrela frumuseților difuzate la acea oră atât ardeleni şi olteni, moldoveni şi maramureşeni, dobrogeni şi munteni, cât şi alți studenți de prin alte părți ale țării, seduşi de acordurile lirei şi al poeziilor difuzate, cântece şi versuri înălțătoare ce propagau iubirea de țară, de libertate şi de adevăr. Şi aşa, săptămână de săptămână, **Adrian Păunescu** ne dădea acolo în **„dulcele târg al Ieşilor"**, în felul lui inconfundabil, putere de mers şi nădejde.

…………………………………………………………………..

Epistola 11 către Adrian Păunescu

Să mor aş vrea, de cum trăiesc,
Şi să trăiesc, de mort ce-oi fi,
Tânjim la ceea ce n-avem,
Dacă am avea, la ce-am tânji?

E omul altceva ce este,
Şi de cum pare, altceva,
Chiar nefirescul îşi tânjeşte,
Să aibă de unde s-o-nturna.

De el, cel de-nceput, nu-i place
Dar reveni-va la-nceput,
Celui de-apoi, nu ai ce-i face,
Regretu-i rupe-ncet din trup.

Nimic nu e sublim şi totul
Până la urmă e sublim,
Şi peste tot şi-n fiecare
Se vrea şi el câte puțin.

Şi este el un orişice,
Şi-orişiunde şi-orişicând,
El se întinde, stând pe loc,
Dimensionat mereu, dimensionând.

Târnăveni, 20 mai 1997

…………………………………………………………………..

În primăvara anului 1982 l-am văzut din nou pe **Adrian Păunescu** şi **Cenaclul său**, **„Flacăra”**, de data aceasta la „Sala Sporturilor” din aceiaşi capitală a Moldovei, Iaşul. A fost, la fel, adică mirific. Într-o taină a sufletului l-am admirat şi l-am iubit din nou. Oare pentru a câta oară?

…………………………………………………………………..

Epistola 12 către Adrian Păunescu

De la microfonul de mare sensibilitate al creionului
Protestul mi se aude în boxele hârtiei,
Decibelii indignării, în timpanele suportabilității oneste
Explodează ditirambica stare de sărăcie.

De la tribuna înaltă a biroului ce-l am pe balcon
Carul maşinii de scris culisează stingher
Învinuirea stării acesteia, de la stânga la dreapta şi invers,
De la guvernanții de-acum, la guvernanții de ieri.

Şi tomuri întregi de hârtie şi parahârtie
Cu argumente extrase din cărți de diverse culori,
Hotărâri şi decizii cu ştampile pompoase,
Proptele la acuzați şi acuzatori.

Cu nemiluita, exemple din vest şi din est,
Cu simulatoare de bătături în circumvoluțiuni,
Cu mandate onorate cu transpirație sintetică,
Cu justificări la-ntrebarea: Care-s mai buni!?

Şi pisica este tot mai moartă,
Aruncată din praştia neasumării răspunderii, în curtea vecină,
Şi fiecare are dreptatea sa, la discurs,
De până la urmă nu-i nimeni de vină!

Aşa că, o jumătate de kil, vă rog, sau poate un litru
Din marfa proaspătă de vorbărie,
Unitatea de măsură a inutilității îmi scapă,
Oricum o iau, din nou, pe datorie.

Târnăveni, 6 iunie 1997

…………………………………………………………………..

În aceeaşi zi şi la aceeaşi oră cu manifestarea **Cenaclului „Flacăra”** o altă manifestare de prestigiu fusese programată la Târnăveni şi anume un spectacol al „Teatrului Național din Bucureşti” cu piesa „Poveste din Hollywood”, cu marele actor Radu Beligan, în rolul principal, motiv pentru care, acestuia din urmă i s-a dat întâietatea la Casa de Cultură din Târnăveni, mai ales că instituția fusese rezervată de mai mult timp. De aceea, pe o vreme ploioasă a primăverii anului 1984, spectacolul cenaclului s-a desfăşurat într-o sală de 350 de locuri, ce devenise neîncăpătoare, la Cinematograful „Melodia”. La oprirea ploii manifestarea cenaclului s-a mutat pe Stadionul „Chimica. În toamna aceluiaşi an, la dorințele publicului târnăvenean, **Cenaclul „Flacăra”** a venit din nou la Târnăveni.

Terminasem de un an facultatea şi, intrând în învățământ, ca şi cadru didactic la unul din cele două licee din oraş, am încercat să transmit şi elevilor ceva din pasiunea mea pentru poezie şi muzica folk. În acest sens am înființat chiar un mic grup folk. Venirea poetului **Adrian Păunescu** şi a cenaclului său, din nou în oraş, mi-a oferit şansa de a încerca să afirm acest grup. Ştiind disponibilitatea lui **Adrian Păunescu** de a asculta şi de a promova talente, în special culturale, de pe tot cuprinsul țării, pe unde purta spectacole, i-am cerut acestuia înainte de spectacolul ce urma să se desfăşoare pe stadionul oraşului, o mică audiență, pentru a asculta grupul pregătit de mine. Şi aceasta mi-a fost acordată în vestiarele echipei de fotbal, între mingi şi tricouri, cuiere şi bănci. „Pe scenă, imediat pe scenă”, a spus marele **Poet**, fiindu-i suficient să asculte o strofă şi refrenul cântecului. Copiii radiau de bucuria de a putea cânta în marele **Cenaclu „Flacăra”**, în fața a 4-5.000 de concitadini, iar eu eram bucuros de trei ori: o dată pentru ei, o dată pentru versurile cântecului, versuri ce-mi aparțineau (e vorba de poezia „Cânt oraşului natal”, publicată ulterior în volumul „Dumnezeiescul Ardeal-poeme pe cord deschis”, Ed. Tipomur, Tg. Mureş, 1993) şi care aveau

procentul lor de merit în economia cântecului (cântec ce i-a plăcut mult lui **Adrian Păunescu**) şi o dată pentru că am fost, de data aceasta, mult mai aproape (schimbând chiar câteva cuvinte banale) de **Poetul** pe care-l admiram aşa de mult.

Epistola 13 către Adrian Păunescu

Pârât Adrian Păunescu, probele sunt mai mult decât evidente,
Puse cap la cap, toate v-acuză,
Cărțile scrise vă sunt obiecte delicte,
Cântecele dumneavoastră, ştiute pretutindeni, nu mai au nicio scuză.

Apărarea a făcut şi face şi ea ce poate,
De aceea rog să nu se tragă în apărare,
Balanța dovezilor atârnă evident,
Sunteți şi foarte greu de apărat şi jubilează partea pârâtoare.

Ați spus că râurile noastre prescurtate,
Nu se mai varsă-n străinătate, adică, pentru români de a fi,
Ați mai spus că sunt necesare
Şcoli şi fabrici, în țară, şi nu puşcării.

Deşi sunt unii care dezmint,
Sunt probe concrete şi în sensul acesta,
Că Bucureştiul e locul de unde răsare soarele românilor ardeleni,
Ați spus, şi nu Budapesta!

Şi că la Putna l-ați recunoscut ca Domn pe Ştefan, se mai ştie,
Închinându-vă ca un simplu răzeş,
Că ați împrăştiat în Bănia Craiovei iubire concretă,
Păstrând suficientă şi pentru Târgul din Ieşi.

Şi se mai ştie de Trasnistria, bine,
De şaua rece a tancurilor luată sub şezut,

Că ați îmbărbătat prin cântec şi vers
Luptătorii români de peste Prut.

Şi Strasbourg-ul a trimis printr-un fax,
Dovezi zdrobitoare, despre atitudinea ce-ați avut-o, furtunoasă,
Referitoare la-narmarea Croației, de către Ungaria,
Față de motivația acesteia din urmă, ce-i fără de bază.

O lume întreagă este acum cu ochii pe noi,
Şi vrea o condamnare aspră în instanță,
Pentru că v-ați contopit cu bătăile țării,
Neluându-vă niciodată vacanță.

Aşadar, acuzat Adrian Păunescu, juriul a deliberat:
Sunteți condamnat la memorie veşnică!
Pentru premeditata iubire de glie şi neam,
Pentru că ați răscolit conştiințele naționale
Şi ați înfrumusețat spiritul uman.

Târnăveni, 25 iunie 1997

……………………………………………………………

Pe data de 15 iunie a murit **Eminescu**, iar peste ani, tot pe 15 iunie (simplă coincidență?) a fost asasinat **Cenaclul „Flacăra”**, condus de **Adrian Păunescu**. Să fi avut şi acesta din urmă parte de vreun Petre, cel care i-a dat în cap cu un bolovan lui Eminescu, la Spitalul doctorului Şuțu din Bucureşti? Mai mult ca sigur că da. Şi, poate, nu numai unul, ci mai mulți(!), care de mult timp înainte îndesau roca dură a uneltirii şobolăneşti, disimulate uneori sub fardul strângerilor de mână şi zâmbetelor tovărăşeşti, într-un cofraj plăsmuitor de pietre. Nefericita întâmplare din 15 iunie 1985, de pe Stadionul „Petrolul” din Ploieşti, nu a fost cauza ci pretextul, dorit în labirintul jocurilor de interese. (Pe stadion, în timpul spectacolului, s-a iscat din senin o furtună ce a dus la o mare înghesuială – călcare în picioare- la poarta de ieşire din stadion,

înghesuială soldată cu 6 morți. Partea organizatorică, extraculturală, nu i-a aparţinut lui **Adrian Păunescu**, ci forurilor comuniste locale!).

Adrian Păunescu urcase prea mult pe scara atenției şi încrederii naționale. Şi avea carismă. Şi avea forță. Şi avea valoare, atribute ce-l apropiaseră extrem de mult de masele largi de oameni. Atât de mult încât putea fi periculos, periculos pentru apostolii specializați în urzeli, din „sferele înalte" ale puterii comuniste de la Bucureşti! Le-a şi spus-o pe față în poezia **„Analfabeților"** (pe care o redau în întregime), publicată în 1980, în revista **„Familia"** din Oradea:

„V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-ați luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puțin pe libertate.
V-am spus ca sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți.
Să nu mai tot pândiți zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat
Şi că situația e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimând tumulturi
Cu aroganți şi trândavi doctoranzi,
Cu papagali care țin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în seră
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizați pe Marx,
Să nu-i păstrați în spirt învățătura
Şi voi într-una fără să-l citiți
Îl pomeniți până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-ați decorat voi între voi
Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care amenință civilizații
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placă dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți,
Şi luați aminte şi să țineți minte.
Dar nu ştiam ca v-ați născut şi surzi
Şi scoateți arma când vedeți cuvinte.”

…………………………………………………………………

Epistola 14 către Adrian Păunescu
Scrisoare foarte deschisă adresată primului ministru "al Ungariei" de către un "etnic maghiar" din România

lui Victor Ciorbea

Domnule Prim ministru "al Ungariei prietene",
Cu fotoliul de premier la Bucureşti,
Pe lângă papricaşul expansiunii noastre-n Ardeal,
Place la noi tare mult Ciorbea restrângerii drepturilor româneşti,

Pe care o sorbim, **gyorsan,** precum bine ştiţi,
Din **kis** ungariile noastre ce-s Covasna, Mureş şi Harghita,
La dumneavoastră iubim, ca român, deşi
Tare **szep**, în piept, bateţi cu caramida.

Şi mai placem sincer moţul din dumneavoastră, mai cu moţ decât moţii,
Moţi pe care nu i-am putut îngenunchea niciodată,
Ioi, dacă Iancu ar fi fost ca dumneavoastră,
De mult Kossuth, **csardas** ar fi jucat în Apusenii de piatră.

Ochelarii de cal(varul) românilor din maghiarime vă stau fain,
Daltonismul politic vă e de bonton,
De când aşteptam să nu se vadă macazul,
De-i pus spre Europa sau spre Trianon!

Aşadar, pentru noua putinţă din România, noi **koszonem szepen**,
Pentru Cutia Pandorei deschisă cu dezinvoltură, ca pe o uşă,
Ca limba modernă, de-a se alege în şcoli,
Între Limba Română (O, **nem**!) şi limba zuluşă!

Târnăveni, 8 iunie 1997

………………………………………………………………

„Eclipsa = Dispariția parțială sau totală, de scurtă durată, a imaginii unui astru, ca urmare a interpunerii unui corp ceresc între el şi observator sau a intrării lui în conul de umbră al altui corp ceresc fără lumină proprie” (din Dicționarul Enciclopedic, ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1996, vol. II, pag. 173).

Dacă dispariția, în cazul de față, parțială, ar fi avut „scurta” durată de aproximativ 5 ani (1985-1990), şi ar interpune între observator, alias marele public, cititor al României şi astrul poeziei româneşti contemporane, un corp cu numele generic de Putere, atunci fenomenul ivit, nu s-ar putea numi (deşi nu-mi place cum sună) **Eclipsă parțială de Adrian Păunescu?** Eu cred că da! **Adrian Păunescu…”vinovatul fără vină”.**

…………………………………………………………

Epistola 15 către Adrian Păunescu

Zilnic între opt şi optsprezece, seara,
Inclusiv sâmbăta şi duminica, luni închis,
Veniți în grupuri organizate, din toată lumea,
În România, c-a ajuns un Paradis!

Tot ce-a fost de făcut s-a făcut,
Tot ce-a fost de lucru s-a lucrat,
Muzeul Țării Perfecte s-a deschis
Cu un program de vizitare anunțat.

Toate-s bine puse la punct, toate-s **zeiss**,
Idealul omenirii s-a-mplinit, la noi, dintr-o dată,
Mecanismele se autoreglează din mers,
Unse cu o inerție cultivată.

Ce rost mai are atunci să stăm pe aici,
Mai bine în altă parte să potrivim români,
Doritorii de muncă cu munca,

Şi pe şomeri cu iubitorii mâinilor în sâni.

Aşadar, în Germania, cu toții-n Israel,
Să ajutăm şi pe alții la blocuri şi case,
Pe ale noastre de mult le-am terminat,
Şi nu-s sub soare alte mai frumoase.

Aşadar, în Grecia, cu toții în Cipru,
La portocale, la măsline, la cules, la adunat,
Tot ce-a fost de cules pe la noi s-a cules,
Pariul cu agricultura-i câştigat.

Aşadar, la sârbi, cu toții-n Ungaria,
Să-i ajutăm şi pe ăştia-n uzine,
Uzinele noastre-s organizate nemțeşte,
Merg ca ceasurile elvețiene de bine.

Tot ce-a fost de făcut s-a făcut,
Tot ce-a fost de lucru s-a lucrat,
Muzeul Țării Perfecte s-a deschis,
Cu programul de lucru anunțat.

Ce rost mai are atunci să stăm pe aici,
Disjuncții nu-s ca să mai cauți vina,
Un singur punct de lămurit, se mai cere,
Cine va stinge, la urmă, lumina!?

Târnăveni, 8 iunie 1997

………………………………………………………………

Decembrie 1989. RevoRusie sau RăŞcoală Pop(ulară)? Praf de scărpinat după ureche şi pastile de a putea înțelege ceva. În restul fragmentelor percepute vremea (ne)bună a (ne)înțelegerii sinoptice a evenimentului?! Totuşi, **Que vadis, România?**

Epistola 16 către Adrian Păunescu

Mi-e scrisul pâine cu unt,
Şi visul mi-e cană cu ceai,
Oceanul hârtiei străbătut de iahtul stiloului
Mi-e zahăr, ce-mi îndulceşte din trai.

Îmi vine pofta odată cu sepia serii,
Rememorând caloriile zilei pe unde am fost,
Vitaminizate de perfuziile simțurilor,
De-mi salivează circumvoluțiunile cu-un rost.

Şi-nfulec depărtări reconvertite-n gânduri,
Şi revisate de alcoolurile ce-s în mine,
Minimei suficiențe, de-aş fi rămas tributar,
Ingerat-aş acum verdețurile convențiilor citadine.

Aşa, mi-e încovoiată masa de sensuri,
Şi vinuri rare port în frapiere,
Şi-mi intră-n rezonanță setea gurilor interioare,
Cu foamea copleşitoare a înaltelor sfere.

Doar scobitoarea dulce a somnului spre dimineață,
Restul cinei le-ndepărtează, odihnind,
Suportul neliniştilor hrănitoare
Şi al baierelor sufletului, aproape plesnind.

Acid nepăsătoric, în rest, şi automatisme,
Invidie şi zâmbete în surogat de interes,
Şi-o farfurie de potroace, pe ghergheful zilei,
În care "falnic", toate acestea, le/se țes.

Târnăveni, 9 iunie 1997

…………………………………………………………………

Deşi filozoful Andrei Pleşu, pe atunci, ministrul Culturii, în februarie 1990, desființează şi demite tot colectivul redacțional de la revista **„Contemporanul"**, angajându-i a doua zi pe toți,

minus **Adrian Păunescu**, acesta din urmă **„Totuşi Iubirea”**, deşi **„Vremea”** ticăloşiilor îl doare.

……………………………………………………………………..

Epistola 17 către Adrian Păunescu
Imnul foarte național al României

Văd tot mai mult şi tot mai mult mă doare
Că Imnu-i demonetizat fără ruşine,
Însomnoleşte-te române, ți se cere,
Să se deştepte altul pentru tine.

Deşteaptă-te, oricine vii sau eşti pe aici,
Şi orişice, numai nu tu,
Deşteaptă-te chineze şi turcime,
Deşteaptă-te şi tribule hútú.

Deşteaptă-te maghiare şi secuie,
Deşteaptă-te țigane, kurd şi-evreu,
Deşteaptă-te şi bangladezule, că-i bine
Şi nu doar tranzita pământul meu,

C-aicea poate absolut oricine
Să se deştepte chiar de nu-i deştept,
Cei laşi țin mâna la chipiu, aicea,
Iar cei viteji au mâinile pe piept!?

Şi tăietorule de frunze pentru câini,
Şi rosule în coate, ce te-a adus
Gândul norocului, deşteaptă-te odată,
Şi pentru tine asta-i de ajuns.

Ți se deschide uşă pentru credit,
Şi fabrici ca să capeți nu e greu,
Îți dai cuvântul de onoare, garantând,
Că la Paris, Eiffel-ul turn e-al tău.

Deşteaptă-te parlamentar de operetă,
Şi vânzător de sfaturi ambulante,
Deşteaptă-te că e carton destul,
De miliardele de lei s-ai şi tu parte.

Deşteaptă-te, tu, obicei de împrumut
Şi tu limbaj împleticit, deşteaptă,
Chiar de berbecul indignării mai există,
Un ciocănit firav face în poartă.

Deşteaptă-te, peniță de-mprumut
Şi minaret, pagodă, te deşteaptă,
Că e sortit tot carul cu religii
Să se răstoarne în ograda noastră.

Deşteaptă-te, tu sârbă şi tu csardaş,
Şi polcă, tu, şi chiar şi cazacioc,
Deşteaptă-te şi tu, ruletă rusă,
Că hora noastră-i prinsă la mijloc.

Deşteaptă-te şi traficant de droguri,
Şi de copii români, să te deştepți,
Că legile ce vă-ngroaşă punga,
Se-aprobă în poziție de drepți.

Deşteaptă-te, tu, sete de avere,
Şi dornic cont de rotunjit în bancă,
E evaziunea voastră la putere,
Trezoreria țării n-are încă arcă!

Deşteaptă-te, organizare teroristă,
Că de rapoarte nu se ține cont,
Şi de semnalul de alarmă tras
Puterea tare mult o doare fix în cot.

Deşteaptă-te, revizionism, că vigilența

Nu te mai sfarmă între pietre de moară,
Deşteaptă-te autonomie plăcută,
Deşteaptă-te federalizare uşoară!

Deşteaptă-te grupare clandestină,
Şi separaţie dintr-un integrum, rând pe rând,
Deşteaptă-te oriunde şi oricine,
Şi-n orice scop, deşteaptă-te oricând.

Deşteaptă-te, tu, fluture pe lampă
Şi şobolanule de prin canale,
Şi calule, că ochelarii tăi
Îi poartă acuma alte animale.

Deşteaptă-te de orişiunde eşti
Şi-orice făptură, poate şi din şanț,
Chiar boul Apis poți fi pe la noi,
Deşi-ai venit, în buzunare, fără-un sfanț!

Deşteaptă-te, tu, buruiană amară
Şi mană de pe viță şi tu vierme,
Toți cei aduşi de vânturi şi de valuri,
De prin Saharele eterne.

Deşteaptă-te scufiță din pădure,
Şi lup, deşteaptă-te, şi tu bunică,
În țara asta vânătorul stă
Cu puşca-n mână tremurând de frică.

Deşteaptă-te reziduală apă
Că lesne poți să fii chiar de băut,
Instinctul conservării nu ni-i acasă,
Şi scutul biologic nu-i mai scut.

Deşteaptă-te produsule de prin import
Cu termenul de valabilitate expirat,
Poporul ingerează orişice

De are fundă şi de-i parfumat.

Deşteaptă-te fatidic viitor
Şi pesimism, deşteaptă-te în rând,
Deşteaptă-te, tu, pleavă vânturată
Că e moralul nostru la pământ.

Deşteaptă-te oricare vii sau eşti pe-aici
Şi orişice, numai nu tu,
Deşteaptă-te arabe şi turcime,
Deşteaptă-te, şi tribule hútú.

Deşteaptă-te oriunde şi oricând,
Numai nu tu române, şi mereu,
Însomnoleşte-te, în țara ta frumoasă
Să se deştepte altu-n locul tău.

Târnăveni, 10 iunie 1997

……………………………………………………………..

Anunțul văzut la Televiziunea locală mi-a umplut sufletul de bucurie:" În data de 7 iulie 1996, orele 20,00, la Casa de Cultură, **Cenaclul „Totuşi Iubirea"**, condus de poetul **Adrian Păunescu**, va susține un spectacol". În sfârşit, mi-am spus, în sfârşit, gândindu-mă de cât de mult timp mi-am dorit să văd din nou o astfel de manifestare cultural-artistică, având clară nostalgia din 1985 a defunctului **Cenaclu „Flacăra"**, cenaclu unde **Adrian Păunescu** redimensionase frumosul, punând la rădăcina adevărului şi iubirii de toate felurile, toată puterea talentului şi harului său uriaş. Şi chiar în pofida timpului scurs de la desfințarea abuzivă a acestuia, nostalgia acelor momente acționa încă magic. Mă şi întrebam: Să fie oare **„Totuşi Iubirea"**, acest nou cenaclu înființat de poet în primăvara anului 1990, acea pasăre Phoenix, renăscută din cenuşa (proprie!?) a celui care a fost **Cenaclul „Flacăra"**? Poate că da, poate că nu! Urma să mă conving. Oricum, ştiam că

Adrian Păunescu era capabil (era singurul capabil) să revitalizeze, într-un fel „acel” frumos de altădată, pentru că a fost atunci (şi mai mult ca sigur că era şi acum) creierul, sufletul şi direcția, şi că „lucrul” pe care punea el „mâna” nu putea fi decât desăvârşit, transformându-l, asemenea regelui frigian Midas, în aurul încântării. În aceste condiții nu putea să mă aştepte decât o întâlnire (o altă întâlnire) fascinantă. Şi mă aştepta, fiindcă nici nu puteam să-mi închipui că spectacolul, în care vioara întâi, vioara a doua şi vioara a treia urma să fie marele poet, poate să aibă loc la Târnăveni fără…mine! Şi nici nu a avut loc fără mine, fiindcă am fost acolo, din prima până în ultima clipă, „atent la tot şi la toate”, cum ar fi spus Marin Sorescu, în rândul întâi, cu nerăbdare şi interes, şi iubire, „blindat” cu hârtie şi unelte de scris, pentru „clasicele” bilețele cu întrebări, doleanțe şi păreri, trimise din sală şi dorite de a fi primite de poet.

Încetul cu încetul, într-o febră a nerăbdării în creştere, a venit clipa în care luminile sălii s-au stins şi pe scenă a început **„Totuşi Iubirea”.**

Deşi spectacolul propriu-zis începuse de minute bune, doar salutul august al lui **Adrian Păunescu**, „întâmplat” de la înălțimea balconului sălii mari a Casei de Cultură „Mihai Eminescu”, salut făcut în ropotul de aplauze al nerăbdătorilor spectatori târnăveneni, şi apoi coborârea pe scenă a **Poetului**, a dat adevăratul semnal de începere a manifestării. Doar deodată cu apariția **Poetului** pe scenă aceasta s-a umplut de lumină, fiindcă numai acesta ştia să împrăştie forță, frumusețe şi nuanțe. **Adrian Păunescu**, aşteptat minute în şir, era magica cheie capabilă să deschidă baierele de încântare ale sufletelor celor prezenți. Şi aşa a şi fost fiindcă apoi a început tăvălugul iubirii ridicată, exponențial, la puterea dorită de poet.

Şi astfel **„Duhul lui Iancu”** şi **„Iarnă în Ardeal”** şi **„Foc şi scrum”** şi **„Copaci fără pădure”** şi **„Rugă pentru părinți”** şi **„Jurământ pentru Ardeal”** şi **„Depinde de noi”** şi **„Amor**

cubist” şi **„Suntem răi”** şi **„Doamne, ocroteşte-i pe români”** şi **„Viciul toamnei”,** şi multe alte cântece cântate de **Tatiana Stepa, Octavian Bud, Valentin Moldovan, Emeric Imre, Vasile Mardare, Adriana Margalina, Eva Păunescu, Beatrice Cristea, Paul Şovre, Vasile Surdu** şi, nu în ultimul rând, fetiţa **Ana Maria Păunescu** şi **Andrei Păunescu**, copiii poetului (acesta din urmă cântând cu trupa **„Totuşi”**), multe dintre ele cu publicul în picioare, cântece cărora le scrisese versurile, au făcut deliciul şi bucuria sălii. Şi s-au spus poezii, şi s-a făcut politică de stânga, şi s-a luat atitudine faţă de marile neajunsuri ale ţării. **Adrian Păunescu** s-a întrecut, din nou, pe sine, timp de peste 4 ore, într-un admirabil consens şi dialog cu sala.

Dar eu voiam să ştiu mai mult decât mi se dădea, şi să aflu câte ceva dincolo de „linia” de demarcaţie a spuselor domniei sale (orgoliul meu de ziarist sau/şi de poet?). Şi astfel, în suma celor 6-7 bileţele scrise cu mâna tremurândă de emoţie, şi trimise poetului pe scenă, mi-am exprimat admiraţia, dar şi părerea şi încredinţarea ce o avem referitoare la acesta. „**Veţi avea**- i-am spus- **cred, soarta lui Octavian Goga, care a rămas în conştiinţa acestui popor, ca un mare poet, şi mai puţin ca politician!”.** Nu ştiu în ce măsură i-au făcut, sau nu, plăcere poetului sincerele mele afirmaţii, sinceritate deversată din aceiaşi imensă iubire, oricum adevărul sau neadevărul acestora va fi probat doar în/de timp. Şi am trimis poetului calde autografe pe două din cărţile mele de poezie (desigur, cu cărţile împreună). **„Poetul Răzvan Ducan îi trimite lui Adrian Păunescu volumul său „Dumnezeiescul Ardeal- poeme pe cord deschis”, din care conducătorul cenaclului citeşte o poezie. Ceva mai târziu, îl va invita pe Răzvan Ducan să recite el însuşi un poem**”(Din articolul **„Nimic nu e, dacă nu e Ardeal”**, din revista **„Totuşi Iubirea”**, iulie 1996, anul VII, Nr. 22/25).

Şi până la acel „ceva mai târziu”, trebuie să mărturisesc că m-a bucurat gestul larg al acestuia de a-mi citi, în faţă celor

aproximativ 500 de concitadini, o poezie (poezie intitulată **„Țărani de la țărână, țară de la țărani”**), mai ales faptul că marele poet a afirmat că sunt „nişte versuri de-a dreptul excepționale”, şi că în tot volumul „poezia curge ca dintr-un corn al abundenței”. Apoi, în acelaşi gest de larghețe şi bunăvoință a dorit să mă cunoască, invitându-mă pe scenă pentru a spune cu propriu-mi grai o poezie. **„Răzvan Ducan, inginer şi cadru didactic, recită „Țară cu nume de Horia”**, s-a scris apoi în acelaşi număr din iulie al **revistei „Totuşi Iubirea”**. Şi am fost mândru, şi am fost fericit, şi asta şi pentru faptul că după ce mi-am recitat poezia proprie, **Adrian Păunescu**, într-o pornire căruia n-am putut să-i rezist m-a felicitat şi îmbrățişat, îmbrățişare ce i-am întors-o cu şi mai mare dragoste şi încântare. M-am şi gândit în acele momente, parafrazând nişte vorbe celebre, că acolo unde m-au renegat şi m-au minimalizat, cu ignoranța şi derâderea lor, oficiali şi diverşi indivizi insipizi, m-a sărutat **Adrian Păunescu**. Îmbrățişarea lui din acea seară a spălat dintr-odată tot noroiul neîncrederii şi persiflării cu care am fost împroşcat „la mine acasă”, poate din aceiaşi nedreaptă „lege nescrisă”, de a nu putea fi profet în țara ta.

Şi în final, aşa cum s-a scris în acelaşi număr din revista amintită anterior „**Adrian Păunescu oferă premiul pentru cel mai inspirat bilet, celor doi poeți din Târnăveni, Răzvan Ducan şi Aurel Hancu. Premiul constă într-un bax de Cola oferit de dl. Alexandru Presecan, comercial manager la S.C. Matricon S. A., consilier municipal la Tg. Mureş**”, şi asta întâmplându-se, probabil, doar aşa ca bucuria mea să fie întregită. (De fapt cei „doi poeți din Târnăveni” au fost trei, în sală fiind şi poetul Dumitru D. Silitră, cel cu care, de altfel, purtând baxul de Cola deasupra capului ca pe un trofeu, am continuat după spectacol pe malul Târnavei Mici, până aproape spre dimineață, într-o feerică noapte de vară, momentele fierbinți ale foarte proaspetei seri păunesciene.) Şi **„Totuşi**

Iubirea" sa învinsese iremediabil. Iară şi iară…! La sfârşitul spectacolului **Adrian Păunescu** a spus: **„Fiecare spectator a făcut cât zece, cei sute au fost cât cinci mii! La revedere şi la adio. Cenaclul iubirii există şi în august revenim. Viață bună!"**

………………………………………………………………………………………………

Epistola 18 către Adrian Păunescu
Autostrada Horea

„Asta-i țara noastră,
Noi nu stăm în gazdă,
Horea-al nostru-i risipit pe roți".
(Din poezia lui **Adrian Păunescu,**
Colindul Ardealului)

Un subgabarit de oase
De pe Autostrada Horea
A-nceput ca să se frângă,
De un trafic prea intens,
Roata din pepita urii,
Pe covorul cărnii sale,
A derulat asfalt de sânge,
Deturnând sensul firesc.

Se-ntâmplase o surpare
În conştiințe şi-n gândire,
Se-ngustase mereu drumul,
Ce ducea către-mpărat,
Căci semnalizase forță
Şi oprire fortuită,
Pe spinări ce se curbase,
De atâta apăsat.

Şi tractările-mpilării
Ale obştii să se gate,
Radarul, doreau aceştia,
Adevăr să-nregistreze,

Fiindcă ei sunt temelia,
Fiind deodată cu toți munții
Şi cu râuri şi păduri,
Spumegând patru viteze:

De vechime şi substanță,
Şi de număr şi de drept,
Jurământ pe Cartea Sfântă,
C-au credință-n Dumnezeu,
Nu-s venetici, nici iscoade,
Nici animale de muncă,
Să fie mai boi ca boii
Şi să tragă ce-i mai greu.

Că direcția averii,
Acceleratorul de bucate,
Izvorăsc dintr-o sudoare,
Cu lopețile pe palme,
Şi că frânele se pot,
Pân' la fund de e voință,
Să se-ndese, să oprească,
Hardughia de sudalme.

Un subgabarit de oase
De pe Autostrada Horea,
Se păstra în aşteptare,
Sub traficul convenit,
Aşteptând să frângă roata,
Dacă din pepita vremii,
Întâmplase-va ca ura
Să mai aibă de vorbit.

(poezie publicată în **„VREMEA-manifest”**,
anul VI, Nr.1274/5, sâmbătă/duminică 5/6. 07.1997)
………………………………………………………………..

Şi aşa cum a promis **Adrian Păunescu**, **Cenaclul „Totuşi Iubirea”** a revenit în oraşul de pe Târnava Mică, dar nu în august, ci în septembrie, mai exact pe data de 11 a aceluiaşi an 1996.

Am avut din nou aşteptata bucurie a revederii cu marele poet, întâmpinându-l, încă din primele minute ale începerii noului spectacol cu o scrisoare, scrisoare trimisă pe scenă din care a şi citit câteva fragmente la microfon:

Stimate D-le Adrian Păunescu,

Emoția de a-mi fi citită de către dumneavoastră această neînsemnată epistolă, şi mai ales emoția şi bucuria de a vă revederea, deşi doar pentru câteva ore, mă face să nu-mi găsesc, probabil, cuvintele cele mai potrivite.

Prezența dumneavoastră (şi) la Târnăveni incită spiritele, încântându-le pe cele realiste, cu simț patriotic şi mândrie națională, contrariind pe cele dogmatice, de un europenism prost înțeles, pentru care iubirea de patrie este ceva perimat, depăşit, neconcordant cu bătăile secolului. Eu recunosc pe față „Nu sunt de stânga!” Asta nu pentru că nu aş fi în mare măsură de acord cu ideile de stânga (ba chiar sunt în mare măsură, mai puțin modelul economic), ci pentru că cei care au condus țara în regimul trecut, contrar spuselor, în jocul ocult al intereselor de partid, au promovat prea multe false valori, ipocrizia şi minciuna acestora (minciună ajunsă politică de stat) creionându-mi lehamite şi o repulsie față de această ideologie, greu de înlăturat.

Ceea ce faceți însă dumneavoastră, prin poemele de excepție şi prin spectacolele extraordinare (şi am explicat multora acest fapt) nu sunt atributul doar a stângii, ale celor care împărtăşesc această ideologie, ci al tuturor celor care, indiferent de culoarea politică, îşi iubesc cu patimă țara şi neamul şi gustă din plin emoția artei rezultată din harul şi talentul pe care-l aveți.

Foarte mulți au pretenția că vă cunosc doar pentru că v-au văzut la televizor sau v-au văzut în spectacolele de cenaclu. Mă întreb însă, oare câți v-au citit cu adevărat poeziile? Mulți şi totuşi puțini, prea puțini pe cât ar trebui, ținând cont de valoarea lor şi mesajul transmis. Deşi aş părea lipsit de modestie, mă aflu în categoria celor privilegiați, zic eu, care v-au urmărit evoluția pe tărâm literar, atât cât mi-a permis vârsta, citindu-vă cărțile pe tot traseul lor ascendent, începând de la **„Ultrasentimente"**, trecând prin **„Mieii primi", „Fântâna somnambulă", „Istoria unei secunde", „Repetabila povară", „Pământul deocamdată", „Iubiți-vă pe tunuri", „Locuri comune", „Viața mea e un roman**", etc., şi până la cele mai recente: **„Cărunta trilogie", „Româniada", „Noaptea marii beții"** şi **„Bieți lampagii".**

Ați fost, prin cărțile dumneavoastră, prin muzica folk pe care ați ridicat-o în țara noastră la culmi de popularitate nemaiîntâlnită, cât şi prin propaganda națională de bun gust (atât de necesară atât ieri cât şi azi şi probabil şi mâine) bucuria nemărturisită a adolescenței mele, modelul după care am încercat şi eu timid, ca elev de liceu cu veleități literare, să organizez, în acei ani frumoşi şezători **„a la Cenaclul „Flacăra".** Şi sunteți, de ce să nu recunosc şi acum la anii mei de tinerețe, ani maturi, **Poetul** şi simbolul unui iluminism cultural şi național de excepție, căruia îi aştept şi acum, cu mare fervoare şi interes cărțile, în bucuria de a vă fi contemporan.

Având încă putința de a discerne valoarea de nonvaloare, mă închin spiritului dumneavoastră pragmatic şi neîncorsetat ce irită şi incită şi zdruncină „spiritele" ce se complac în suficiență şi doar în „drum umblat", rugându-mă lui Dumnezeu să vă țină cât mai mult în viață, spre bucuria şi folosul nostru al românilor.

Cu foarte multă dragoste v-am dăruit acum aproximativ două luni, două cărți de poezie, **„Dumnezeescul Ardeal-poeme pe cord deschis"** şi **„Târnava mea de lapte dulce",** pe care, sub

impresia câtorva versuri şi poezii citite le-ați comentat favorabil. După spectacolul din iulie am mers acasă şi conform unui bun obicei am pus imediat pe hârtie momentele trăite în prezența dumneavoastră. Ce ați spus, ce ați făcut, cum m-ați invitat pe scenă să-mi prezint o poezie. Toate acestea au poate mai puțină importanță acum, însă, peste ani, publicându-le, ele vor fi un mic fragment din istoria locului (şi poate nu numai), care au menirea să consfințească pe vecie, micul popas al poetului **Adrian Păunescu** (şi) la Târnăveni. Acest fapt mă conduce cu gândul la demersurile făcute de mine în anul trecut, când în urma unui Memoriu Justificativ, înaintat Primăriei oraşului, referitor la popasul târnăvenean al poetului **Mihai Eminescu**, în drumul lui spre Blaj, din vara anului 1866, s-a montat o placă comemorativă şi un altorelief de bronz, pe fațada actualei „Crame" din centrul oraşului, locul unde „haimanaua sănătoasă" (citat G. Călinescu) a spus cuvintele devenite celebre. **„Eu sunt poet şi trebuie să adun mult material"** (citat din acelaşi G. Călinescu, consemnat în **„Viața lui Mihai Eminescu"**) Cine ştie, poate la fel se va face peste ani, „undeva-cândva" şi pentru poetul **Adrian Păunescu**, în amintirea popasului (sau ale popasurilor) din Târnăveni.

Stimate **D-le Păunescu!** În cei peste 25 de ani de când m-am contaminat de acest „virus" minunat numit literatură am scris pe lângă poezie, critică, monografie, teatru şi numeroase eseuri, în mare parte publicate, despre personalități culturale şi nu numai.

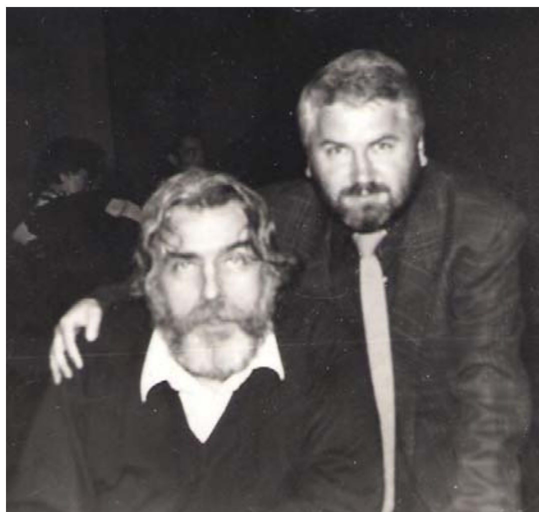
Prezenta titulatură de redactor şef adjunct la revista **„Ambasador**" (cât şi cele anterioare de redactor şef la revista **„Târnava"** şi la săptămânalul **„7 zile târnăvene"**) mi-au permis „lumină verde" în publicarea acestor eseuri despre oameni importanți care sunt sau care au fost. (Într-una din cărțile pe care vi le-am dăruit este un astfel de eseu despre modul cum l-am cunoscut la Nichita Stănescu). De aceea, cu permisiunea dumneavoastră, voi încerca pe parcursul specta-

colului să imortalizez (şi) cu ajutorul aparatului de fotografiat aceste clipe ale prezenței dumneavoastră le aceste meleaguri.

În final, ca semn al considerației deosebite ce o am pentru dumneavoastră, vă rog să primiți, din partea celui care a văzut **Cenaclul „Flacăra”** de aproape 20 de ori, a celui care v-a citit şi v-a sorbit versurile, puse pe tril, de pe buzele unor, uneori nerecunoscători trubaduri, aceste alte două cărți de poezie ale subsemnatului, **„Viețuirea-n clepsidră”** şi **„3,14ramida lui Ducankamon”**, corolar al neastâmpărului ce mă bântuie. Şi aceasta pentru că, aşa cum v-am şi scris în dedicația, de pe una din cărțile mele, vă consider **„Preşedintele neîncoronat al poeziei româneşti contemporane de la Alegerile Bunului Simț estetic. Dar „vai”, mandatul câştigat cu talentul de excepție şi muncă e neconstituțional, fiindcă poezia depăşeşte cei 4 ani acceptabili, fiind sinonimă cu veşnicia!”**

Cu dragoste şi prețuire
Răzvan Ducan

Târnăveni, 11 septembrie 1996

Adrian Păunescu şi subsemnatul (Târnăveni, 11 septembrie 1996)

Spectacolul în sine a fost foarte fain, aşa cum spunem noi ardelenii, dându-mi prilej de noi bucurii: **„Poetul Adrian Păunescu a recitat dintr-un recent volum al poetului Răzvan Ducan, un inginer deosebit de talentat”** (spicuiri din articolul **„V-aşteaptă izbânda, v-aşteaptă şi fraţii, cu inima la trecători”** din revista **„Totuşi Iubirea”,** octombrie 1996, anul VII, Nr. 31/33). Şi într-adevăr, **Adrian Păunescu** mi-a recitat poezia **„Privesc în oglindă, ea tot îmi arată”** din volumul **„3,14ramida lui Ducankamon”**, oprindu-se de câteva ori din citit, spunând publicului spectator, cu admiraţie, despre **„ce extraordinară poezie se scrie la Târnăveni”**! Şi cum să nu mă umple de bucurie şi încredere (cum s-a şi întâmplat) dacă aceste vorbe vin de la un poet de talia lui **Adrian Păunescu**, spuse fără nici un fel de obligaţie, cred, într-o deplină sinceritate!

După desfăşurarea propriu-zisă a manifestării cenaclului emoţia a continuat şi aceasta pentru că **„după spectacol au avut loc alte două întâmplări de muzică şi poezie, în prezenţa a 100 de intelectuali localnici, care au provocat o discuţie excepţională la care poetul Adrian Păunescu a participat cu emoţie. S-a cântat până în zori”.** Şi **„s-a cântat până în zori”** în sala „Femina” a aceleiaşi Case de Cultură târnăvenene, la o masă îmbelşugată şi atent aranjată. Eu am ascultat, am cântat şi iarăşi am ascultat, alături de ceilalţi participanţi, am fotografiat şi am întrebat „printre picăturile” serii**: „Sunteţi un rău necesar, D-le Păunescu sau un bine fără de care nu se poate?.....V-aţi născut în acest secol, alături de Goga, Blaga, Arghezi, Labiş, Bacovia şi Nichita, tocmai ca să echilibraţi veacul ce vă este dat ca el să nu se răstoarne peste cel anterior, unde tronează imperial conu` Mihai?...”**, întrebări care aveau menirea să-l incite, în sens pozitiv pe poet**.** Ştiam că un spirit complex şi profund ca cel a lui **Adrian Păunescu**, doar stârnit din cuibul său de tihnă poate să-şi dezvăluie cu adevărat fascinaţia şi forţa. Aceasta era de

fapt şi ceea ce am făcut, spre indignarea în priviri şi vorbe, a unor comeseni care nu au înțeles ce doream. Nu au înțeles că nu voiam să-l jignesc pe poet , cum mi s-a şi reproşat, departe de mine acest gând, ci din contră, „să-l arăt”, prin provocare spirituală, în adevărata lumină a frumuseții şi adâncimii sale interioare! Mulți aud, puțini pricep! Şi am reuşit în bună măsură „să-l pornesc”, căci imediat după întrebări, **Adrian Păunescu** a început, cu pertinență şi emoție, cu forță şi incisivitate, răspunsurile sale măiestre, răspunsuri care, pe măsură ce le deversa, le dezvolta permanent, ramificat, îmbogățindu-le cu exemple, făcând surprinzătoare legături, tensionându-le (şi) în beneficiul auditoriului, acaparându-ne total cu fascinanta sa lume. Spre dimineață, îmbătați cu lumină, ne-am despărțit cu îmbrățişări. **„Iată viața”**, sau aşa cum a spus marele poet, după spectacolul de la Târnăveni, din iulie. **„În seara asta am trăit!”.**

…………………………………………………………………..

Apoi, inspirat de „noaptea albă” păunesciană am scris un eseu:

Adrian Păunescu „deocamdată”

Fascinant în imprevizibilitatea sa, **Adrian Păunescu** rămâne, înainte de toate, un extraordinar **Poet** şi **Om de Cultură.**

Ocolit cu grijă în ultima vreme de criticii literari, care se pare că vor, chipurile, să-şi păstreze o imagine „nepătată”, de inşi ce nu acceptă „compromisuri”, **Poetul** înfruntă solitar, de o maiestoasă dar tristă singurătate, acest tulbure sfârşit de veac şi de mileniu.

Prins fără scăpare între adulație necondiționată şi repulsie până la jignire, **Poetul** se mişcă de ani buni pe/sub rugul destinului dat de uriaşul său talent, fiind învingător incontestabil, paradoxal, deopotrivă cu starea de învins. Şi dacă

nu i se dă pe deplin „Cezarului ce-i a Cezarului”, acesta are fără îndoială conştiinţa perenităţii versului său, umblând asemenea marilor înaintaşi, cu resemnarea poetului ce-şi aşteaptă doar postum gloria meritată, umblând pe tăişul cuţitului acestei lumi imperfecte.

Puţin obosit, puţin gândit, sau din fiecare câte puţin, l-am revăzut de curând la Târnăveni, în fruntea **Cenaclului său „Totuşi Iubirea”**, exclamându-şi cu voce de bas ideile şi poeziile, dirijând coruri spontane reunite deliberat într-o nestăvilită vervă. Căci dincolo de cei 53 de ani ai săi şi a supărătoarei judecăţi superficiale a unora, el rămâne un vulcan nestins de spiritualitate şi încântare, gata mereu să erupă benefic, învăluind auditorul cu forţa gândirii sale şi a versurilor de o frumuseţe aparte.

Vibrând incendiar la **rosturile Ardealului**, ale lui **Iancu** şi **Horea**, dar şi ale lui **Ştefan cel Mare, Mihai Viteazu** şi domnul **Tudor**, l-am observat ştergându-şi pe furiş şi o lacrimă din colţul ochiului, de drag şi de dor de **Basarabia** şi **Bucovina**.

Şi am petrecut apoi o noapte de vis, într-o organizare perfectă a filialei locale a partidului „său” (P.S.M.), cu vin de Târnave, cu versurile şi cântecele lui de neam şi ţară. Atunci, în acele momente de cenaclu de după cenaclu mi s-a întărit şi mai mult convingerea, văzându-mi comesenii cântând şi recitând, că versul său a intrat deja în patrimoniul cultural naţional şi că poeziile sale, prin forţa şi expresivitatea lor, vor fi mereu „redivivus” şi aceasta, pe lângă valoarea lor estetică, şi din motivul consonanţei cu patimile şi aspiraţiile poporului din care face parte.

Târnăveni, 27 septembrie 1996

(eseu apărut în cotidianul **„Cuvântul liber”**, din 05.10.1996, dar şi în revista **„Ambasador”**, Nr. 12 din 1996, preluat apoi în cotidianul **„VREMEA-manifest”)**

……………………………………………………………

Epistola 19 către Adrian Păunescu

D-le Păunescu,
Statele Unite ale Gândurilor mele
Sunt pe aceste dealuri,
Pe aceste vâlcele,
Şi de la Ambasada Conştiinţei ce-o port,
Am obţinut viză pe paşaport.
Am trecut oceanul prejudecăţilor concrete,
Să mă satur de viaţă şi de moarte s-am sete.
Şi, d-le Păunescu, m-am obişnuit într-atât,
Încât cer cetăţenie pentru un simplu mormânt.
În această situaţie, rog pe cruce să-mi scrie:
Dead în Provinciile Unite de Dulce Românie!

Târnăveni, 16 iunie 1997

……………………………………………………………

„Noi nu putem trăi fără Ardeal” a spus-o poetul în superba poezie cu acelaşi nume din volumul **„Româniada”**, fiindcă **„Nimic nu e, dacă nu e Ardeal”!** Dar această iubire necondiţionată, expresie a unei adevărate slăbiciuni a lui **Adrian Păunescu** pentru acest pământ de vis, este în acelaşi timp şi o lucidă conştientizare a pericolului, de permanentă actualitate, în care se află acest **„leagăn al poporului român”** .

De aceea şi în jurământul de credinţă al acestuia, din competiţia politică pentru **PREŞEDINŢIA ROMÂNIEI**, jurământ datat 20 iulie 1996 (de ziua lui!) **Adrian Păunescu** ţinuse să precizeze: „**JUR IUBIRE ARDEALULUI CARE NU ESTE NEGOCIABIL”**
Vedeţi de ce vă iubesc eu (şi vă iubim noi, milioane de români) **D-le Păunescu**?

…………………………………………………………….
.

Epistola 20 către Adrian Păunescu
Dacă e iunie, sunt mineri

"Dacă e marți, e Belgia",
Dacă e iunie, sunt mineri,
Denumirea unui film artistic,
Parafrazarea unei anumite stări.

Istoria pare-se că se repetă,
Cu roşu, iunie, va fi în calendar,
Şi nu de cireşele coapte din pomi,
Şi nici de încheierea anului şcolar.

Ci de frecventele tensiuni sociale,
Şi de revendicările de tot felul,
Şi dacă la modă-i blocarea şoselelor,
Iarăşi țin minerii portdrapelul.

Ce le mai trebuie? Spun voci. Ce vor ei?
Când amintirea zilelor fără de lege
E încă vie-n Bucureştiul ocupat,
Blitzkrieg-ul apocaliptic de ciomege!

Dar victime au fost atunci şi nu călăi
Deşi au dat cu bâta şi cu parul,
Dar nu-i condamn mai mult decât pe cei
Ce le-au umplut, premeditat, paharul.

Şi ca o voie a lor le-a fost condusă,
O voie a altora, de după 'nalte uşi
Prinşi în sforării neînțelese,
Marionete într-un teatru de păpuşi.

Nu vreau să-i laud, nici să-i acuz,
Nu le sunt avocat de-apărare,
Nici nu-i fixez cu degetul intransigent,

Dând din gură sau scriind în ziare.

Dar, hai, să le-nțelegem puțin viața,
Şi pământul sfredelit de aceşti,
Să-nțelegem soarele lor veşnic negru,
Şi tunelele fără de uşi şi fereşti.

Şi să-nțelegem praful de cărbune,
În mină, mereu ca o ninsoare sinistră,
Şi silicoza cuibărită-n plămâni,
Şi lămpaşele cu lumina lor tristă.

Şi-mpinsul vagoneților pe şine,
Căldura imposibilă din subteran,
Scânteile ce-s strecurate-n abataje,
În căutarea hranei de metan.

Şi târnacopul să-nțelegem şi lopata
Şi şobolanii, care-nseamnă viață,
Precaritatea bolților de galerii,
Şi apa înfiltrată-n fir de ață.

Să-nțelegem anxietatea şi felul,
Din găurile negre ce le au de străbătut,
Îngroparea repetată pentru o pâine
Şi dezgroparea la ieşirea din şut.

Şi aşternutul, poate ultim, de nevastă
Şi poate ultimul, oricând, sărut de copii,
Şi siguranța de-a intra în mină,
Şi nesiguranța de-a mai ieşi.

E viața lor, de pe o zi pe alta,
De-a v-ați ascunselea cu soarele-s în joc,
La mijă stau mereu în fund de iad
Şi soarele găsit la suprafață e noroc.

Incertă-i pentru ei prezenta clipă,
Şi tot incertă-i clipa ce urmează,
Că viitor, cărbunele, pare că n-are,
Şi nimeni pe mineri nu mai contează.

Şi totuşi certă-i marea concurență,
Între avioanele căzute, la noi, de pe cer,
În anii suficienți, de nepăsare,
Şi moartea care bântuie-n mineri.

Şi mina dură-i face duri să fie
Şi le transformă laptele-n tărie!

Târnăveni, 17 iunie 1997

……………………………………………………………..

16 noiembrie 1996. **Alegeri Prezidențiale în România**. Candidat din partea Partidului Socialist al Muncii (P.S.M.), poetul **Adrian Păunescu** nu obține numărul de voturi necesar pentru a accede la cea mai înaltă funcție din stat. După un timp au început zvonurile spuse la telefonul fără fir al bârfelor politice. După un timp au început reproşurile spuse acestuia, mai mult sau mai puțin pe față. În acele momente am simțit nevoia să-i transmit marelui poet câteva rânduri:

„Stimate **D-le Adrian Păunescu**

Târnăveni, ianuarie 1996

Sper ca aceste rânduri să vă găsească sănătos şi cu putere de muncă.

Spun aceasta fiindcă eu consider aceste deziderate absolut necesare pentru a vă putea continua remarcabila dumneavoastră operă. Ştiu, sau cel puțin bănuiesc, că treceți printr-o perioadă dificilă. Numeroase zvonuri ce mi-au ajuns la urechi arată faptul că poate, în curând, dacă nu s-a şi întâmplat deja, veți fi marginalizat, considerându-s că ați fi principalul

vinovat de neatingerea de către P.S.M. a pragului de 3%, prag necesar pentru a avea acces în Parlamentul României. Mare eroare, zic eu. Mare eroare! Şi aceasta pentru că dacă nu sunteţi absolut singura personalitate din partidul „dumneavoastră”, sunteţi sigur, de departe, cea mai proeminentă, cu „bătaia” cea mai lungă în timp. Fără dumneavoastră în fruntea partidului, sunt sigur că acest nu ar fi atins nici măcar procentul de 1% din sufragiile electoratului.

Vă scriu aceste rânduri pentru a vă spune că în orice condiţii, mai mult sau mai puţin glorioase, sunt şi voi fi mereu alături de dumneavoastră…….

Al dumneavoastră cu sinceritate,
Răzvan Ducan

Epistola 21 către Adrian Păunescu

Oricât ar părea de neverosimil, nu vă mai aparţineţi,
Nu mai sunteţi al dumneavoastră de fel,
Daţi cărnii ce-o aveţi, ce vă cere să-i daţi,
Sufletului, cu grijă, ce vă cere şi el.

Fiţi atent la omul fragil, Adrian Păunescu,
Deopotrivă cu omul foarte puternic,
Ascultaţi de propria voce interioară
Şi doar poporul român luaţi-l ca sfetnic.

Purtaţi-vă cu dumneavoastră cu mare atenţie,
Umblaţi cu dumneavoastră ca şi cu ouă,
Sinucideţi-vă, dacă nu aveţi conştiinţa celui mai mare poet român în viaţă,
Posibilitatea e una din două!

Oricât vă va uimi, nu vă mai sunteţi stăpân,
Contractul cu propria viaţă a fost reziliat,
Genialitatea dumneavoastră a fost rechiziţionată,

Din rațiuni superioare de stat.

Poporul român are mare nevoie, în pacea aceasta războinică,
De un purtător de cuvânt şi de gând,
De la microfonul acestui sfârşit de mileniu,
De la binecuvântata tribună a acestui pământ.

Târnăveni, 19 iunie 1997
(poezie publicată în ziarul **„VREMEA-manifest"**,
anul VI, Nr.1281/82, sâmbătă/duminică, 12/13.07.1997)

……………………………………………………………..

Deşi încă de la ultima prezență a **Cenaclului „Totuşi Iubirea"** la Târnăveni mi s-a cuibărit o rapidă simpatie pentru dl. Alexandru Presecan, şi aceasta atât pentru iubirea comună de **Adrian Păunescu** şi cenaclul său, cât şi pentru un anumit militantism unionist pe care-l împărtăşea, în special printre românii din Basarabia şi Bucovina, nu credeam că revederea noastră va avea loc aşa curând. Un telefon la mijlocul lui aprilie a anului 1997, vocea acestuia şi propunerea de a prezenta eu, şi nimeni altul, ultima carte apărută lui **Adrian Păunescu**, la Tg. Mureş, la **Catedrala „Sfânta Înviere"**, mi-a căzut ca o bombă . Eram uluit! Surpriza era totală! Cum, eu să prezint ultima apariție editorială a **marelui Poet**? Eu, admiratorul de taină, şi nu numai de taină, al acestuia? Mi se părea aproape incredibil acest fapt iar cinstea ce mi se făcea cu această propunere era mai mult decât aş fi putut spera vreodată. Aşa că am spus **Da**, fără să mai stau pe gânduri, înfiorându-mă în acelaşi timp, de „dulcea povară" ce mi-o luasem pe cap. Şi totuşi, în acelaşi timp, deşi copleşit de emoția surprizei ştiam că sunt capabil de a mă prezenta onorabil la întâlnirea „ de gradul III" cu **marele Poet**. De altfel, a doua zi, grație aceleaşi operativități şi solicitudini a managerului târgumureşan, am şi intrat în posesia valoroasei cărți.

A urmat apoi citirea şi descoperirea, recitirea şi încântarea, contopirea şi extazul avut la parcurgerea celor 450 de pagini ale cărţii, unde într-o mirifică cromatografie sufletească pe hârtie vedeam **„Infracţiunea de a fi”** a acestuia. Într-un nou spaţiu cu o infinitate de dimensiuni, dimensiuni admirabil concatenate. Era excrescenţa noului său organ al mirării! Era o holografie a iubirii şi mâhnirii la purtător! Atunci, ca într-o fracţiune de secundă revelatoare, mi-am dat seama ce trebuie să aştern pe imaculatul foii. Nu cartea ci clopotul acesteia, clopot bătut în dungă, ca la marile vremuri de restrişte.

Şi astfel în **Sfânta Zi de Paşte**, la ora fixată, acest admirabil om, Alexandru Presecan, se ostenise chiar el însuşi să vină cu maşina personală să mă ia şi să mă ducă la Tg. Mureş la întâlnirea cu marele poet. Drumul până în capitala judeţului Mureş şi apoi micul interviu pe care mi l-a luat acesta cu reportofonul personal, în scurtul popas pentru o cafea, au constituit tot atâtea minunate pretexte de a discuta şi de a ne încânta reciproc de prezenţa lui **Adrian Păunescu** la Tg. Mureş. (**Adrian Păunescu** luase drumul Ardealului pentru a fi prezent în oraşul de pe Mureş la slujba de Înviere. Şi aceasta nu întâmplător fiindcă, aşa cum spunea ulterior părintele paroh Vasile Citirigă, **Adrian Păunescu** era, şi este**,”Ctitorul cel mai important al marii catedrale ortodoxe ce se ridică în cartierul târgumureşan Tudor”** (rânduri apărute în cotidianul **„Vremea-manifest”**, Nr.1214, luni 05.05.1997).

Şi apoi am ajuns la destinaţie şi apoi l-am întâlnit pe poet, recunoscându-mă din prima clipă, acolo în subsolul imensului edificiu bisericesc. Deşi puţin obosit după **Noaptea de Înviere** – noapte ce auzisem să fusese plină, cu luare şi cu dare de lumină, acesta din urmă sub formă de cântec- **Adrian Păunescu** era gata să o ia de la început(!). Se preconiza, asemenea **Nopţii de Înviere**, o admirabilă **Primă Zi de Paşte**. Aşa a şi fost şi aceasta, pe lângă de pe acum ştiut-a prezenţă fascinantă a poetului, şi datorită celor circa 12.000 de oameni

încântători, îmbrăcați frumos în haine de sărbătoare, strânşi plini de nerăbdare în fața catedralei în construcție. Şi **„la fel în toate ocaziile când Cenaclul vine la Catedrala din Cartierul Tudor Vladimirescu, românii au scos pe geamuri şi pe balcoane steaguri tricolore, au stat în cele mai neobişnuite locuri, ca să poată vedea spectacolul (pe blocuri, pe materialele de construcții ale şantierului, în săpături, pe ziduri nefinisate şi bineînțeles pe platoul dintre biserică şi stradă”** (din acelaşi număr amintit anterior al ziarului **„Vremea-manifest”).**

Manifestarea a debutat cu importanta slujbă religioasă ca apoi să-i fie dat lui **Adrian Păunescu** să primească din mâinile preotului paroh al catedralei, Vasile Citirigă, în aplauzele mulțimii, macheta de lemn a marelui locaş de cult. În final, **Cenaclul „Totuşi Iubirea”**, sub bagheta magică a aceluiaşi **Adrian Păunescu**, s-a produs pe improvizata scenă din pridvorul catedralei, reuşind să antreneze în cântec înălțător mulțimea adunată. Reveria clipei de extaz plutea în aer şi soarele prezent la câteva „sulițe” deasupra capului se minuna de lucrare (manifestarea cenaclului începuse la ora 12, în amiază), căci publicul prezent fusese învăluit benevol, fără parcimonie, de un fior cald de încântare. Un fior al solidarității de neam! Despre ei, târgumureşenii, **Adrian Păunescu** va scrie ulterior, frumos şi măgulitor, în poezia **„Delictul de roşu, galben şi albastru”**, scrisă în 21-22 iulie 1997, publicată în **„Vremea-manifest”**, Nr.1992, din 23.07.1997, poezie apărută în volumul **„Tragedia națională”**, Ed. Păunescu, Fundația Iubirea, 1997 , din care redau o strofă.

„…Acestei țări –conspiratorii i-au scos culorile din toate
Şi au împins-o la cădere, de n-ar fi acest pilastru,
Aceşti români din Târgu-Mureş, dispuşi cu cerul a se bate,
Când Parlamentul şi Guvernul ne-au înrobit cu laşitate,
Doar ei şi-au asumat delictul de roşu, galben şi albastru….”.

Şi cu modestie spun că am avut şi eu, aşa cum se preconiza, micul timp în recrearea acelei zile.

Înainte de a da curs derulării textului prezentării de carte făcute de subsemnatul poetului **Adrian Păunescu**, trebuie să mai menționez că aceasta s-a lansat deopotrivă cu romanul jurnal **„Supraviețuirea lui Adrian Păunescu", vol.I-Calendarul unui vulcan**, de **Andrei Păunescu, fiul Poetului**, carte cu care acesta debutase în ipostaza de autor.

Aş mai vrea să vorbesc şi despre **„Ochii albaştri ai lui Dumnezeu"**(vers de **Adrian Păunescu**), pe care i-am găsit în orbitele poetului, şi mai târziu în ochii minunatei sale fiice, **Ana Maria Păunescu**. Aceştia, ochii, au fost locul în care am căutat sprijin şi control în timpul expozeului meu. Şi am găsit, aşa cum am găsit şi în imensa mulțime ce-mi întrerupea, din când în când, cu aplauze repetate, ca semn al aprobării, spusele. Ochii aceia imenşi şi atenți şi calzi şi mirați s-au metamorfozat feeric, pe măsura derulării prezentării cărții, explodând apoi, tacit, într-o primăvară la puterea simțurilor sale. Lacrimile-i şiroind pe obraji, erau expresia petalelor crude de puțină fericire ce am reuşit să o dau marelui poet, cu cheia adevărului şi inspirației mele. **Adrian Păunescu plângea!. Plângea de fericire!** Pentru mine nu fusese până atunci bucurie mai mare decât aceea de a-i putea dărui **poetului național Adrian Păunescu** acele clipe de mângâiere. (Prezentarea mea a durat 25 de minute, cu mult peste timpul acordat inițial!). Şi dacă un basm oriental spune că în lume au fost şi sunt doar şapte oameni fericiți, cu siguranță, în acele clipe, unul dintre ei eram eu! Aşadar, acolo, la Tg. Mureş, în acea zi de Paşte a anului 1997, în fața **Propriei Catedrale**, şi spun acesta fără reținere, acesta fiind principalul ctitor, **Adrian Păunescu** a plâns de fericire! Coada ochiului meu bravând, făcea eforturi disperate să bareze avalanşa propriilor lacrimi, ce-şi cereau, firesc, dreptul la replică.

..

Epistola 22 către Adrian Păunescu

Atunci, la **Catedrala „Sfânta Înviere”** din Tg. Mureş, când în fața a peste 12.000 de oameni, am avut onoarea să vă prezint cartea **„Infracțiunea de a fi”**, aş fi vrut să vă iau lacrimile scurse pe obraji, să le aşez în sticluțe mici pe care să le acopăr cu ceară la guri, ca să arăt apoi viitorimii, prin nepoții mei, puținele clipe de fericire din viața poetului **Adrian Păunescu**.

Târnăveni, 20 mai 1997

Adrian Păunescu şi Cenaclul “Totuşi iubirea” în pridvorul Catedralei “Sfânta Înviere” din Tg. Mureş. (Subsemnatul, în plan apropiat -1997)

Catedrala în construcție şi… public târgumureşan. (27 aprilie 1997)

………………………………………………………………
Aşadar, ca probă indubitabilă a „delictului” meu, textul prezentării de carte.

Adrian Păunescu sau „Infracțiunea de a fi” mereu „redivivus”

A scrie sau a vorbi despre lucruri şi fapte pe care nu le cunoşti în profunzime, pe lângă prezentarea lor trunchiată, insuficientă şi nerelevantă, este descalificant, în ceea ce te priveşte. A scrie şi a vorbi despre oameni pe care nu-i cunoşti cu adevărat este aproape o impietate şi asta cu atât mai mult cu cât, precum în cazul de față, ai de-a face cu o personalitate de talia d-lui **Adrian Păunescu.**

Cu riscul pe care mi-l asum, făcând totodată „mea culpa” pentru îndrăzneală, se cuvine să menționez, încă de la început, că oricât m-am străduit (şi m-am străduit!) şi oricât m-aş strădui poate în continuare, nu am putut şi probabil nici nu voi putea să-i descifrez pe deplin şi adevărat, până la particulele cele mai intime, insolitul său spirit. Şi poate că e mai bine aşa! De altfel, chiar dl**. Adrian Păunescu** spunea, cu ani în urmă, citez într-o formă aproximativă**: „Spun unii că mă cunosc, fiindcă m-au văzut la televizor, m-au ascultat la radio sau mi-au citit poeziile...etc. De fapt, nici chiar eu însumi nu mă cunosc”.**

Ceea ce se vede însă şi se percepe cu simțurile avute e numai partea de la suprafață a icebergului numit **Adrian Păunescu**, partea cea mai semnificativă şi poate cea mai importantă rămânând inaccesibilă, nevăzută, în abisurile cărnii sale, în sufletul său, locul inepuizabilelor erupții spirituale.

Şi atunci, te întrebi pe bună dreptate, ce ne este accesibil din imensul său spirit? Ce ne este hărăzit să vedem şi să simțim? Ne este dat, în primul rând **Poetul**, **Poet** cu **„P” mare**, **Poetul** de mare forță sugestivă şi emoțională, **Adrian Păunescu**, **Poet** al neamului nostru „de la Nistru pân` la Tisa”, **Poet** al istoriei

noastre, cronicar al istoriei contemporane, **Poet** al atitudinii necruțătoare față de adevărurile falsificate în manufacturile marilor puteri, cât şi al atitudinii față de suficiențe şi intoleranțe, **Poet** al iubirii şi al întrebărilor existențiale, **Poet** a religiei noastre creştine.

Versul său are când năvălnicia torentelor de munte, ce rup zăgazurile- mai ales în poezia patriotică- când liniştea apelor de la şes, în superbele poezii de dragoste, poezii cu iz religios şi existențial. Trecând pe concret şi făcând un apel la memoria dumneavoastră, din suma mai mare sau mai mică a poeziilor citite, vă întreb, rugându-vă să vă duceți mâna la inimă: Cine a mai dat atâta înălțare şi substanță Ardealului nostru, cel de fiecare zi, şi poate cel de toate veşniciile, dacă nu **Adrian Păunescu**? Cine a mai scria în **„Colindul Ardealului"**, un adevărat imn al acestui spațiu binecuvântat de Dumnezeu, dacă nu **Adrian Păunescu „Tu, Ardeal, tu, Ardeal,/ Îți suntem oşteni,/ Templu sfânt, templu sfânt/ Munții Apuseni".** Care dintre noi, indiferent de opțiunea politică, nu a fredonat, cel puțin odată, versurile sale din **„Colindul Ardealului"? „Nu uitați aceasta/ Dreaptă ne e brazda/ Şi am lucrat-o cu-ale noastre mâini/ Fiecare munte/ Ştie aici să cânte/ Imnul „Deşteptați-vă români"".** Cine, vă întreb, nu a cântat pe versurile sale de înălțătoare sărbătoare de la 1 Decembrie: **„Veniți români, veniți la Mecca noastră/ Veniți la Alba Iulia, în Ardeal"**? Cine l-a mai cântat aşa pe **Iancu**, al cărui portret **Adrian Păunescu** l-a purtat ani de zile la gât, într-un medalion? Dar cine a cântat ca domnia sa **Țara Românească** şi **Moldova**? Cine ni i-a adus, prin versurile sale, mai des în casă pe Domnul **Tudor**, pe Banul **Mihai,** pe **Mircea** şi **Ştefan cel Mare**? Şi cine a lăcrimat mai mult ca **Adrian Păunescu** pentru **Basarabia** şi **Bucovina**? Mă şi gândeam, atunci în 1992, că pe când alții se autoproclamau mari patrioți în fața camerelor de luat vederi, **Adrian Păunescu**, cu tot riscul imens, a mers în **Transnistria**, îmbărbătând de pe tancuri,

patrioții români ce luptau contra rusofonilor separatişti. Şi atunci, ar fi putut, şi Doamne bine că nu s-a întâmplat aşa, să aibă soarta poetului englez Byron, cel care în secolul trecut, a căzut la Missolonghi, pentru libertatea grecilor.

Şi apoi mai e şi poezia lucrurilor simple şi adevărate. Şi în acest sens vă întreb? Cine dintre dumneavoastră nu a lăcrimat, măcar o dată, auzindu-i **„Ruga (sa) pentru părinți”**? **„Emigmatici şi cuminți/ Terminându-şi rostul lor/ Lângă noi se sting şi mor/ Dragii noştri, dragi părinți/ Cheamă-i, Doamne, înapoi/ Că şi-aşa au dus-o prost/ Şi fă-i tineri cum au fost/ Fă-i mai tineri decât noi”.**

Şi spiritului său incandescent, urâtor de minciună, dornic de adevăr, cu tăişul versurilor sale, mereu răsucit în rana emoției supreme, s-ar fi putut- şi, Doamne, bine că nu s-a întâmplat aşa- din invidie şi răutate şi apoi chiar din mercenariat, opune oricând un aventurier de genul lui Dantes, cauzator de moarte al marelui Puşkin, sau de felul celui inconştient nebun ce l-a lovit cu piatra pe **Eminescu**. Cu toate acestea, conştient de aceste riscuri, **Adrian Păunescu** îşi poartă cu demnitate şi mândrie, şi poate chiar cu resemnare, soarta dată de uriaşul său talent literar.

Am spus despre poezie, dar ce se mai vede la suprafața ice-bergului cărnii sale? Se mai vede şi ziaristul de excepție **Adrian Păunescu**, deosebit de prolific şi percutant, cu mii şi mii de articole, editoriale, interviuri, poeme, discursuri parlamentare, reportaje, texte cu subiecte diverse, polemici, pamflete, note, etc., cel care a reuşit performanța, ca aceea de a face în timpul dictaturii comuniste, din insignifianta **revistă „Flacăra”**, cea mai căutată şi aşteptată publicație a vremii. Mă şi întrebam dacă, pe undeva, această vervă deosebită şi prodigioasă a scrisului, şi nu a scrisului oricum, ci a scrisului de substanță, nu ne dă dreptul să-l aşezăm, încă de pe acum, pe **Adrian Păunescu**, alături de cel care a fost **„tăind”** ca **„brad bătrân/ Fiindcă făcea prea multă umbră”**, adică **Nicolae Iorga**?!

Şi trecând dincolo de ziaristul **Adrian Păunescu**, să amintim şi de politicianul **Adrian Păunescu**, **fost candidat la Preşedinția României, omul „atent la toți şi la toate", cum a zis Marin Sorescu, omul de atitudine şi- foarte important!- numai de atitudine argumentată, fie aceasta în ziarele proprii, la Parlamentul României, la Strasbourg sau la Geneva**.

Şi ne mai este dat să vedem iluministul, deopotrivă cu umanistul, **Adrian Păunescu**, care în anii trişti de închistare a gândirii, a promovat şi a ajutat, pe toate căile disponibile, oameni cu idei de avangardă, oameni valoroşi ce nu-şi aveau înțelegere la mai marii vremii, repunând, totodată, în drepturi concepte şi obiective marginalizate. De fapt, prin această promovare benefică a avangardismului în toate direcțiile, dl**. Păunescu** a creat chiar o breşă serioasă (!) în gândire, nu de puține ori, anchilozată a vremii, breşă căreia i se recunoaşte prea puțin paternitatea. Ba dimpotrivă.

Şi ne mai este dat să vedem altruistul **Adrian Păunescu**, omul care a lansat şi popularizat sute şi sute de interpreți folk şi rock şi pop, şi cântăreți de muzică populară şi poeți şi plasticieni şi sculptori, dar şi oameni de ştiință care, deşi aveau descoperiri valoroase, nu-şi găseau înțelegere la potentații vremii. Şi se mai vedea **Adrian Păunescu**, cel care a ajutat fără a cere plată, pur şi simplu din dorința de a face bine, mii şi mii de oameni simpli cu diverse necazuri. Şi toate acestea pentru că **Adrian Păunescu** a investit şi este oricând gata să investească numai în valori morale şi materiale perene. Şi ce exemplu mai convingător există acum, pentru că tot suntem aici, decât această superbă catedrală târgumureşană, putând hramul **„Sfânta Înviere"**, a cărui ctitor (unul din ctitori) , prin contribuția financiară şi materială, este şi **Adrian Păunescu**?

Şi multe ar mai fi de spus despre spiritul său deversat peste noi cu atâta iubire, iubire care nu totdeauna i-a fost întoarsă aşa cum merita, fiindcă câți nu l-au ponegrit şi înjurat?! Şi câți nu

i-au făcut rău, dorindu-i pierzania, în numele prea multului bine făcut de acesta! Şi dacă tot suntem în **Ziua de Înviere**, vă întreb, care dintre poeții de acum, care dintre muritorii de astăzi a mai fost răstignit pe crucea răutății- plătind de fapt tribut curajului şi talentului său- şi care a mai reînviat de atâtea ori ca acesta?

Toate acestea şi multe altele încă formează fațeta vizibilă, partea de dincoace de frontiera cărnii lui **Adrian Păunescu**. A vorbi separat, în ideea înțelegerii „întregului", despre fiecare astfel de aspect al spiritului său, ar fi nedrept, deşi i s-ar putea acorda fiecăruia – şi poate o să i se acorde în timp- pagini întregi. Ar mai fi şi un deserviciu adus spiritului complex şi fascinant care este în totalitate **Adrian Păunescu**. Toate acestea, hai să le spunem, direcții, enumerate succint anterior, luate doar împreună, ca un întreg, pot duce la înțelegerea acceptabilă a **Fenomenului Adrian Păunescu**, fenomen pe care, în ultima jumătate de veac, doar **Nichita Stănescu** l-a mai creat. Doar luate în ansamblu interconexiunilor lor, al interferențelor şi al completărilor reciproce, aceste direcții (laturi) pot creiona, cât de cât, acea aură unică, inconfundabilă şi poate, irepetabilă, care s-a creat în jurul lui **Adrian Păunescu**.

Această carte, a treizecea, este cel de-al 30-lea inel saturnian ce încinge parcă protector şi iluminant justificata sa aură de zeu olimpian coborât printre plebei. Această carte este o nouă developare a sufletului său din adâncuri, izvor al generozității şi iubirii. Această carte este o nouă întoarcere pe dos a buzunarelor viscerelor sale, dintre cele mai subtile, un nou semnal prin intermediul soldaților de plumb ai lui Gutenberg, al clocotitorului său spirit.

Lumea înconjurătoare- şi mai ales lumea anilor 1995-96- este trecută de poet prin prisma propriului eu, rogvaivul de încântare şi frumusețe refulat având mereu, ca un laitmotiv,

aproape în orice situație, codicilul permanentei iubiri pentru neamul nostru românesc, pentru pământul acesta de vis.

Adrian Păunescu e îndrăgostit ireductibil şi irevocabil de patria noastră eternă, a cărui soldat necondiționat este.

Compartimentată în nouă capitole, în care deşi nu lipseşte poezia de dragoste, poezia religioasă, de reflexie filozofică sau de….onomatopee, ridicate la puterea dorită de poet, cartea are ca „figură" centrală neamul românesc, permanenta contopire a autorului cu durerea reieşită din neajunsurile ei, dar şi de mândria de a-i aparține. Între acestea oscilează permanent, ca un joly-joker, între putință şi neputință- aceasta din urmă poate doar deocamdată- de a ieşi din situația nefavorabilă, soluția fiind mereu, după **Poet**, în mâinile noastre. **„Alarmele urlă. E ultima oară/ Se moare deocamdată. Se cade-n noroi./ Ridică-te țară. Adună-te țară,/ A fi sau a nu fi. Depinde de noi**"(poezia **„Depinde de noi")**.

Într-o lume tributară omului de rând, pulverizată întru căutare, poetul **Adrian Păunescu** simte perfect demonetizarea unor valori şi sentimente, demonetizări ajunse până la stadiul incalificabil de a fi considerate ruşinoase infracțiuni: „Infracțiunea de a gândi" şi mai ales „Infracțiunea de a fi român", de altfel titlurile capitolelor din această carte. Pentru că domnia sa nu suportă minciuna şi ipocrizia, răsturnarea scării de valori obiective, căderea în desuetitudine a iubirii de patrie şi ai celor vorbitori de limbă eminesciană, se revoltă, erupe vulcanic, săvârşind prin aceasta, pentru spiritele comode, chiar „Infracțiunea de a fi", infracțiune a celui care trage semnalul de alarmă a **„Deromânizării României"**.

„Infracțiunea de a fi" este şi o culpabilizare subtilă şi justificată a noastră pentru că facem prea puțin să oprim acest tăvălug injust, care face posibil - şi a făcut posibil - ajungerea la faptul de a fi considerate infracțiuni valori morale din totdeauna specifice poporului nostru. Şi totuşi - spune **Adrian Păunescu**- e necesară o nouă naştere, o nouă reinvestire a

poporului român. **„N-avem nici muncă, nici merinde,/ ci doar finanțe austere,/ şi, totuşi, doar de noi depinde/ salvarea țării suferinde,/ proclam nevoia de-Nviere”** (poezia **„Nevoia de Înviere”**).

Superbe versuri, multe dintre ele memorabile, în orice parte a cărții, în stilul său de mult timp inconfundabil, versuri care după mine doar recitate de autor (!) îşi deversează adevărata savoare, arzând orbitor, asemenea benzii de magneziu, în întunericul nopții.

Aşadar, aici de față, **Adrian Păunescu** e încă **„pipăibil cu mâna”** şi are **„carnea îmbrăcată în ştofă”**, cum a spus **Nichita Stănescu** , şi poate încă mulți ani să se dăruie fără plată şi fără parcimonie, aşa cum a făcut-o de altfel până acum, neamului său şi patriei sale, spre bucuria şi prosperitatea ei, cu toată forța şi talentul său uriaş.

Domnule **Adrian Păunescu**, **DUMNEZEU** să vă țină cât mai mult în viață că în moarte vă vor ține (deşi şi acolo veți arde subtil asemenea **„Trandafirului meditativ”** al lui **Sarvodor Dali**) versurile dumneavoastră, care vor fi mereu **„redivivus”**, nealterate de timp, de prejudecăți şi situații politice, şi aceasta pentru înalta lor valoare estetică şi emoțională, mereu în consonanță cu patimile şi aspirațiile poporului nostru românesc.

Vă mulțumesc că existați şi eu mulțumesc providenței că vă sunt contemporan.

(prezentare publicată în cotidianul **„VREMEA-manifest”**, Nr.1216, miercuri, 07.05.1997)

În cotidianul **„Vremea-Manifest”**, anul VI, nr. 1214, de luni, 5.05.1997 s-a scris: „….Adrian Păunescu, intrat în scenă sub impresia unui text de excepție, scris şi citit de literatul Răzvan Ducan, din Târnăveni, a propus un alt concert de o oră şi jumătate….”.

„Nu puteam să sper a fi amândoi obraz lângă obraz vreodată, (ne)veşnic tânăr înflăcărat în admirație, ochii mei visători priveau la steaua singularității dumneavoastră”.
Răzvan Ducan (Tg. Mureş, 27 aprilie 1997)

După slujba religioasă, lansarea de carte şi cenaclu a urmat masa de **Paşte**, cu carne de miel şi vin, cu apă minerală şi prăjituri, cu poezie şi muzică folk, cu întrebări puse de către cei prezenți lui **Adrian Păunescu**, cu răspunsurile acestuia, cu etalarea punctelor de vedere şi cu priviri calde, cu fotografiere şi filmare, cu autografe şi mărturisiri, cu mulțumiri şi îmbrățişări şi cu - foarte important - promisiuni de revedere din partea poetului, au încheiat „ziua cea mai lungă”, dar de fapt foarte scurtă față de cum aş fi dorit, a vieții mele literare de până atunci. Pe **Adrian Păunescu** îl aştepta locul de veşnică

Printr-un şir de monstruozităţi, pe care nimeni n-a părut interesat să le oprească, un avocat bătrân şi pisălog din Bucureşti, mi-a câştigat, în nişte procese, la care eu n-am avut voie să particip, ba mai mult, nici n-am avut, o lungă perioadă, cunoştinţă de ele, pământul din jurul unei căsuţe de lemn, de pe o stradă din Breaza, căsuţă şi teren pe care o mătuşă a mea le cumpărase de la acest avocat. Fireşte, la ora când s-a făcut tranzacţia, terenul nu putea fi cumpărat oficial, aşa că el a trecut în proprietatea statului.

Primarul din Breaza participă la vânzarea pământului de lângă căsuţa mea din localitate

Nu insist asupra numeroaselor ofense şi nedreptăţi, pe care a trebuit să le suport, din partea respectivului cetăţean şi din partea unor oameni ai Justiţiei. Întreb doar atât: **ce s-ar întâmpla în România, dacă toţi foştii proprietari, care şi-au vândut, de bună voie, casele şi terenurile, ar revendica şi ar câştiga terenurile, pe motiv că în acte nu se putea scrie că s-au vândut şi terenurile?** Proprietatea ar fi tulburată în zeci de mii, în sute de mii de cazuri. Dar nimeni nu crede necesar să mă apere pe mine, deşi cauza, în care sunt eu nedreptăţit, ar putea deveni o cauză general-valabilă!

N-am găsit, pentru mine, nici o soluţie de apărare. Nici nu ştiu dacă voi găsi. Aşa că, din terenul de la Breaza, plătit cu martori, teren de 2073 metri, eu mai am 100 de metri şi, practic, nu mai pot intra în casă şi nu mai pot merge la fântână. Dar aflu că, zilele acestea, pentru omul fără frica lui Dumnezeu, care şi-a cinical enoaiza, minţind că mi-a vândut numai căsuţa, a apărut şi a început să lucreze un adevărat agent de publicitate, primarul de Breaza, dl Mărăcineanu, care duce la faţa locului cetăţeni doritori să cumpere acel pământ. Frumoasă şi nepărtinitoare poziţie pentru un primar! Generoasă şi dreaptă societatea românească, în raporturile ei cu un poet, care-l va păstra, mai mult decât mulţi alţi contemporani, durerea, zbuciumul, înţelesurile durabile! Sunt mândru de ceea ce mi se face.

Şi nici n-am cui să mă plâng. Nu vrea nimeni să dea o mână de ajutor adevărului. Cine ar fi putut vinde o căsuţă din mijlocul unui teren, fără teren? Cine ar fi putut cumpăra, la un nivel la care se vindeau, case mari, în locuri scumpe, cu teren, o cabană de lemn fără terenul din jur?

Nu-mi rămâne decât să mă mir şi să mă scârbesc, în continuare, de tot ceea ce mi-a fost dat să trăiesc, în această viaţă. Şi să mă consolez cu gândul că am muncit mult şi cu spor şi Dumnezeu mi-a dat o viaţă, nu atât de scurtă, cum mi-o doreau compatrioţii, ca să am de unde pierde şi să nu rămân niciodată fără nimic. Şi, totuşi, dle Mărăcineanu, aceasta să fie aspiraţia dv. cea mai intimă, de a face publicitate şi de a găsi cumpărător pentru terenul care mi-a fost luat pe nedrept, după ce familia mea îl cumpărase? Fac recurs, în anulare, la Dumnezeu. În amintirea tatălui meu, şi aştept logica de deasupra noastră să se pronunţe. Şi mi-e silă.

Promitem, deci, cu inima-mpăcată/Acelora dispuşi să ne acuze/ Că Horea însuşi îşi va cere scuze/De la călăii ce l-au tras pe roată. *(A.P.)*

Mic ziar de luptă naţională, politică şi socială

Directori
Adrian Păunescu Andrei Păunescu

VREMEA MANIFEST

Anul VI
Nr. 1214
Luni
5.05.1997
4 pag. 300 lei

Noi ne cerem scuze

Să ne recunoaştem idioţi,
asta-i şansa noastră cea mai mare,
de a linguşi pe fiecare,
de-a ne cere scuze de la toţi:
de la cei ce beţe pun în roţi
şi ne-au luat provincii şi hotare
şi ne-au învăţat că ţara moare
sub protectoratul lor de hoţi,
asta este maxima onoare,
să ne cerem scuze de la toţi.
Suntem joviali şi poligloţi,
suferim de-o dulce-nstrăinare,
bănuim că pe popor îl doare
dacă din învăţul lui îl scoţi
şi, atunci, ca nişte patrioţi,
îi promitem zilnic o schimbare,
şi românii redevin iloţi,
ce e aia clasă muncitoare,
ce e aia România Mare?
Noi ne cerem scuze de la toţi.

3-4 mai 1997 **Adrian PĂUNESCU**

Dictatorii îl rad şi pe Simirad

Democraţia este ea însăşi epurată

În lăcomia ei aberantă, de a lua tot şi de a nu se ridica nimeni contra, Puterea CDR+USD+UDMR a început să lovească, nemilos, şi în foştii ei aliaţi, cărora nu le dă voie nici măcar să crâcnească. Este notoriu cazul remarcabilului primar al municipiului Iaşi, Constantin Simirad, care a câştigat cinstit, a doua oară, încrederea unei majorităţi impresionante de ieşeni. Dl Simirad a candidat pentru formaţiunea domnului Nicolae Manolescu, PAC. Şi, cum nici N. Manolescu, nici PAC, nici C. Simirad nu pregetă să critice Puterea constantinesciano-diaconesciano-romano-markisto-ciorbistă, ce s-a gândit guvernul? Să-l pedepsească pe dl Simirad. Şi l-a şi pedepsit, repede. Că la rele nimeni nu întrece în viteză Guvernul Ciorbea. Guvernul Văcăroiu, cu care dl Simirad era în opoziţie declarată, nu şi-a permis nici să se gândească la aşa ceva. Guvernul Ciorbea, însă, a lovit scurt. C. Simirad a fost scos din Delegaţia României la Congresul Puterilor Locale şi Regionale al Consiliului Europei. Ce mai contează că omul e şi vicepreşedintele grupului partidelor populare în respectivul Congres? Necazul domnului Simirad vine, mai nou, din aceea că dânsul critică epurările politice ale Puterii Reacţionare de la Bucureşti. Ce vrea să dovedească, deci, Puterea cu pricina? Că nu epurează. Şi, ca atare, îl epurează şi pe dl Simirad. Căci, până la urmă, ce mai contează o nouă victimă a epurărilor politice din România, când democraţia este ea însăşi epurată, de o dictatură fără ruşine şi fără cuvânt? Moarte celor ce nu sprijină actuala Putere!

Picătura de otravă

(Urmare din pag. 1)

Cine a desfiinţat ţări şi a omorât popoare, dacă nu România? Cine a construit şi a dezvoltat, cine a perfecţionat şi a alimentat mereu cu oameni vii lagărele de concentrare şi exterminare? Nu era normal, în aceste condiţii, ca dl Severin să învinovăţească poporul român şi să se dea bine pe lângă dl Kinkel pentru a obţine de la acesta un minimum de clemenţă pentru noi, vinovaţii? De ce să-l criticăm pe dl Severin? De ce să ne gândim numai la noi şi la prizonierii români asasinaţi, cu sânge rece, în chinuri inimaginabile, de nemţi, în Alsacia, pe atunci germană? De ce să ne aducem aminte comportamentul soldaţilor germani, faţă de camarazii lor români, pe frontul din Est? De ce să numărăm, ca nişte zgârciobi, ca nişte meschini, valorile româneşti, pe care armata germană ni le-a tot luat, şi ca aliată, şi ca inamică? Dar până când vom tot nedreptăţi noi pe nevinovaţii noştri judecători nemţi?

Să fie daţi înapoi banii pe care statul român i-a luat de la etnicii germani ce emigrau din România şi cărora aceste taxe li se pretindeau în ideea că, astfel, se recupera o parte din banii cheltuiţi de statul român pentru ca respectivii cetăţeni români (de naţionalitate germană) să urmeze şi să absolve gratuit toate treptele şcolii româneşti! Să fie daţi cu dobândă aceşti bani, înapoi, nemţilor doritori de dreptate! Să fie trimis în tribunal poporul român, care a deportat în Siberia pe nemţi! Poporul român e de vină pentru Siberia. Să ne rugăm la nemţi să ne scuze pentru tot. Şi să dea, şi ei, că oameni sunt, o garanţie pentru câte le-am făcut. Remuşcările nu ne lasă nici azi să dormim. Iertaţi-ne, dle Kinkel! Iertaţi-ne, ilustre umbre ale trecutului german! Şi fiţi avocaţii noştri, la judecata popoarelor. O meritaţi. O merităm. Über alles!

Redacţia: Bucureşti, Str. Aviator Vasile Fuică nr. 46, Sector 1, Tel. 6656639, Fax 2230442, Fundaţia Iubirea, Tel. 2115533.

Germani, iertaţi România pentru cele două războaie mondiale şi pentru celelalte orori pe care vi le-a făcut!

Astfel, într-un timp record, prin demnii săi demnitari, România şi-a cerut scuze de la toată lumea, a promis (şi a şi început) să dea (înapoi?) tot, tuturor, maghiari, germani, evrei, turci, bulgari, ţigani, ce or fi, a acceptat toate condiţiile partenerilor străini, în privinţa tuturor orientărilor acestora, excluzând toate pretenţiile româneşti, a scos legi care permit vânzarea către străini a pământului românesc, a închis toate orizonturile speranţei în afara şi înăuntrul ţării, a făcut România să se simtă mai mică decât a fost vreodată şi să se comporte ca o biată colonie.

Aflăm, aşadar, că dl Adrian Severin, expeditiv cum e, a citit dlui Kinkel o scrisoare a guvernului român, în care se roagă de iertare de la nemţi, pentru deportarea etnicilor germani în Siberia şi pentru **„târgul dezonorant"**, prin care etnicii germani puteau emigra din România. Dl Kinkel nu ne-a rugat să iertăm Germania pentru înţelegerea dintre ministrul ei de externe, Ribbentrop, şi ministrul sovietic de externe, Molotov, pe seama teritoriului României, sârtecat, în mod criminal, după istorica nemernicie a celor doi, încât am pierdut, pentru un timp, Ardealul de Nord şi pentru o veşnicie Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa. Nu, dl Kinkel nu l-a implorat pe dl Severin să-l ierte pentru toate afronturile şi toate pagubele produse României de diverşi politicieni, de diverşi militari şi de diverse interese germane. Dar dl Severin l-a emoţionat pe dl Kinkel cu fierbintea sa rugă de iertare, în numele României.

Are şi dreptate Guvernul Ciorbea să cadă în genunchi în faţa ministrului de externe german, sosit la Bucureşti (să examineze gradul de fidelitate a României faţă de civilizaţie şi democraţie) în continuarea politicii germane de luptă împotriva fascismului şi nazismului, în al doilea război mondial. De ce să nu sărutăm cuminţi mâna dlui Kinkel şi să-i cucerim bunăvoinţa, ca să ne îngăduie şi pe noi în NATO şi în Europa? De ce să nu dăm ţara cu totul acestor parteneri, care merită să ne pună note la purtare, când noi am provocat cele două războaie mondiale, intrând cu trupele noastre în Polonia, în Cehoslovacia, în Iugoslavia, în Rusia, în Germania, în Franţa, în ţări din Africa, ca şi în atâtea părţi de lume? *(Continuare în pag. a 4-a)*

Înviere cu Cenaclul „Totuşi Iubirea", la ctitoria de la Târgu-Mureş.

În paginile 2-3, fotoreportajul acestui eveniment.

ÎNVIERE LA CTITORIA DE LA TÂRGU MUREȘ

Pe locul pe care, în această imagine, se află versurile de mai sus, în realitate (și în fotografia noastră brută) se găsea unul din stâlpii bisericii. În fundal se vedeau detalii de șantier care stagnează. Când reîncepem Lucrarea?

De Paște, oamenii normali își fac curat în case, pregătesc bucatele, merg noaptea la biserica din apropiere să ia lumină din lumină, adică se bucură în intimitatea familială de zilele (sau măcar orele) libere pe care le aduce sărbătoarea Învierii Domnului. Numai Adrian Păunescu și nucleul **Cenaclului „Totuși Iubirea"** au plecat din București și au luat-o spre Ardeal, în chiar sâmbăta dinaintea Învierii, pe 26 aprilie 1997. Dacă ținem cont, însă, de ceea ce avea să reafirme preotul Vasile Citirigă din Târgu Mureș, și cu ocazia slujbei de înviere, că poetul este ctitorul cel mai important al marii catedrale ortodoxe ce se ridică în cartierul târg-mureșean Tudor, plecarea din Capitală către zbuciumatul oraș transilvan seamănă a drum de acasă spre acasă. Împrejurare supremă pentru un bun creștin, care a trudit și trudește pentru mai binele poporului său.

Un drum cu ședințe de lucru

● În drum spre inima Transilvaniei, Cenaclul, restrâns la o formulă umană și tehnică pe care au putut-o cuprinde două automobile, dar mai bogat decât oricând în vibrație artistică, a oprit, pentru câteva zeci de minute, la Câmpina.

Luați Lumină, Luptă, Libertate!

Curtea din jurul cabinetului doctorului Florea Dinu a fost locul unde s-a desfășurat o ședință de lucru. Au cântat Tatiana Stepa, Ana Maria Păunescu (o noutate - **„Flacăra de veghe"**) și Andrei Păunescu. Scriitorul Hajdu Gyozo, alături de gazde, a reintrat în atmosfera cenaclului condus de prietenul său Adrian Păunescu.

● La următoarea escală, pe terasa unui han de lângă Feldioara, s-a definitivat **„Imnul pentru tricolori"**, scris de Adrian și Andrei Păunescu pe acest drum, pe care, seara târziu, s-a compus, de către aceiași autori, **„Blestemul guvernanților trădători"**. Au fost, așadar, ședințele cu numerele 442 și 443 din istoria de aproape 7 ani a cenaclului **„Iubirii"**.

Trei lumini ale iubirii de țară și credință și o dublă lansare de carte

● Ajunși la Târgu Mureș, aproape de miezul nopții, A.P. și cenaclul său abia au apucat să se instaleze la hotel, că a trebuit să ia repede drumul Catedralei Tudor, unde 15000 de oameni participau la slujba de Înviere, așteptând ceea ce preotul paroh Vasile Citirigă promisese, o noapte de spirit prin cântec și vers, purtând marca Adrian Păunescu. Luminați de mii de lumânări, oamenii au rostit creștineștile cuvinte **„Hristos a înviat - Adevărat a înviat"** și s-au alăturat artiștilor aflați pe terasa clădirii (aflată încă în construcție). Cuvintele lui Adrian Păunescu, vocile Tatianei Stepa (cu un nou **„Colind de Paște"**, prezentat în premieră), a lui Valentin Moldovan (**„Biserica lui Dumnezeu"**) și a Anei Maria Păunescu au deschis fericit inimile celor prezenți. Spectacolul nu a fost doar o manifestare ocazională de marea sărbătoare a creștinătății. S-au cântat cântece naționale fundamentale (Tatiana Stepa - **„Jurământ pentru Ardeal"**, Valentin Moldovan - **„Iancu la Țebea"**, Andrei Păunescu - **„Doamne, ocrotește-i pe români"**, **„Trăiască România"**, **„Țara"**, **„Nu uita că ești român"** și **„Treceți batalioane române, Carpații"**). A revenit pe scena Cenaclului, după o lungă absență, Magda Puskas. S-a cântat pentru Ardeal, dar nu a fost uitată Basarabia, căreia i-a fost închinată **„Balada"** scrisă de A.P. și Tatiana Stepa. Printre cele mai emoționante momente ale manifestării consemnăm prezența și cuvântul scriitorului maghiar Hajdu Gyozo, venit să pledeze (a câta oară!) pentru toleranță și pace în interiorul României, căreia trebuie să îi fie fideli toți fiii, indiferent de limba pe care o vorbesc sau de religia căreia i se închină. Importanța celor spuse de un maghiar, creștin reformat, la sărbătoarea românilor ortodocși, arată, încă o dată, sensul excepțional al demersului Cenaclului lui Adrian Păunescu. Uriașul public, strâns în fața catedralei, a rămas până la ultimele acorduri alături de poet și de grupul său (manifestarea a durat o oră și jumătate), primind promisiunea că spectacolul se va repeta peste numai câteva ore, în același loc, după slujba de duminică.

Răzvan Ducan, mulțumindu-i lui Adrian Păunescu pentru că există.

Nu uita că ești român!

● Așa s-a și întâmplat. Duminică, 27 aprilie 1997, după prânz, mii de oameni strânși în fața Catedralei Tudor (preotul Vasile Citirigă a apreciat că au fost circa 12000 de participanți, față de 15000 câți au venit în noaptea Învierii) au asistat la un spectacol al **Cenaclului „Totuși Iubirea"** cu totul diferit de cel de la care abia plecaseră cu 9 ore înainte. Adrian Păunescu, intrat în scenă sub impresia unui text de excepție, scris și citit de literatul Răzvan Ducan, dinTârnăveni, a propus un alt concert de o oră și jumătate, păstrând doar câteva din piesele care au făcut Cartierul Tudor să răsune noaptea precedentă de emoție creștină și națională. Tatiana Stepa, Ana Maria Păunescu, Magda Puskas, Valentin Moldovan și Andrei Păunescu au adus în scenă lucrări paradoxale, pentru împrejurarea că totul se desfășura sub un soare puternic, cu publicul în picioare, sedus de artă și răpit de la **„zupa"** de prânz, sfântă în tabieturile ardelenilor ce se respectă. Cântece de intimitate precum **„Romanța Vieții"**, **„Liberi spre abator"**, **„Măicuța când m-o făcut"**, **„Haide mamă, haide tată"** și altele au primit binecuvântarea spectatorilor, prin aplauze și prin reluarea celor mai cunoscute versuri. La fel ca în toate ocaziile când Cenaclul vine la Catedrala din Cartierul Tudor, românii au scos pe geamuri și pe balcoane steaguri tricolore, au stat în cele mai neobișnuite locuri, ca să poată vedea spectacolul (pe blocuri, pe materialele de construcții ale șantierului, în săpături, pe ziduri nefinisate și bineînțeles pe platoul dintre biserică și stradă.

Cu noi e Dumnezeu!

La Târgu Mureș, în cadrul spectacolului susținut de **Cenaclul „Totuși Iubirea"**, a avut loc și o dublă lansare de carte: volumul de versuri **„Infracțiunea de a fi"** de Adrian Păunescu (prezentat de Răzvan Ducan) și romanul-jurnal **„Supraviețuirea lui Adrian Păunescu vol 1 - Calendarul unui vulcan"** cu care Andrei Păunescu debutează în ipostază de autor. Lăsând comentariile despre aceste două cărți pe seama cititorilor (care au luat cu asalt tirajele oferite), fericiții semnatari ai acestor cărți au preferat să vorbească, prin vers și cântec, de la microfoane. Poetul Adrian Păunescu a primit din partea parohului Vasile Citirigă o machetă din lemn a Catedralei în construcție, în semn de recunoștință pentru faptul că, din 1995 încoace, prin truda lui A.P., s-au mobilizat însemnate resurse financiare, încât s-a putut ajunge în stadiul actual, avansat, al lucrării.

● Cu acest prilej, Fundația Iubirea și alte instituții non profit, la sugestia lui Adrian Păunescu, au făcut importante donații, cuprinzând diverse tipărituri și alte realizări din producția proprie (cărți, casete, reviste, pliante) într-un total de peste o mie de bucăți. Seria de manifestări târg-mureșene a fost posibilă și datorită eforturilor celor ce s-au ocupat de organizare, și anume excepționalul om de spirit Alexandru Presecan și prietenul nostru, omul de ales caracter, Ioan Drăgan, aflați în permanență alături de admirabilii preoți Pintilie și Citirigă. Tuturor, **Cenaclul „Totuși Iubirea"** le adresează cuvinte de recunoștință. Filmările au fost realizate atât de echipa tehnică a Cenaclului (Marin Constantin și Tudor Constantin), cât și de trimisul Antenei 1. Sonorizarea a fost asigurată de Andrei Păunescu. Ca o curiozitate, singurii membri ai echipei lui Adrian Păunescu care au avut privilegiul să fie însoțiți de neveste la Târgu Mureș au fost șoferii celor două mașini.

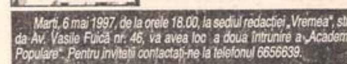
Ctitorul și ctitoria sa!

● Am consemnat, așadar, manifestările cu numerele 442, 443, 444, 445 și 446 ale Cenaclului. Formula artistică a grupului condus de Adrian Păunescu a fost: Tatiana Stepa, Valentin Moldovan, Magda Puskas, Andrei și Ana Maria Păunescu.

Hristos a înviat!

Agenția A.A.P.

Fotografii de Marin Constantin

Marți, 6 mai 1997, de la orele 18.00, la sediul redacției „Vremea", strada Av. Vasile Fulcă nr. 46, va avea loc a doua întrunire a „Academiei Populare". Pentru invitații contactați-ne la telefonul 6656639.

răsărire a soarelui românilor de pretutindeni, Bucureştiul, iar pe mine, arealul de veşnic loc în inima mea, Târnăveniul natal.

Din păcate bucuria (re)întâlnirii cu **Adrian Păunescu** şi **Cenaclul „Flacăra”** la **Catedrala „Sfânta Înviere”** din Tg. Mureş nu a fost împărtăşită la fel de toată lumea. Mărturisesc că nu mică mi-a fost surpriza (bineînțeles, neplăcută) când am văzut că un articol pe această temă, lipsit de obiectivitate, a venit tocmai de la un ziarist român din presa județeană (e vorba de jud. Mureş). Din considerentul că ziarul în care a fost publicată „mica” blasfemie a fost în timp un apărător consecvent al valorilor neamului nostru, îmi voi permite să nu-i dau numele, nedând nici numele respectivului ziarist (talentat, de altfel), gândindu-mă la acesta din urmă, cu părere de rău, la spusele lui **Iisus** în momentul răstignirii**: „Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac”** (din **Evanghelia după Luca** 23,34).
Aşadar:

Spectacol gratuit

Moto: „Ține minte, fiul meu/ Că există Dumnezeu!”

Ieşit ceva mai târziu din casă în prima zi a Sfintelor Paşti, mi-am îndreptat paşii şi gândurile spre noua catedrală din cartierul târgumureşan „Tudor”, locaş sfânt cu hramul sărbătorii între sărbători „Învierea Domnului”. Tânjeam după o fărâmă din măreția spectacolului Învierii, după acel laitmotiv reverberat în mulțimea credincioşilor : „Hristos a înviat din morți,/ Cu moartea pre moarte călcând…”

Un alt spectacol mi-a fost dat să „vizionez” la catedrală. Retraşi discret într-un colț al balconului, cei doi parohi ai locaşului, preoții Citirigă şi Pintilie. În centru şi în centrul atenției, masiv şi masiv slujit de tehnica de sonorizare, slujea…patriahul Păunescu, dimpreună cu ceata artistică a domniei sale. După ce, preț de o predică, poetul Răzvan Ducan a încunoştințat cu respect înecat în obediență mulțimea de pe caldarâm, cine este cel de sus, cel cocoțat pe balcon (parcă mai

era nevoie!?), maestrul de ceremonii şi-a intrat în rol, confiscând catedrala şi auditoriul.

Recidivă, se pare: la fel a procedat şi în noaptea Învierii. Printr-o priceasnă pe chitară electrică, s-a pus bine cu Divinitatea, după care a trecut la probleme concrete şi vitale, tot pe note: Ardeal-orizont fatal, Basarabie îndurerată, Bucovina de Nord, idem România Mare, tratate, Iliescu, NATO, Stalin, Ribbentrop-Molotov, Tricolor, sfânta noastră libertate, politicieni laşi, „Țara-i mică, vremea grea”, „Doamne, ocroteşte-i pe români”, treceți batalioane române peste Carpați, dar invers?, „Az o zsep”, naționalism şi toleranță. Orgă, chitară, cor cântat şi cor vorbit. Blugi turnați pe fete (cântărețe) ca scoarța pe copac. Opriți „Pandurii”, blocată circulația pe bulevard de către echipaje de poliție. Public: mari (credincioşi, manageri, polițişti, ziarişti, socialişti ai muncii şi ai nemuncii, etc.) şi mici, care abia apucaseră să îngâne „Tatăl nostru”.

Ce a lipsit? A lipsit un rape stradal, deşi micuții spectatori cât pe ce să-l atace, chiar fără comanda „patriarhului”. Au mai lipsit reclamele cu „Lucky Strike” şi „Rasputin”. Spectatorii, numiți inițial credincioşi, s-au rupt în două, ca apa de uscat: unii aplaudau, alții plecau.

În vreme ce prunca de 6 ani a Păunescului se producea la microfon, fiul cel mare, Andrei, naveta între catedrală şi unul dintre cele trei „Jeep”-uri trase la umbra zidirii, oferind contra-cost cărțile de poezii ale tăticului sau casete „Totuşi iubirea”. Negoțul-negoț. Alții numărau bancnotele pe treptele catedralei, scuipând în degete pe ritm de marşuri vitejeşti, eroico-războinice. Împrăştiată şi lumină şi iubire. „Totuşi iubirea” (revista) s-a dat pe degeaba; ce-i drept, un număr de „Totuşi…” dinaintea…schimbării la față din noiembrie 1996.

M-am gândit că pentru unii nu s-a schimbat nimic. Mi s-a replicat că animatorul serbării de la catedrală ar fi însuşi Marele sponsor. Sau, mă rog, Ctitor. O fi. Tot i-au mai rămas de trei „Jeep”- uri, fiecare atingând cuantumul sponsorizării

ctitoririi în cauză. Mai ştiu atâţia credincioşi care şi-au tras de la gură pâine-lapte, jertfă infimă, dar curată la temelia Sfântului Locaş, fără a pretinde contrapartidă, fără să râvnească a da (a se da în) spectacol la viitoarea ctitorie. Şi mai ştiu că legea sponsorizării are o prevedere care interzice reclama, publicitatea celui care sponsorizează.

Mă ierte părinţii Citirigă şi Pintilie; niciodată nu voi afla destule cuvinte să le preţuiesc truda, chiar jertfa. Dar altele sunt valorile cu care operează Dumnezeu. Smerenia, nu grandomania. Şi aşa derutat omul de rând. Şubrezită, credinţa nu mai trebuie subminată. Iar perimetrul de comunicare între cer şi pământ, biserica, repudiază spectacolul laic; haina trufiei trebuie dezbrăcată înainte de a-i păşi pragul, iar imnul de slavă este adresat unui „Domn adevărat!.

„Omul care nu are nimic sfânt face ce vrea”, spunea Liiceanu. În definitiv câte biserici n-au fost prefăcute în depozite de grâne în vremuri atee. Tot motivaţie nobilă, nu? „Pâinea noastră cea de toate zilele…”.

Pâine să fie ! Că circ…”

Urmează semnătura …….

Din păcate, replica pe care m-am simţit dator să o dau, trimisă imediat respectivului ziar, nu a fost publicată, găsindu-se, după mai multe săptămâni de aşteptare, tot felul de motive, prea puţin concludente, puerile chiar. Astfel, mi s-a întărit convingerea că pur şi simplu nu s-a dorit publicarea materialului meu (prin „mâna” lungă a celui direct vizat), în pofida democraticului drept la replică. Iată-l redat în continuare:

„…ca printr-o fereastră”

Stimate domnule redactor-şef al cotidianului judeţean…

Dat fiind faptul că în articolul intitulat „Spectacol gratuit” şi apărut în ziarul dumneavoastră în ziua de 7 mai a.c., sub semnătura d-lui……, se discreditează fără jenă o superbă

manifestare ce a avut loc în fața **Catedralei „Sfânta Înviere”** din **Tg.Mureş**, manifestare la care au participat neconstrânşi, deliberat, mii şi mii de oameni, am considerat necesar, pentru restabilirea adevărului, să iau atitudine şi să fac următoarele precizări.

Fiind unul dintre părtaşii acelei minunate amiezi din ziua de Înviere, de la Catedrală, unde Patria şi Dumnezeu s-au întâlnit mirific, grație prezenței poetului **Adrian Păunescu**, nu mică mi-a fost mirarea şi indignarea, când am citit cele scrise de gazetarul dumneavoastră.

Într-un limbaj ironico-miştocăresc, punctat pe alocuri şi de tente de obiectivism (probabil, pentru a face articolul mai credibil) acesta persiflează într-un mod nepermis şi incorect acțiunea ce a avut loc, deturnând adevărul acelor momente de înaltă emoție creştină şi românească. Vorbind despre cocoțări pe balcon, despre confiscări de auditoriu şi catedrală, dar şi de „credincioşi, manageri, ziarişti, polițişti, socialişti ai muncii şi ai nemuncii”, neuitându-i nici pe cei mici, ca despre un babilon de oameni debusolați şi inconştienți, cărora, în viziunea gazetarului, le-a lipsit doar „rape”-ul stradal, acesta aduce un afront incalificabil atât poetului **Adrian Păunescu**, cât şi celor prezenți, unii dintre aceştia din urmă nefăcându-şi decât meseria, iar alții, cei mai mulți, făcându-şi „plinul”, prin desfacerea baierelor sufletului.

Supărat pe tot şi pe toate, ca ciurdaru` pe sat, acestui gazetar îi displace că în prezența **Poetului,** a preoților parohi şi a altor organizatori s-a cântat de către mulțime „**Doamne, ocroteşte-i pe români!”**, deopotrivă cu **„Colind de Paşte”, „Treceți batalioane române Carpații”,** deopotrivă cu **„Biserica lui Dumnezeu”**, că **„Iancu la Țebea”** a stârnit entuziasm şi că **miile de târgumureşeni prezenți, indiferent de opțiunea politică sau preocupare au jurat pe româneşte pentru Ardeal**, pe superbele şi parcă mereu actualele versuri ale lui **Adrian Păunescu**, că lumea a mai uitat de greutăți şi a fost

fericită preț de câteva ceasuri, în acea coabitare benefică, **Divinitate-Neamul românesc!**

Aceluiaşi ziarist îi displace că poetul **Adrian Păunescu**- care a primit în semn de respect şi mulțumire de la patriarhii locului macheta catedralei) a contribuit major (şi acesta este adevărul!) şi din punct de vedere financiar (prin facilitarea unor sponsorizări) la înălțarea, atât cât este în prezent, a respectivei catedrale. În loc să se bucure, asemenea marei majorități a credincioşilor români ortodocşi, că **Adrian Păunescu** a dorit ajutarea acestei biserici din acest oraş şi nu a alteia, din altă parte, deşi ar fi putut să o facă, fiind primit cu brațele deschise oriunde **„de la Bârca la Viena şi înapoi**”, acesta (ziaristul) se supără (nevoie mare), altruismului şi bunei credințe a **Poetului** răspunzându-i şmechereşte şi ironic. Citez: „…Marele Sponsor, Sau, mă rog. Ctitor. O fi. Tot i-au mai rămas de trei „Jeep”-uri…”. Mă şi întrebam, cu ce a contribuit amintitul ziarist la respectiva catedrală? Dacă a contribuit!!!! Nu ştiu cu ce, dar ştiu că nu cu articolul defăimător amintit anterior.

Şi aşa ca supărarea să fie majoră trebuie spus că pe acesta l-a mai agasat şi blocarea circulației „pe bulevard de către echipajele de poliție” . Şi „blugii turnați pe fete” şi orga şi „corul cântat şi vorbit” şi cărțile poetului **Adrian Păunescu**- cărți epuizate rapid la vânzare - şi maşinile sale şi, Doamne, ce maşini şi averi au unii care n-au făcut nici cât negru de sub unghie, pentru țara asta!. Şi copiii poetului îl inervează! (Ce josnicie să te legi de copii!), etc. Că nu-i place **Adrian Păunescu**- deşi şi aici ar fi multe de spus - nu-i place şi gata, dar asta nu are nimic de a face cu obiectivitatea cu care trebuie să scrie un ziarist profesionist, aşa cum sunt pretențiile acestui domn.

Aşadar, amintitul ziarist, cu o smerenie de fată mare, încearcă să argumenteze spunând – chipurile - cum că tânjea „după o fărâmă din măreția spectacolului Învierii”. Păi, dacă era aşa dornic de pioasă reculegere, de ce a mai venit la

Catedrala din Cartierul „Tudor Vladimirescu”, unde ştia (datorită mediatizării corespunzătoare) că va veni şi **Adrian Păunescu** (care-şi va lansa şi cartea) şi nu a mers în altă parte? Vă spun eu, domnule redactor-şef. A venit tot pentru **Adrian Păunescu**, tot pentru versul acestuia, pentru cântecele sale, pentru mirajul acestuia care adună, prin prezenţa sa, de peste 20 de ani, sute şi mii de admiratori, dar - şi de ce să nu o spunem - şi denigratori. Primii, bucurându-se de prezenţa fascinantă a poetului, ultimii, înjurându-l, invidioşi, pe sub mustaţă. Şi dacă…..(urma numele ziaristului)… ştia de la început că va fi o manifestare cultural-religioasă şi nu una strict religioasă şi că va lua **Lumina Învierii deopotrivă cu Lumina Iubirii de Patrie**, prezenţa sa la manifestare, faţă de cele spuse (adică scrise) nu-i „dulce” ipocrizie? Eu cred că da!

Şi alte şi alte supărări ale acestui „tânăr şi neliniştit” domn au fost inserate partizan şi cu rea credinţă în articol, dând impresia cititorilor care nu au fost prezenţi existenţei unei atmosfere penibile, de fapt diametral opuse faţă de această judecată. Mă şi întreb: **Qui prodest?**

Dar pentru că e primăvară, şi e primăvară, şi pentru că e soare, şi e soare, şi pentru că e verdeaţă, şi e verdeaţă, ce pot să facă altceva micile gâze ieşite imberb pe imaşul gazetăriei pătimaşe şi de rea voinţă, decât să pişte?! Să pişte şi iar să pişte, şi dacă se poate pe cineva mare, doar le-or băga şi pe ele cineva în seamă. Trebuie să-şi confirme în proprii lor ochi cum că există! Că, altfel, ce şansă de afirmare or mai avea? Astfel de fapte au fost şi vor fi întotdeauna! Oricum, **eu nu ştiu pişcătură de ţânţar să fi rămas în istorie!**

Referitor la atributul cu care mă gratulează susnumitul gazetar, confundând recunoaşterea valorii cu obedienţa, mă obligă, văzând mica putinţă de înţelegere a acestor două noţiuni distincte, la sinceră compătimire, subscriind totodată, atât pentru prezent cât şi pentru eventualele replici la replică,

versurile nichitastănesciene: **„Câinele m-a muşcat şi eu am privit prin el ca printr-o fereastră”.**

Cu stimă şi considerație,
al dumneavoastră
Răzvan Ducan

VREMEA

Adrian Păunescu sau „Infracțiune de a fi” mereu „redivivus”

Răzvan DUCAN

Am intenționat să trimit atât articolul defăimător cât şi replica mea lui **Adrian Păunescu** însă, sfătuit de acelaşi înțelept manager târgumureşan, am renunțat la idee şi aceasta pentru a nu-i mai da poetului o supărare în plus, fiind confruntat în acele zile cu neplăcuta situație de a-şi pierde sediul în care funcționau gazetele sale **„Totuşi Iubirea”** şi **„Vremea-manifest”**. Deşi aveam orgoliul rănit, am lăsat de la mine, dorind sincer să-l protejez pe **Adrian Păunescu** de rândurile negre de la Tg. Mureş, oraş pe care începuse tot mai

mult să-l îndrăgească! Şi mai ştiam, ca o compensare, că respectivul ziarist primise numeroase telefoane şi scrisori de protest din partea cititorilor, referitoare la articol şi la felul redării în ziar a acţiunii. Am considerat aceste două argumente suficiente ca să nu mai insist pentru apărarea în presă a respectivei manifestări, a poetului cât şi a mea, de altfel. Se pare că aşa sunt unii, mi-am zis, resemnându-mă: **Ce nu pot ajunge, persiflează! Ce nu pot înțelege, urăsc!**

……………………………………………………………

Ulterior, gândindu-mă (tot) la **Adrian Păunescu** şi la a sa carte am simțit nevoia să scriu un articol de atitudine, privitor la existența unei anumite stări de fapt. Respectivul articol-protest a fost publicat în **„Vremea-manifest"**, anul VI, Nr. 1217, joi, 08.05.1997

Însemnări de scriitor:

„Infracțiunea de a fi român"

Prezentele rânduri mi-au fost inspirate de titlul unuia din capitolele utimului volum de versuri al lui **Adrian Păunescu**, volum intitulat **„Infracțiunea de a fi"**, pe care am avut privilegiul de a-l prezenta mulțimii adunate în **Ziua de Înviere**, în fața **Catedralei „Sfânta Înviere"** din Târgu Mureş. Capitolul cu „pricina" se intitula **„Infracțiunea de a fi român"**. În aceasta - şi nu numai în aceasta – **Marele Poet**, în stilul său caracteristic, se revoltă justificat, prin poezie, împotriva pierderii câtorva procente din „cifra octanică" a unor sentimente care au fost din totdeauna la mare cinste în neamul nostru: iubirea de pământ, iubirea de neam, iubirea de patrie, în general.

Diriguit deliberat către partidul comunist „unic" şi „iubitul" conducător, sentimentul acesta național a suferit o serioasă demonetizare, prin legarea sa de cele două „elemente" amintite anterior, elemente care au creat în ultimii 8-9 ani de până la Revoluție o justificată repulsie.

După 1989, când am asistat la o spectaculoasă deschidere către civilizaţia apuseană şi valorile ei (mai mult sau mai puţin adevărate), demonetizarea acestui sentiment a continuat, dar de data aceasta din cu totul alte motive. Şi anume, din dorinţa de a aparţine cât mai grabnic „lumii” Europei apusene, ne-am grăbit să îmbrăţişăm prea repede Întregul, uitând de Felie!. În cazul nostru, este vorba de propria noastră Felie! Şi s-a mers până acolo încât s-a ajuns la negarea sentimentelor de iubire de neam şi de ţară, pe alocuri şi la desconsiderarea obiceiurilor noastre proprii, obiceiuri care dau specificul naţional. Deşi a ajuns aproape proverbială trecerea noastră în idee şi faptă, peste „noapte”, de la o extremă la alta, în cazul de faţă cred că este vorba şi de altceva în plus şi anume de forţe, mai mult sau mai puţin oculte, care au interes în pierderea coeziunii noastre naţionale, având poate în vedere şi faimosul adagio roman **„Divide et impera”**.Şi, de ce nu, mai ales că problemele intangibilităţii graniţelor, ale concurenţei economice loiale, ale bunei vecinătăţi, etc., sunt departe de a fi rezolvate „de facto”. Deşi, hârtia înţelegerii suportă multe!

Însăşi statele din vestul Europei, cât sunt ele de avansate economic şi social au, înainte de sentimentul apartenenţei comunitare, sentimentul naţional, sentimentul apartenenţei unui pământ şi unei ţări şi unei culturi specifice (sentimentul specific naţional!), pe care-l respectă şi îl cultivă. Aceasta prin însemne, prin simboluri, prin obiceiuri. Şi nu e nimic nemodern şi nu e nimic anacronic şi nu e nimic depăşit. Francezul e francez, înainte de a fi comunitar. Germanul e german, belgianul belgian, etc. Din păcate, la noi sunt destui care să grăbesc să catalogheze astfel de sentimente naţionale (aşa cum spuneam, fireşti în altă parte) ca naţionalisme, arătându-şi cu aer de „superioritate” cosmopolitismul prost înţeles.

Dacă noi, românii, afişăm din ani în Paşte câteva sute de steaguri, pe sub streşini - şi aceasta de 2-3 ori pe an - la sărbătorile mai importante, suntem naţionalişti (?), ce să mai

zic de americani, a căror democrație şi avangardă în știință şi gândire o admirăm aşa de mult? Există în lume un stat şi un popor care să-şi afişeze aşa de mult însemnele şi simbolurile naționale specifice, mai mult ca Statele Unite şi mai mult decât poporul american? Eu cred că nu!

Şi dacă noi, românii, suntem naționalişti, ce mai e de spus de marele stat de peste ocean, care absolut cu orice prilej (chiar şi la evenimentele de importanță locală sau particulară) îşi trâmbițează cu mare fast simbolurile naționale? Steagurile , simbolurile şi culorile americane sunt peste tot: pe paharele de plastic pentru Coca-Cola, pe paharele de plastic pentru Pepsi-Cola, pe pălăriile retro, pe pungile de pop-corn, pe pieptul arhiemediatizatului Superman, etc. Ca să nu mai zic de confetile şi abundența lor la paradele de orice fel. Şi toate acestea, într-un permanent festivism şi într-o „baie" de lumini. Spre exemplu, vă întreb, cum ar fi fost interpretat la noi, dacă am fi văzut, cum la dineul prilejui de investirea la Preşedinția României a domnului Constantinescu, o dansatoare şi-ar fi manifestat arta fiind îmbrăcată într-o ținută având fățiş culorile albastru, galben şi roşu, ale steagului național? Precis ar fi urlat ziarele (unele), ar fi apărut oameni cu cetățenie „planetară", miştocarii, care ar fi înfierat imediat acest fapt ca fiind desuet. Nimic mai firesc însă la americani, fiindcă acest fapt s-a întâmplat în ianuarie, în capitala americană, având ca protagonişti, nu pe preşedintele Constantinescu ci pe Clinton. Şi nu tricolorul românesc ci „tricolorul" american! Sau, cum ar fi fost ca la spectacolele de acum câțiva ani buni, date în lumea întreagă de Gheorghe Zamfir (pe când acesta era în mare vogă pe plan mondial) să fi trecut aşa „întâmplător, prin scenă, un figurant cu un imens steag românesc, iar celebrul naist, ar fi trecut discret cu muzica lui pe imnul **„Deşteaptă-te române"**? Penibil - s-ar fi grăbit unii să spună. Şi totuşi aşa s-a întâmplat, fără a fi penibil şi naționalist, bineînțeles, schimbând steagurile şi imnurile, la spectacolul megastarului american Michael

Jackson. Ca să nu mai spun de clipul muzical al lui James Brown, care e prezent mereu pe micul ecran şi care interpretează „Living in America”, într-o exuberantă baie de lumini (şi recuzita specifică) în roşu, alb şi albastru, culori aranjate triumfător în dungi şi stele. Dar cum adică? La unii e voie şi e considerat ceva firesc (s-a legat cineva de aceasta?), ba chiar de admirat şi la alții e considerat naționalism(!!). Să nu se înțeleagă că am un „colț” împotriva Statelor Unite ale Americii sau împotriva statelor din vestul Europei. Departe de mine acest gând, dar sunt prea vizibile interpretările arbitrare, după mărimea statelor, forța lor şi interes. **Ce la alții e mândria de a fi american, neamț, francez, etc., la noi e „Infracțiunea de a fi român”!!**

Deşi avem şi noi o serioasă vină în această culpabilizare su btilă a poporului român şi a ideii de român (sesizată perfect de **Poetul Adrian Păunescu**) este cred, gândită deliberat de forțe care au interes în acest sens, interes menit să slăbească coeziunea noastră în jurul unor idei şi sentimente (iubirea de țară, de neam, de pământ, etc.) care din totdeauna au constituit un liant al unității naționale. Iată punctul meu de vedere.

În compania lui Adrian Păunescu în subsolul Catedralei „Sfânta Înviere” din Tg. Mureş

Epistola 23 către Adrian Păunescu

În livada balconului meu cresc perdele
Şi cerul dă până la vecinul de sus,
Aicea-mi zemuiesc meditațiile
Pe crengile hârtiei de spus.

Gravitația veiozei aprinse atrage de pe-alee,
Uniform accelerate păreri de confrați:
“Cred că-şi compune o nocturnă sihastră
sau poate că-şi numără banii furați!

Plănuieşte, sigur, “din cuțâte şi pahare”
O lovitură într-un castan înflorit,
O să vezi că o să-şi dea şi doctoratul,
În rezistența la neadormit.

Poate că falsifică certificate de proprietate
Pentru vreun gol din stomac
Şi pe scara Richter a societății îşi face
O friptură în sângele propriu de rac.

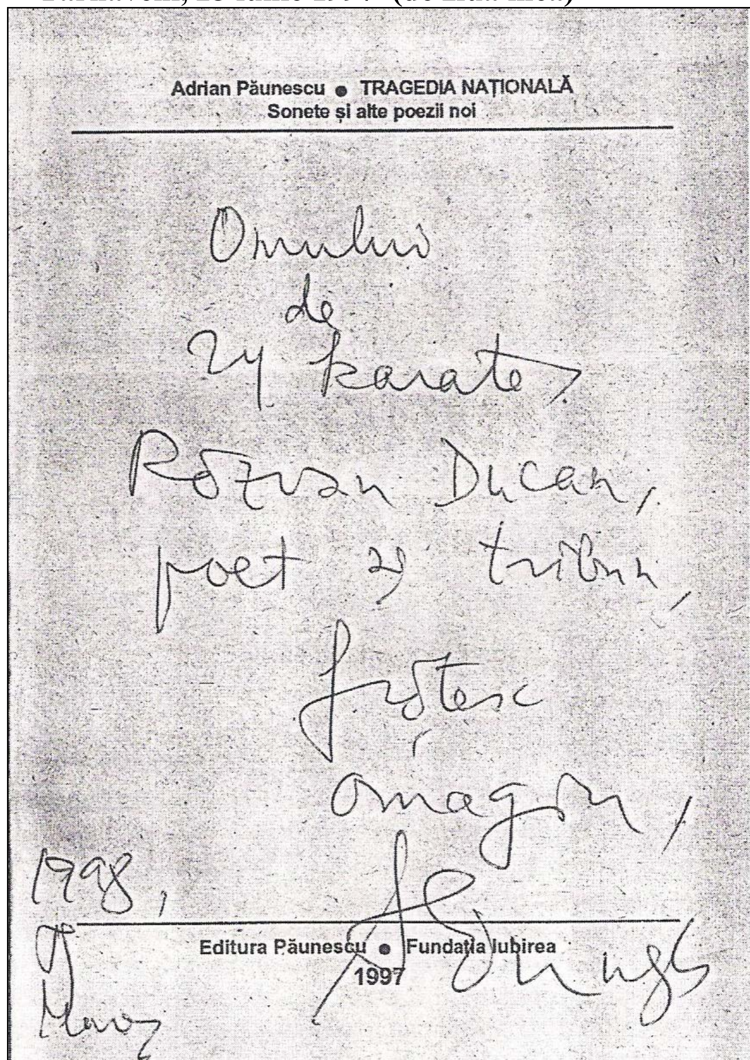
Sau poate că-şi păzeşte concitadinii
De vreun meteorit iscat din senin,
Dându-le şi o statistică, spre dimineață,
Cu microbii pe cap de vecin.

Mi se pare că are şi un stetoscop la purtător
Pentru tahicardia fulgilor dintr-o plină ninsoare,
Şi Târnavei i-a suflecat brațul, am auzit într-o zi,
Să-i ia tensiunea sa de răcoare.

Neîndoielnic, e infestat serios de muze
Şi-un existențialism mai curajos l-a muşcat,
Trebuie injectat cu materialism dialectic,
Şi cât mai repede, apoi internat.

În plata Domnului, de fapt, lăsați-l! Lăsați-l în pace!
E netransmisibilă boala ce-o are, oricum,
Şi-n definitiv, viselor noastre de mâine
Le chiar prisoseşte acarul Păun?”

Târnăveni, 25 iunie 1997 (de ziua mea)

Adrian Păunescu • TRAGEDIA NAȚIONALĂ
Sonete și alte poezii noi

Omului de 24 karate, Răzvan Ducan, poet și tribun, frățesc omagiu, 1998,

Editura Păunescu • Fundația Iubirea
1997

Când se evaporă mirific de gradele de libertate date şi devenite reveria unui nor deluros, când tună şi fulgeră fundamental, plouând de substanța argumentelor şi îndreptățitelor drepturi. Circuitul Ardealului prin natura lui **Adrian Păunescu** e firescul pe care trebuie să-l caute neaparat exegeții şi biografii de mai târziu ai **Poetului**. Astfel, nu-şi vor putea explica versurile:

„…Mai naşte-mă părinte ideal
Pe o colină dulce din Ardeal”.

………………………………………………………………

Epistola 24 către Adrian Păunescu
Muzici 1

Castaniete prin copaci
De te strădui cu-o alee,
Cu un trotuar dibaci,
Poți să te acantacee.

Sferele țepoase-ntâmplă
Rostul tău de chilipir,
Mobilă nefinisată
Ca să poți să te furnir.

Ca să te maro de ele,
Lustru ca să te maro,
Doară-te de-a lor durere
Luată la indigo.

……………………………………………………………

Un alt moment, dăruit parcă de o Zână Bună, avea să-mi mângâie iar sufletul. Totul a început departe de locul „întâmplării” propriu-zise, şi anume la o masă festivă la Tg. Mureş, organizată de către cotidianul **„Cuvântul liber”**, prilejuit de apariția celui de al două miilea număr al său. Acolo, parcă „potrivit cu mâna”, l-am întâlnit din nou pe domnul

Presecan. Intrând repede în discuție, printre altele, pe făgaşul care ne-a apropiat, şi anume pe acela al iubirii față de **„bardul de la Bârca”**, ne-am adus cu emoție aminte că în ziua de 20 a lunii în curs (adică iulie) **Adrian Păunescu** va împlini 54 de ani. **„M-aş îmbrăca în costum național românesc, aşa cum e prin părțile noastre ale Ardealului, cu ițari, cu cămaşă (de fapt cămeaşă), cu brăcinar şi opinci şi, fără să uit tricolorul în piept, având o roată mare de caş în straiță şi o sticlă de palincă, cu dop de cocean, aş merge acolo la el, la Bucureşti, să-l felicit”** i-am spus stimatului domn, într-un exces de romantism, dându-mi însă repede seama, faptic vorbind, de hazardul unei astfel de acțiuni. Aceasta poate şi datorită modestului meu salariu de dascăl. Îmi surâdea totuşi ideea de a-i spune în vreun fel **„La mulți ani!” Marelui Poet**, aşa încât la câteva zile i-am trimis acestuia un gând bun, printr-o felicitare. Iată conținutul acesteia:

„ Cu fiecare an adăugat vieții, se-mpuținează „ca lungime” eternitatea postumă a versurilor dumneavoastră, aşa cum fiecare an adăugat vieții dumneavoastră va îndesi această eternitate.

Adrian Păunescu şi Ana Maria Păunescu „înconjurați” de târgumureşenii Vasile Citirigă şi Alexandru Presecan

Şi o va îndesi - fiindcă prefer această a doua soluție - astfel încât ea va deveni asemenea găurilor negre din Univers, adică nimeni şi nimic nu va putea scăpa (şi e un fapt benefic) de colosala gravitație de substanță şi frumusețe a poeziei dumneavoastră! De aceea La mulți ani! acum, domnule Păunescu, pentru îndesirea a ceea ce sunteți şi mai ales a ceea ce veți fi!”

Răzvan Ducan
(felicitare publicată ulterior în **„VREMEA-manifest”**, anul VI, Nr.1290, luni, 21.07.1997)

Mă şi gândeam că în ziua de 20 iulie voi cumpăra din micile mele economii o sticlă de şampanie, voi umple două pahare şi, dacă nu îl voi găsi pe prietenul meu, poetul Dumitru D. Silitră, cu care să beau în cinstea **Marelui Poet** (la fel făcusem şi de „ziua” lui **Eminescu)**, voi ciocni de unul singur, gândindu-mă că sunt față în față cu acesta, de ziua… Sfântului Ilie. Apoi, pe când se apropia sorocul de a cumpăra o şampanie, cu puțin timp de ziua cu „pricina” a sunat telefonul, în felul său inter-urban şi a urmat vocea şi invitația surpriză a aceluiaşi Presecan - pe care parcă providența mi l-a scos înainte - de a merge împreună, cu maşina lui, la Bucureşti, la ziua **„Boss”-**ului, cum îi plăcea acestuia să-i spună (şi nu numai el) frumosului poet**.**

Doamne, mi-am zis, ce extraordinară şansă să merg la **Adrian Păunescu** acasă! În casa lui de piatră şi cremene, în intimitatea laboratorului propriu, locul unde s-au plămădit şi-o să se plămădească, probabil, încă atâtea minunății. (În fantezia mea, chiar mă aşteptam să văd frânturi de poeme şi capete de versuri atârnând de masa sa de scris sau căzute deja pe covor, asemenea firelor de ață pe halatul unui croitor harnic.) Aveam ocazia să văd specialul pereților şi-a pardoselilor şi poate un eventual „Gică” personal, asemenea discretului copac din fața blocului în care locuia Nichita, şi cu care **Adrian Păunescu** „convorbea”. Puteam să respir aerul locului de unde **Adrian Păunescu** excava sacerdotal, în atâta benefic exces, inspirație!

Aşa că în virtutea acestor argumente am spus da invitației de la capătul firului, un Da, ca la Ofițerul Stării Civile, intuind că memoria mea se va căsători definitiv, datorită lui **Adrian Păunescu**, cu acea zi de iulie 1997, „Anno Domini”.

Şi astfel, după pregătirile de rigoare şi după drumul lung din ziua dorită, iată-mă (de fapt, iată-ne) ajuns asemenea cartaginezului Hannibal în fața „cetății eterne”, adică „ante portas”. Înainte de a intra cu daruri şi flori şi cu…oboseala călătoriei în cârcă am avu bucuria întâlnirii cu harnicul şi destoinicul părinte Citirigă, venit cu trenul la Bucureşti, şi pentru alte treburi. Şi aşa „Trei, Doamne, şi toți trei” mureşeni deschideam cu sfială poarta metalică ce dădea în curtea casei **Marelui Poet Adrian Păunescu**. Intram de cu seară, la ora bunei intenții, în capitala frumuseții sublime, intram în maternitatea naşterilor imboldurilor de iubire de neam şi glie. Intram în habitatul stării de grație a României muncitoare. Intram la kilometrul zero al metafizicii visului!

Cu Adrian Păunescu în casa acestuia de pe str. Dionisie Lupu, Nr. 84, Bucureşti (20 iulie 1997)

Adrian Păunescu şi Andrei Păunescu.

Andrei Păunescu, Tatiana Stepa şi Adriana Margalina în noaptea (şi) de cenaclu ce a urmat (20 iulie 1997).

S-a bucurat mult când ne-a văzut. Amicii mei ardeleni, de pe Mureş şi Târnave, cum spune un cântec, străbătură atâta drum doar pentru a mă felicita de ziua mea, îşi spusese probabil în gând. Şi era adevărat, deşi probabil că erau aşteptaţi (şi au fost aşteptaţi, precum s-a dovedit) şi alţi oaspeţi şi de prin alte părţi ale ţării. Lumea era adunată şi lume venea permanent, iar

Adrian Păunescu, sărbătoritul drag cu care ne îmbrățişasem la sosire, nu mai ştia cum să se-mpartă pentru invitați. Faceți cunoştință, ne-a spus acesta, atât nouă cât şi celor sosiți mai de dinainte. Şi am făcut cunoştință, printre flori, printre cadouri, printre mesele bogat încărcate cu bunătăți culinare, în încăperile de la parter ale casei sale, puse cu generozitate la dispoziție. Printre domni şi doamne, prieteni de-ai poetului, printre fotografi şi cameramani profesionişti şi amatori, printre biblioteci cu rafturile pline de cărți, printre statuete şi tablouri, printre plante decorative şi mici măsuțe discrete prin colțuri de încăperi, printre multe, multe amintiri primite de poet de la oameni din toată țara. Dovezi de iubire şi numai de iubire, primite de poet de-a lungul anilor, de la oameni din întreagul areal spiritual românesc. Politicos şi cald, cu zâmbetul său învăluitor, **Adrian Păunescu** reuşea, până la urmă, să-şi facă timp câteva minute pentru fiecare dintre invitați, să spună câteva vorbe, să stea pentru o fotografie, fiind peste tot şi nicăieri, în acelaşi timp. Şi totuşi nicăieri nefiind mai mult ca peste tot!

Subsemnatul cu avocatul de mare succes Ana Diculescu şi cu poeta Constanța Buzea în casa lui Adrian Păunescu (20 iulie 1997)

Aşa, clipele şi minutele şi orele au trecut pe nesimţite în minunate discuţii şi schimburi de impresii şi păreri, în special cu scriitorii şi ziariştii prezenţi. La ora 12 noaptea, un tort imens, supraetajat, cu 54 de lumânări aprinse, având în vârf portretul dulce (şi la propriu şi la figurat) al poetului a fost adus, însemnând „de facto” intrarea propriu-zisă în ziua de naştere a lui **Adrian Păunescu**, fiindcă îşi ţinuse cu o zi înainte…ziua. **Adrian Păunescu** a suflat în lumânări. S-a aplaudat şi s-a cântat în cinstea acestuia şi s-au ţinut toasturi printre vorbitori fiind scriitorul Fănuş Neagu şi părintele Vasile Citirigă, din Tg. Mureş.

În plan secund poeta Constanţa Buzea şi Carmen Păunescu (n. Antal), fosta şi actuala soţie a lui Adrian Păunescu, într-o discuţie amicală (foto-subsemnatul)

Într-o bucurie generală şi o tihnă a superbei seri şi nopţi, spre dimineaţă musafirii s-au rărit, rămânând printre alţii, noi cei din „Mureş Autonomă Română”, cum ne spusese în glumă **Adrian Păunescu**. Şi ne-am aşezat împreună cu acesta la un pahar de vorbă, la „Cina cea de taină” a frământărilor noastre ardeleneşti şi româneşti, în veranda din spatele casei sale..

Adrian Păunescu şi părintele Vasile Citirigă
în casa Poetului, de ziua sa (foto-subsemnatul)

Ne-am pus pe sfat şi pe căutat soluţii, cu păreri mai mult sau mai puţin proprii, în dialoguri încrucişate, ca să simţim din când în când nevoia de vers şi liră. Am cântat din nou cântecele scrise de **Adrian Păunescu**, acesta făcând în momentele dintre ele remarci, dând din când în când explicaţii privind naşterea cântecelor, corectând pe alocuri intonaţiile la noile cântece. Şi peste vocile profesioniste ale lui **Andrei Păunescu, Tatiana Stepa şi Adriana Margalina**, ne-am suprapus cu sfială, dar cu dragoste, vocile noastre tremurânde, într-un cor, într-un cenaclu constituit ad-hoc. Aşa a trecut şi dimineaţa iar înspre amiază, după câteva ore de somn într-una din încăperile de la etaj ale casei **Poetului**, ne-am despărţit de **Adrian Păunescu**, părăsind casa acestuia, încărcaţii de tihne şi impresii deosebite. Iar mie personal şi bucuria de a mi se fi împlinit „pohta ce-am pohtit”. Despre invitaţii săi, despre prietenii săi, despre seara şi noaptea în sine, **Adrian Păunescu** va scrie a doua zi în **„Vremea-manifest”**, Anul VI, Nr. 1290, luni, 21.07.1997:

Mereu zbuciumata mea zi de naştere

Nu există creştin să nu cunoască înțelesul specific al zilei de Sf. Ilie, 20 iulie. Numai că pe lângă toți cei ce înțeleg, eu mai am şi obligația de a-mi asuma, în fiecare an, această zi, în care buna şi zbuciumata mea mamă m-a născut, în anul 1943. Zbuciumată-mamă, zbuciumat-tatăl, zbuciumată ziua în care m-am născut, zbuciumat-eu, deşi, până azi, norocul mi-a fost, totuşi, mai puternic decât nenorocul. Scriu acestea toate, în ziua de 20 iulie 1997, după sărbătorirea pe care ai mei, din familie, au înțeles să mi-o dăruiască, în noaptea trecută. Scriu cu televizorul deschis şi cu geamul deschis. Realitatea mediată şi realitatea imediată se amestecă halucinant. Veştile rele din Europa Centrală curg pe imagini înnourate, pe frunze în permanentă agitație şi pe recolte compromise, în Europa de Est. Această vară a fost un îndelungat Sfânt Ilie, tunând şi fulgerând mai peste tot, pe-aici, pe la Dunăre, nelăsându-ne să simțim aroma şi gustul de rai accesibil al merelor văratice, ce apar la Sân Petru. A trecut fantomatic primăvara şi ca un glonț a trecut şi vara, al cărei final va fi parafat curând, în ziua de Sfânta Mărie.

Acum însă e Sfântul Ilie. Nu-i pace nicăieri şi niciodată pe lume, dar zbuciumata zi în care sunt obligat să-mi număr anii rămâne o culme a zbuciumului şi a neliniştii. Veniră prietenii mei, cărora le pregătisem curtea din jurul casei, să se bucure de noaptea de vară, dar nu putură sta în curte pentru că ploa. Vă mulțumesc, Mihaela Bârlădeanu, Stela şi Fănuş Neagu, Violeta şi Ştefan Andrei, Ana Diculescu, Coman Şova, Constanța Buzea, Magdalena Sandu, Ioana Profirescu, Valentin Păunescu, Dumitru Nistor, Alina Sârbu, Alice Nistor, Traian Stoica, Dan Bârlădeanu, Simona Groza, Ovidiu Ioanițoaia, Ion Cetățeanu, familiile Fir, Dumitrică, Piroş, Dănescu, Piscociu, Cernat, Sabrina şi Marco Romagnoli, Olga Bucătaru, Angela Robi, Ilolya Antal, Stanca Fotino Ciobanu şi Victor Ciobanu, familia

Constantin Preda, Nicolae Croitoru, Vasile Citirigă, Alexandru Presecan, Răzvan Ducan, Andreea Terec, etc.

Aşa cum vă mulțumesc şi dvs. doamnelor şi domnilor care m-ați sunat de ziua mea: Florian Pittiş, Florin Piersec, Ilie Verdeț, Popa Nan, Nicolae Florei, Lila şi Doru Păunescu, Vasile Bulucea, Viorica Cristea, Istrate Ioan, Dumitru şi Elena Gherghişan, Nicuşor Gliga, Răzvan Ionaşcu, George Negoiță, Moraru, Brustur Gheorghe, Marinel Păunescu, Florin Şandru, Vali Amon, Simion, Lucaci, Duță, Coadă, Stegaru, Cornel Voiculescu, Lucian Iliescu, Ionescu Constantin, Funar Gheorghe, Viorel Haroşa, Josefina Hoggett, familia Cornea, I. Cristescu, Adrian Păunescu junior, Lucaş, Ruxandra Pop, Emilian Onciu, Sandu Hotima, M. Vişan, Luminița Răileanu, Marian Mărgărit, Ion şi Viorica Vulcan, Andreea Păunescu, şi dvs. tuturor celor care m-ați sunat în ultimele zile, pline şi ele de frământări.

Am fost născut pentru zbucium. Şi nu puteam să-mi dea Dumnezeu un moment mai potrivit pentru a veni pe lume decât ziua de Sfântul Ilie. Nu pot să mă laud că mi-a plăcut în permanență zbuciumul. Mărturisesc onest că aş fi vrut să fiu şi liniştit şi să apuc să mă bucur de toate cele pe care soarta mi le-a dat să le trăiesc. Dar încep să înțeleg, acum, târziu, că oricât de insuportabil ar fi, zbuciumul e mult mai mult al omului decât al bestiei. Cu toate riscurile zilei, zilele zbuciumate pregătesc triumful fertilității. Mă uit pe geam şi nimic nu stă, în natura persecutată în centrul oraşului. Nimic nu stă în univers. Totul se agită, totul se zbuciumă. E Sfântul Ilie. Se repun problemele. N-am băut nimic azi noapte, nimic din tot ce le-am oferit oaspeților. Acum, când vreau să gust o picătură de vin, rămân uimit. S-a tulburat şi el, deşi în pahare, la festivitate, arăta limpede şi imperturbabil. Sufletul meu străbate astăzi şi această picătură de vin pe care o vărs din pahar, în amintirea tatălui meu. Cu zbucium înainte, Adrian Păunescu!”

Cu Adrian Păunescu înspre orele mici.
În plan secund Andrei Păunescu.(20 iulie 1997)

…………………………………………………………………

Epistola 25 către Adrian Păunescu
Ora uimirii

după V.A.

Hai să dăm toamnă cu toamnă
Cei cu poezia-n sânge,
Să lăsăm în amintire
Ochiul verii care plânge,

Să-nvârtim melancolia
Pe pământul clorofilei,
Şi pe hărţile de frunze
Să-ndesăm lumina zilei.

De la galben pân' la ocru,
Ca sub un descânt de vraci,
Evantaie de nuanţe
Ne fac semne din copaci.

Ploile percuționiste,
Veşnic tributare lirei,
Dintre noi ce-i verde, iară-i
Pus într-o cutie a milei.

Piară hamul de sarcasme
Ce struneşte nepăsarea
Şi-o unire prin uimire
Să se-nlănțuie cu zarea.

Să trăiască chihlimbarul,
Agatul blănii de urs,
Şi-nflorirea desfrunzirii
Să ne-mpungă pe ascuns.

Cupru, tu, aur, vecine,
Luciul din metal de nuntă,
Prinde-te în gând cu mine,
Rezonând pe-aceeaşi undă.

Suntem toți de-aceeaşi humă,
Pântec care nu se schimbă,
Eu în versuri te cuprind,
Prin splendoarea ta mă plimbă.

Mi-eşti tu soră de culoare,
Eu ți-s fratele de lapte,
Şi-amândoi doar anotimpuri
Ce ne paşte-aceeaşi moarte.

Hai să dăm venă cu venă,
Să ne încuscrim c-un sânge,
Să lăsăm pradă cărării
Ochiul ramurii ce plânge,

Ca să vadă mândrul soare,

Sărbătoarea cea cu nume,
Hai prin dializa toamnei,
Să ne curățăm de lume.

……………………………………………………………..

Pe drumul către trecătorile Carpaților, înapoi către Ardealul nostru cel de fiecare zi, în aceiaşi companie plăcută a d-lui Presecan (părintele Citirigă plecase cu trenul, precum venise) mă întorceam puternic marcat de cele văzute şi auzite, contabilizând fără ierarhizare spusele şi gesturile **Poetului**, judecățile de valoare şi patimile din glas, of-urile şi nădejdile acestuia la cei 54 de ani, bătuți pe muchie. În „torsul" liniştit al motorului Daciei, una din ideile care mă urmărea viza un anumit fel de a gândi al **d-lui Păunescu**. La situația grea în care fusese pus, cu secole în urmă, **Constantin Brâncoveanu**. Situația de a alege între iubirea pentru proprii copii şi credință, acesta din urmă tot un fel de iubire. **Adrian Păunescu** ne spusese, plin de adâncă admirație, despre măreția faptei Brâncoveanului, admirație pe care o mai împărtăşise, fiind aproape o permanență în inima sa. (Cred că şi-o întărea prin reamintire!) „**Acesta, spunea Adrian Păunescu, ar fi trebuit să aibă în România oraşe întregi care să-i poarte numele, pentru dumnezeiasca sa cerbicie în păstrarea credinței strămoşeşti"**. Uite, Ana Maria doar două zile a fost bolnavă iar Andrei avea nu ştiu ce la mână şi eu nu am avut linişte, dar să-ți vezi, asemenea voievodului, proprii tăi copii tăiați pe rând!? Doamne, ce grozăvie, câtă durere dar şi câtă dreaptă credință! Şi într-adevăr, mi-am spus în acele clipe, câtă credință, dar şi câtă înțeleasă admirație din partea **Poetului**! Şi am simțit nevoia să recit:
„Lui Brâncoveanu i-au tăiat cu graba
Şi capul şi copiii dar degeaba
Tot a rămas în inimă să-i bată
Talpa de țară înrădăcinată…."

Adrian Păunescu şi-a reamintit imediat versurile sale încât am continuat superba poezie cu vocile suprapuse, gâtuite de emoţie. „Talpa de ţară înrădăcinată", „Talpa de ţară înrădăcinată". Atunci, mi-am reamintit că în seara trecută mi-am exprimat cu voce tare o dorinţă. I-am spus **Poetului** că aş vrea să-l întâlnesc de 1 Decembrie (şi poate chiar în acel an) la Alba Iulia. Oricum, **e frumoasă Alba Iulia de 1 Decembrie**, mi-am spus în gând, dar cu **Adrian Păunescu** „Mecca" neamului nostru ar fi sublimă. Ştiam ceea ce spun fiindcă în ultimii 7 ani sărbătoream mereu Marea Unire numai şi numai acolo, în excursii personale (de obicei făcute împreună cu poetul Dumitru D. Silitră) sau în excursii cu autobuzul, excursii cu concitadini de-ai mei uneori conduse chiar de către mine! S-a simţit lipsa lui **Adrian Păunescu** şi a Cenaclului Său.. Şi era nevoie de **Adrian Păunescu**, acolo! **Adrian Păunescu** fusese în principiu de acord , trebuind să fie puse la punct condiţiile tehnice ale manifestării (referinţă la Cenaclul său). Dl. Presecan se oferise să dea o mână de ajutor. Atunci, mi s-au răstălmăcit versurile ce le aveam în cap şi am spus: Veniţi **d-le Păunescu**, veniţi la Mecca noastră, aşa cum spuseserăţi, să ne întâlnim la Alba Iulia-n Ardeal! Era o dorinţă şi o speranţă în acelaşi timp. Prezenţa lui **Adrian Păunescu** la Alba Iulia însemna, de fapt, 10.000 de oameni în plus. Şi trebuia şi trebuie să fim mereu, mulţi, la ora aceea şi în ziua aceea, a**colo**".

…………………………………………………………………..

Până să pot spera o revedere cu **Adrian Păunescu**, de **1 Decembrie** în **Oraşul Unirii**, mai era ceva vreme, vreme în care , de altfel, l-am mai întâlnit încă odată pe acesta, într-un context şi în nişte condiţii pitoreşti. Pe când mă pregăteam să pun punct cărţii pe care am scris-o despre **Marele Poet**, a sunat telefonul în felul său interurban şi am fost interceptat de la celălalt capăt al firului de dl. Ioan Drăgan, locuitor în Tg. Mureş, oltean venit din „fierbintele sud", cum spunea

Păunescu, mare iubitor de poezie şi spirit păunescian, care mi-a făcut invitaţia să petrec o zi-două la cabana sa de la Ibăneşti-Pădure. Şi îmi mai spusese că va veni şi **Adrian Păunescu** şi că ar fi un prilej minunat să-i citesc în premieră absolută manuscrisul cărţii, în decorul uluitor al munţilor Gurghiului. Ar fi, mi-am spus, aşa că a doua zi am luat autobuzul spre Tg. Mureş şi de acolo trenul spre Reghin. Îmi dădusem întâlnire cu cel ce-mi făcuse invitaţia la obeliscul cu viori de la Reghin, obelisc ce marca ieşirea (sau intrarea) spre Bistriţa (dinspre Bistriţa), loc unde trebuia făcută joncţiunea cu **Adrian Păunescu**. Am ajuns primul, gândindu-mă că aşteptarea mea pentru întâlnirea cu **Adrian Păunescu** era un mod inedit de a petrece primele ore ale dimineţii zilei de 23 august 1997. După un timp a venit şi dl. Drăgan, cu care am „convorbit" o jumătate de oră bună despre bucuria de a ne întâlni, în ziua „sărbătorii întoarcerii armelor", din cel de-al II-lea război mondial, cu **Marele Poet**.

Adrian Păunescu sosise cu mică întârziere faţă de intervalul orar înţeles, „Jeep"-ul său, în care mai era Ana Maria Păunescu şi tânăra familie Vaida din Năsăud, „urmărind" apoi din aproape în aproape, până la Ibăneşti-Pădure, „Oltcit"-ul în care mă urcasem alături de dl. Drăgan. Fără a fi deosebit de bun, fără a fi deosebit de rău, drumul până la cabana d-lui Drăgan ne-a prilejuit să vedem o privelişte subcarpatică încântătoare, întărită de casele mândre, solide, ale localităţilor Gurghiu şi Ibăneşti, localităţi în care românismul mustea îmbietor, ca în visele mele cele mai bune referitoare la arealul Transilvaniei. După un timp am ajuns la mica, dar cocheta cabană ce mirosea încă a brad proaspăt. **„Minunat, minunat"**, a spus **Adrian Păunescu**, voind parcă să soarbă în plămâni tot aerul de pe cocoloaşele împădurite ale munţilor, ce înconjurau ca nişte zigurate de cetăţi locul unde am ajuns. A urmat apoi mica iscodire a locului, cu cana cu apă rece băută din fântână, pe post de pâine şi sare. Deşi puţin obosit de drum şi de zilele

încărcate de până atunci, **Adrian Păunescu** avea disponibilitate de discuţie şi de auditoriu. Pe masa încărcată de bunătăţi, graţie grijii atente a gazdei, printre alte discuţii, marele **Poet** ne-a arătat două dosare de la Securitate, privitoare la iminenta sa urmărire realizată încă din 1968 (!). Ne-a citit pasaje întregi din acele documente originale ale spuselor şi faptelor sale văzute şi interpretate de „alţii", în anumite momente ale istoriei, dar şi-n diverse situaţii. Mi-am permis câteva comentarii, mai ales că citisem de curând „Cartea Albă a Securităţii", editată de Serviciul Român de Informaţii, unde în mare parte „fişele" făcute poetului cuprindeau referiri la momentele prezentate de acesta.

Adrian Păunescu şi Ioan Drăgan, la cabana acestuia din urmă.

Am făcut comparaţie ajungând la două concluzii, mai mult sau mai puţin evidente, ca urmare a citirii cărţii amintite şi a documentelor pe care le deţinea **Adrian Păunescu**. Acestea ar fi: 1. **„Titanul"** (nume predestinat?!), cum era denumit conspirativ **Adrian Păunescu** în documentele Securităţi şi pe care le avea la dispoziţie fusese, oricât ar părea de neverosimil pentru unii, un disident, prin obiectivitatea şi curajul cu care scrisese sau luase atitudine verbală (inclusiv în faţa lui Nicolae

Ceaşescu) la marile probleme atât naţionale cât şi internaţionale ce priveau ţara noastră, dar şi la apărarea unor valori spirituale.2. „Cartea Albă a Securităţii", editată în 1996, deşi din punct de vedere al paginaţiei acordă o mare atenţie d-lui **Păunescu,** ea nu reflectă pe de-a-ntregul amploarea şi tenacitatea cu care acesta a fost urmărit pas cu pas, operând pe alocuri doar cu jumătăţi de măsură! Qui prodest? I-am şi spus d-lui **Păunescu** că dosarele pe care mi le-a arătat şi am citit minute bune din ele trebuie neapărat publicate, în întregime, fără imixtiuni în text. Poate în felul acesta vor întra la întrebări şi cei ce consideră că poetul ar fi făcut, în totalitate, până în 1989, jocul regimului comunist. Ar fi necesară publicarea şi pentru reabilitarea acestuia, dacă poate fi vorba de acest lucru, cel puţin pentru unii, pentru aşa zise păcate, din vremea lui Ceauşescu.

Am avut ocazia, aşa cum îmi dorisem, să-i citesc poetului un mic fragment (de fapt fragmente) din „epistole"…..

Micul nostru grup de la cabana d-lui Drăgan a fost întregit de venirea părintelui Ioan Pintilie, preot la aceiaşi Catedrală ortodoxă „Sfânta Înviere" din Tg. Mureş, şi a domnului Alexandru Pop, mari români şi mari iubitori de spirit păunescian.

Discuţia a continuat în aceiaşi notă extraordinară de volubilitate a lui **Adrian Păunescu**, în acelaşi timp şi cu o reală disponibilitate de a asculta. **Adrian Păunescu** se simţea bine cu noi, şi nu o făcea din complezenţă, răspunzând cu amabilitate întrebărilor noastre, dezvoltându-le, dându-ne informaţii şi povestindu-ne despre demersurile şi atitudinile întreprinse pentru apărarea intereselor ţării la Strasbourg, în Parlamentul Europei, pe când era senator P.S.M., membru al delegaţiei României la acest forul continental. Bineînţeles că în „hora" discuţiilor noastre a intrat şi subiectul ce ne durea cel mai mult, Ardealul. I-am mărturisit, de altfel, mărturisire confirmată de **Poet**, că din tot ceea ce a scris până acum reiese

clar o „slăbiciune”, în cel mai bun sens al cuvântului, a acestuia pentru acest pământ de vis. **„Nimic nu e dacă nu e Ardeal”**, spunea Adrian P[unescu într-una din poeziile sale. De altfel, **Adrian Păunescu**, referindu-se la probleme existente în Ardeal a spus cu mâna pe inimă că nu are absolut nimic cu maghiarii cinstiți din România, cu oamenii oneşti, cu oamenii fideli patriei noastre, cu oamenii simpli, în schimb (aşa cum ar trebui să aibă orice român cu bun simț național, nu naționalist în sensul exacerbat al cuvântului) are cu **U.D.M.R.-ul care face tot ce poate pentru slăbirea României, ducând în mod constant o politică antiromânească.**

Venirea d-lui Alexandru Pop şi a părintelui Ioan Pintilie avea ca scop şi invitația-propunere făcută **Marelui Poet** de a participa în septembrie (1997) la o mare adunare populară în fața Catedralei „Sfânta Înviere”. Se preconiza să ai fie prezenți: **Preşedintele Partidului România Mare, dl. Corneliu Vadim Tudor, fostul lider P.U.N.R., dl. Gheorghe Funar şi părintele cărturar de la Cluj-Napoca, Bartolomeu Anania.**

Scopul adunării era de a conştientiza opinia publică românească, prin mediatizare corespunzătoare, despre ofensiva maghiară în Ardeal, uvertura acesteia fiind realizată prin inscripționarea bilingvă (şi pe alocuri trilingvă) a numelor localităților, la intrările acestora. (Acesta a creat în Ardeal un adevărat „război al tăblițelor”, care a constat în ştergerea de pe tăblițe, de-o parte şi de alta, a înscrisului maghiar sau românesc. Sau pur şi simplu dislocarea acestora dacă nu corespundeau opțiunii persoanei (persoanelor) în cauză). **Adrian Păunescu** a răspuns pozitiv invitației primite, făcând şi propuneri referitoare la modul de organizare, mai ales că se preconiza şi 1-2 manifestări ale **Cenaclului său „Totuşi Iubirea”** Şi în acelaşi context al luptei paşnice de rezistență a românilor ardeleni cu revizionismul maghiar, **Adrian Păunescu** şi-a manifestat propunerea-dorință, spunându-ne că dacă ar avea condiții, constând printre altele şi de existența

unui număr de aproximativ 20 de ziarişti buni, ar veni la Tg. Mureş să facă un ziar de luptă naţională! Bineînţeles că în acel moment m-am gândit imediat că unul dintre aceştia aş putea fi eu!. Poate nu neapărat bun, dar cu siguranţă aş fi fost eu unul.(Mai trebuiau 19!).

Înspre seară mi-am luat rămas bun de la **Marele Poet** şi împreună cu dl. Pop şi părintele Pintilie am plecat cu maşina unuia dintre ei spre Tg. Mureş. Pe drum, spre capitala judeţului nostru, sentimentul de sărbătoare mi-a fost întregit (eram în definitiv în 23 august) şi de mulţimea de steaguri tricolore româneşti, scoase la porţi sau puse pe stâlpi, în comuna Peteu. O zi frumoasă s-a-ntâmplat, aşadar!

………………………………………………………………

Întâlnirea preconizată în luna septembrie a avut loc în luna septembrie (1997), ziua 21, în prezenţa a mii şi mii de oameni adunaţi din nou în faţa **Catedralei ortodoxe „Sfânta Înviere**”

Adrian Păunescu şi Răzvan Ducan (Ibăneşti-Pădure, 23 august 1997)

din Tg. Mureş, loc devenit emblematic, de referință, pentru întâlnirile românilor mureşeni, atât în momentele de bucurie cât şi în momentele de tristețe. Şi a venit din nou **Adrian Păunescu**. Şi a venit şi **dl. Gheorghe Funar**. Şi a venit şi **dl. Valeriu Tabără**, ultimii doi, ca lideri naționali ai **P.U.N.R.-ului**, înainte de segregația produsă între ei şi adepții lor. Nu a putut participa **dl. Corneliu Vadim Tudor**, care a transmis participanților la manifestare un mesaj scris, care a şi fost citit, de altfel. În final, după alocuțiunile politice, **Adrian Păunescu** a diriguit din nou cu har și patimă cântecele **Cenaclului său „Totuşi Iubirea"**, cu predilecție spre acele piese de iubire de țară , aşa de dragi mureşenilor, şi nu numai lor.

Mii de târgumureşeni cu steaguri tricolore româneşti şi cu portretul lui Avram Iancu la Catedrala „Sfânta Înviere" (21 septembrie 1997)

…………………………………………………………………

Epistola 26 către Adrian Păunescu
Alba cea Iulia

Hai în capitala ţării în Decembrie Întâi,
Iulia e-atât de albă şi mai albă ca ea nu-i
Nici o sărbătoare mare ce se ţine la români,
E Fecioara Preacurată, e-un Zamolxis din bătrâni.

Bucureştiule, mă iartă, că-s mai îndrăzneţ din fire,
Pentru o zi mut capitala, dintr-un an întreg de zile,
Dealul Furcilor îşi cere şi Mihai intrând pe cal,
Dreptul Albei la ziua asta, dat de mândrul ei Ardeal.

Dat de Horea ce sub roată îşi visase neamul slobod
Şi de suta cea de mii de aici a dat în clocot
Şi de Arion , feciorul, prohodit de-o-ntreagă ţară,
Ce în gară la Teiuş i s-a dat de-un glonţ să moară.

Drumurile duc la Alba, toate, şi se-ntorc la Bucureşti,
Vreau un continent de oameni cu privirile fereşti,
Şi ca numitor comun, un curent ca să ne treacă,
Şi din dragoste de ţară, un pământ să fim şi-o apă.

Şi din patru zări ninsoare, Doamne, vreau pe vechiul castru,
Şi cu roşu, şi cu galben, cu români şi cu albastru,
Şi aşa matur cum sunt, vreau ca să mă pierd cu firea,
“România dodoloaţă”, să trăiască, eu să strig! Şi Unirea!

…………………………………………………………………..

Aşteptam ziua de **1 Decembrie** cu aceiaşi înfrigurare dată de aşteptarea lucrurilor bune, cu emoţia cu care am aşteptat-o şi în anii precedenţi. Ştiam că nu voi putea să o sărbătoresc împlinit, în anul acela de graţie 1997 decât acolo unde am sărbătorit-o în ultimii 7 ani, adică la Alba Iulia.

Plecat cu o zi înainte, de data acesta împreună cu soţia mea, la invitaţia unor prieteni, am petrecut seara în **Oraşul Unirii** cu

gândul la bucuria ce o voi avea în ziua următoare, Într-adevăr, fără a a mai avea răbdare, încă înainte de a se lumina de ziuă, am luat-o pe jos înspre locul către care ştiam că se vor îndrepta în acea zi zeci de mii de oameni, precum şi gândurile a milioane de români din întreaga țară. Aşa a şi fost căci încă dis de dimineață au început să sosească, inundând în ritm primăvăratic, în acordurile cântecelor de unire, grupuri întregi de tineri şi de vârstnici, purtând numeroase pancarte şi minunate steaguri tricolore. În nesfârşite convoaie, ieşiți din zeci şi sute de autocare şi autobuze sau veniți de la gară, românii convergeau spre un singur loc, marele **Platou al Romanilor din fața Catedralei „Reîntregirii**”. M-am amestecat şi eu printre ei cu vădită emoție, uneori salutând din ochi fără să cunosc persoanele în cauză, rezistând cu greu dorinței de îmbrățişare dar şi a mândriei de a fi acolo. Şi mai ales de a fi român. Şi acesta în ciuda crizei economice şi morale şi de autoritate, pe care o trăiam. Era o desfătare interioară, un balsam pentru suflet, badijonat cu credința unei mărețe istorii trecute a neamului şi mai ales a unei istorii mărețe viitoare. Aşa că mă manifestam şi eu fără sfială. Peste tot erau grupuri care glăsuiau încântător cântece cu **Iuliu Maniu** şi **Vasile Lucaciu**. Nu lipseau nici cele scrise de **Adrian Păunescu**: **„Veniți români, Veniți la Mecca noastră/ Veniți la Alba Iulia-n Ardeal”.**

Nerezistând ispitei m-am strecurat şi eu în mijlocul lor, găsind un moment de „respiro” (de fapt mai multe astfel de momente) între cântece, pentru a le recita poezii. Lumea asculta cu atenție şi interes şi apoi aplauda cu frenezie. Eu mă simțeam fericit pentru că puteam să mă exprim şi să contribui, chiar infim, cu poeziile mele, la sărbătoarea Unirii. Minutele şi orele treceau cu repeziciune şi eu vroiam, într-o beatitudine sublimă, să nu se mai termine. Preumblându-mă, în dorința de a fi mereu peste tot în imensa desfăşurare de oameni, aproape cu o frică atavică instaurată că aş putea să pierd momente

insolite de istorie sau cultură contemporană, m-am întâlnit cu un poet pe care-l ştiam, patronul unui cunoscut cotidian de la „mine” din judeţ, ce se dorea cosmopolit. Era însoţit de o foarte tânără ziaristă. După salutul de rigoare am început să ne iscodim reciproc referitor la munca ce o desfăşurăm amândoi într-ale scrisului. La auzul spuselor mele cum că am în curs de apariţie, la o editură din Bucureşti (pe atunci acolo se preconiza apariţia primei ediţii) o carte despre şi pentru **Adrian Păunescu**, acesta a făcut o grimasă de lehamite, reproşându-mi că nici nu vrea să audă de acest „individ”. Am sărit în sus de indignare spunându-i că nu suntem noi în măsură (nici el şi poate nici eu) să-l judecăm cu adevărat pe **Adrian Păunescu** şi aceasta o va face în viitor timpul. Acum o fac milioanele de oameni, iubitori sau neiubitori de poezie, care au vibrat sensibil la versurile sale de iubire, iubire de toate culorile: de patrie, de părinţi, de românime, etc. Hai să murim cu toţii acum, prin absurd, i-am spus respectivului patron-poet şi să înviem peste 50 sau 100 de ani, ca să vedem de cine se va mai şti pe atunci. Cu siguranţă se va şti de **Adrian Păunescu** şi de fascinanta sa poezie, care va sparge bariera timpului, şi mai puţin sau de loc de noi sau de alţii. Poeziile tip poantă (era o trimitere directă la stilul său poetic) nu au cum să răzbată. După o primă citire la o a doua citire nu mai au nici un farmec, fiindcă şti poanta. De sensibilitate, ce să mai zic. „E sublimă dar lipseşte cu desăvârşire!”. Şi ca şi cum Dumnezeu mi-ar fi auzit vehemenţa cu care-l apăram pe **Poet**, mi-a dat şi o mică-mare satisfacţie. Astfel, în timpul disputei noastre pro sau contra **Adrian Păunescu**, s-a apropiat de noi un domn cu o cameră de luat vederi pe umăr şi m-a întrebat dacă sunt cumva poetul Răzvan Ducan. La răspunsul meu mirat, dar afirmativ, mi-a spus că **dl. Adrian Păunescu** este….mai încolo, cu câţiva zeci de metri, m-a observat de departe, deşi era puzderie de oameni, şi vrea să mă vadă. În acele momente, spre stupefacţia poetului-patron de gazetă, dar şi a mea,, aproape neîncrezător de întâmplarea de a

vorbi de…lup şi **Adrian Păunescu** la „uşa" de mai încolo, m-am simţit în al 9-lea cer. Aşa că mi-am cerut repede scuze de la acesta că nu mai pot să continui discuţia fiindcă trebuie să mă întâlnesc cu frumosul **Poet.** (Deşi eu îi împărtăşisem încă cu câteva luni înainte dorinţa de a-l întâlni , împreună cu cenaclul său la Alba Iulia, de 1 Decembrie, dorinţă ce şi-o manifestase şi domnia sa, nu fusese create condiţii organizatorice de participare, astfel că-mi luasem gândul de la o astfel de revedere. Şi totuşi, după cum se părea, **Adrian Păunescu** venise la Unire şi fără cenaclu, cu siguranţă pentru sufletul său!). Întradevăr, la câţiva zeci de metri, înspre marea catedrală albaiuliană l-am întâlnit pe **Poet.** Ne-am îmbrăţişat prieteneşte spre mirarea celor din jur şi mai ales a unor domni tineri, bine făcuţi, care dacă iniţial erau încordaţi, după gestul nostru, s-au destins imediat(!). (**Adrian Păunescu** era însoţit de fiul său Andrei, fiica sa Ana Maria Păunescu dar şi de Adrian Păunescu, fiul lui Andrei Păunescu.).

În Oraşul Unirii cu frumosul poet, Adrian Păunescu.
(1 Decembrie 1997)

La un moment dat, la tribuna oficială construită în imediata apropiere a pasajului existent la întretăierea bulevardelor, a început discursul preşedintelui Emil Constantinescu, cel care câştigase în noiembrie 1996 alegerile Prezidențiale. **„Cel mai mare pitic”**, mi-a spus **Adrian Păunescu** şi am luat-o alături de acesta în sens invers față de unde veneau cuvintele şefului statului. Am ocolit apoi prin stânga curtea **Catedralei**

Adrian Păunescu, Andrei Păunescu, Ana Maria Păunescu şi Adrian Păunescu junior în parcul din fața Universității “1 Decembrie 1918” din Alba Iulia (1 Decembrie 1997) (Foto-subsemnatul)

„Reîntregirii”, pe lângă zid, intrând apoi, prin spate pe aleea unde se găseşte Muzeu Unirii. Lumea îl recunoştea pe **Poet** cerându-i autografe sau dăruindu-i cuvinte calde de salut, deşi pe alocuri, rar ce-i drept, mai erau şi inşi ce-i reproşau de a fi rămas comunist! **Poetul** zâmbea de mulțumire dar şi de tristă înțelegere a acestora din urmă, purtându-şi majestuos paşii prin **cetatea în care la 1 noiembrie 1599 a intrat triumfător Mihai Viteazu**. Tricolorul şi insigna omagiară a celor 79 de ani ce au trecut de la înfăptuirea **Unirii celei Mari** îi străluceau pe piept. (Aşa precum în fiecare an de participare la Alba Iulia la Sărbătoarea Unirii, subsemnatul, aveam şi de data aceasta o banderolă tricoloră legată pe frunte. De fapt aceiaşi banderolă păstrată şi purtată cu sfințenie an de an.)

…………………………………………………………………

Epistola fără număr către Adrian Păunescu

Frumosul Făt,
Cu harul,
Ca vină,
Într-un timp
Anesteziat
Cu xilină.
Ție, odă,
Setilă
De lumină,
Slobodă,
Şi **Flămânzilă**
De aer înalt
În plămâni,
Şi **Zgriburilă**
De spâni,
Şi **Strâmbă-Lemne**
De lemne
Gata strâmbe,

Şi **Sfarmă-Piatră**
De guralivi
Şi tulumbe,
Şi **Ochilă**
De zmei
Şi balauri,
Şi **Păsărilă**
De lauri.

(poezie publicată în cotidianul **„Cuvântul liber”**, sâmbătă, 18 iulie 1998, dedicată împlinirii a 55 de ani de la naşterea poetului **Adrian Păunescu**)

………………………………………………………………

Adrian Păunescu şi Ana Maria Păunescu. În plan secund,subsemnatul. (Librăria „Romulus Guga” Tg. Mureş, 30 aprilie 1998)

Una din întâlnirile cele mai plăcute de care am avut parte cu cel mai mare **Poet** de la acest sfârşit de secol şi mileniu a fost aceea de la lansarea la **librăria „Romulus Guga" din centrul municipiului Tg. Mureş, din ziua de 30 aprilie 1998**, a volumului său de versuri **„Tragedia națională".** Tipărit la Tg. Mureş, grație unui grup entuziast din partea locului, care s-a zbătut pentru obținerea fondurilor financiare necesare, acesta reprezintă cel de al 31-lea volum din superba suită a celor scrise de **Adrian Păunescu**. Însoțit în oraşul de pe Mureş de Andrei Păunescu şi de Tatiana Stepa, minunata voce de interpretă folk, dar şi de Ana Maria Păunescu, **Adrian Păunescu** a încântat încă odată auditoriul din librărie (librărie dovedită neîncăpătoare, fiind oameni care au rămas afară), prin formidabilele sale intervenții de sorginte națională, dar şi prin fascinanta poezie. Au susținut, prin prezentările făcute cărții lansate, adevărate „exerciții de admirație", aşa cum caracteriza ulterior, pe bună dreptate momentul, **d-na Mariana Cristescu**, şef de secție „Cultură" a cotidianului „Cuvântul liber", poeții şi oamenii de cultură: **Lazăr Lădariu, Nicolae Băciuț, Cristian Stamatoiu şi subsemnatul.** Nu mai puțin încântat de a putea vorbi din nou despre poezia lui **Adrian Păunescu** şi despre acesta în sine, m-am încumetat cu modestie să previzionez:

Electronii vor continua să graviteze în jurul nucleelor lor sărind de pe un strat energetic pe altul, într-o dinamică tot mai înțeleasă.

Apele vor adăuga încă multe inele trunchiului fluidității lor, marcând parcurgerea mereu (in)completelor circuite în natură.

Desenul fluturilor se va lua pe flori de indigoul prea aproapelui dans.

Pământul va naşte tot mai mult prin cezariană vitaminele rotundelor şolduri de fructe.

Furtuna şi vântul se vor opri la semafor să treacă copiii recoltei sau dimpotrivă cerul se va cerui la gură, învechindu-ne blestemul de a nu şti gospodări lumina!

Căzuți sub tirania computerelor, ce vor sta mereu cu armele controlului vieților în poziție de luptă, oamenii sfârşitului de veac XXI vor avea lanțurile unei identități ce nu le aparține. Şi ele vor fi grele prin serile holografice privite de la ferestre, în lipsă de seri, prin cotcodăcitul pe sintetizator, din lipsă de cotcodăcit, prin iubire după grafic, în ora specială de iubit. Şi atunci, cu orgoliul rănit de ocupația cipurilor, dodecagenari înțelepți, în clandestinitatea circumvoluțiunilor speciei vor chibzui nevoia de a fi ei însăşi. Şi vor declanşa prin tineri, nemuşcați de plastic, revolta împotriva Dumnezeului electronic, a emoției de sticlă şi a sărutului pe telecomandă. Ascunse de rugul devastator al desuetitudinii de la sfârşitul ignorantului secol XX, poeziile lui Adrian Păunescu vor fi kalaşnikov-urile perfecte cu care, după lupte preț de o floare naturală, se vor repune pe socluri ecvestrele iubiri la purtător. Datorită lui Adrian Păunescu glia va fi scoasă de pe dischetă şi arătată cu mâna. Cu colțul inimii se va ara. Neamul va fi scos din transa inconştienței hipnotice, coagulându-se din nou în cofrajul acestui pământ Carpatic, iar Istoria Românilor, scursă de formolul nepăsării, ca un blazon de noblețe se va purta, bătălie cu bătălie, unire cu unire. Se va consimți victoria Bunului Simț. Deoarece conştientul conservă şi doar subconştientul e cel ce spune cu adevărat adevărul, nevoia de Adrian Păunescu va fi statuată şi prin alegerile cu Detectorul de minciuni. Rezultatele vor uimi.

Şi chiar dacă acesta va fi atunci, undeva prin vre-un cimitir, o mulțime materială neglijabilă, se va cânta în numele redobânditei libertăți numele lui: O, Poet frumos

cu versul veşnic verde …frumos cu versul veşnic verde…cu versul veşnic verde…veşnic verde!

Librăria „Romulus Guga" din Tg. Mureş (30 aprilie 1998)

Instantaneu de la prezentarea de carte

În îmbrățişare şi sărut cu marele poet Adrian Păunescu

Adrian Păunescu, înainte de a lua cuvântul
la lansarea cărții sale „Tragedia națională”

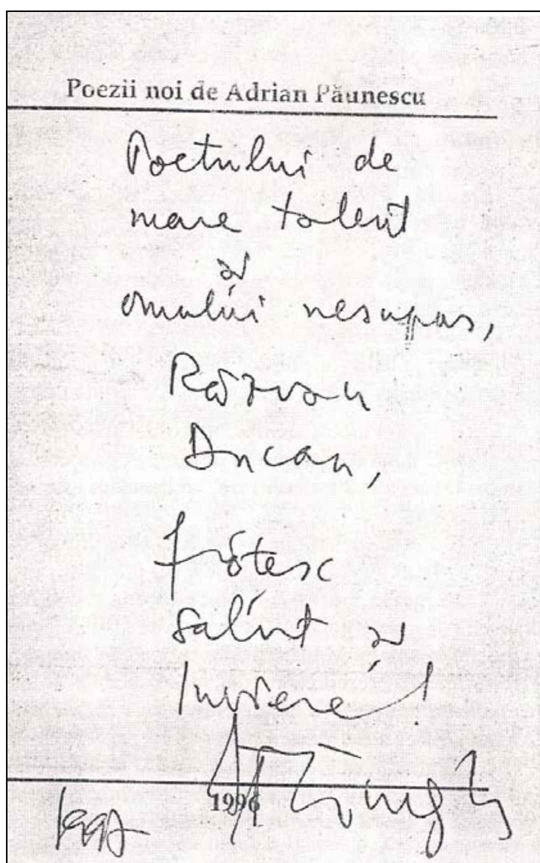

Au urmat autografele!

Adrian Păunescu şi fiica sa , Ana Maria Păunescu. Moment de mare tandrețe surprins de aparatul fotografic al subsemanatului

A urmat apoi o masă la care au participat organizatorii lansării, prieteni târgumureşeni de-ai **Poetului,** scriitori, politicieni, ziarişti. Din nou **Adrian Păunescu** a fost vioara întâi. Dar şi a doua şi a treia. Spusele sale acaparau auditoriu. Poeziile recita încântau, iar poetul în sine a fost mereu „ținta” predilectă pentru câte o fotografie. Răspunzând cu mare solicitudine, **Adrian Păunescu** era el însuşi, „bun de pus pe rană”, cald în privire ca o „pită” proaspăt scoasă din cuptor.

Alături de Adrian Păunescu poeții Nicolae Băciuț și Răzvan Ducan (30 aprilie 1997)

Alături de Adrian Păunescu (sus) Cristian Stamatoiu, Lazăr Lădariu, Răzvan Ducan și (jos) Nicolae Băciuț și Ana Maria Păunescu

Alături de Adrian Păunescu mureşenii (sus) Alexandru Presecan, Vasile Citirigă, Răzvan Ducan, Florin Oproiescu şi (jos) Nicolae Băciuț, dar şi Ana Maria Păunescu.

……………………………………………………………..

Celelalte cuvinte de iubire

Totul a început de la un **„laudatio”**, cuvântare ce am auzit-o la o înmormântare. Ca şi cum până atunci defunctul trăise pe o altă planetă, preoții şi vorbitorii de ocazie s-au întrecut, într-un corn al abundenței, să-i afişeze meritele şi realizările vieții. Şi cum acestea nu erau deloc de conjunctură, fiind chiar substanțiale, mă întrebam cu o anumită indignare, de ce doar acum erau spuse, căci în timpul vieții defunctul se bucurase prea puțin de aprecierea semenilor, fiind mereu tras în jos de către aceştia (spre a fi în rând cu ceilalți), constrâns tot timpul să guste din cazanul aproape general al invidiei, al supei ignoranței şi al nerecunoaşterii valorii adevărate. Surpriza a fost totală. Deodată se produsese o „fisură” în atitudinea de până atunci de nebăgare în seamă, pasul făcut „dincolo” de

acesta, se pare că reconsiderase total părerea semenilor, recunoscându-i-se, ca un prim pas, lucrurile valoroase ce le-a înfăptuit. M-am întrebat imediat: De ce omul trebuie neapărat să moară să-i recunoaştem bruma de bunătate şi bruma de valoare ce o are? De ce nu ne prea înghesuim în timpul vieții să facem acest lucru? Regretele tardive sunt mai de folos decât cele imediate? De ce ştim (atât cât ştim) să apreciem valorile numai în postumitate şi mai puțin sau aproape de loc în timpul vieții acestora? De ce în timpul vieții lăsăm uneori (de fapt de cele mai multe ori) marii bărbați ai neamului şi marile spirite să fie măcinați şi măcinate, între pietrele de moară ale ignoranței noastre? Ne place aşa de mult făina nefericirii lor? De ce l-am lăsat pe **Eminescu** să trăiască în mizerie, ca apoi orice neavenit, la Spitalul doctorului Şuțu, să poată să-i dea în cap, aşa cum s-a întâmplat? Ca să-l proclamăm apoi, doar apoi **Poet Național**? Ca să-l lăudăm apoi în piețe, buricându-l în statui cu linguşeli ipocrite? De ce am permis să fie asasinată mintea cea mai strălucită a secolului XX, **Iorga**? Ca să ne lăudăm apoi prin tot felul de „Guiness Book"-uri, mai mult sau mai puțin complete, că a fost cel mai prolific scriitor şi istoric din lume? **„Unde au fost atunci românii/ Când a fost tăiat Viteazul?"**, se întreba pe bună dreptate **Adrian Păunescu** în poezia **„Capul de la Torda"**, referindu-se la întregitorul de țară **Mihai**. Chiar aşa, unde au fost atunci românii? Unde au fost în cazul lui **Eminescu** şi unde au fost în cazul lui **Iorga**? (Românii adevărați, în cazul lui Iorga!) Şi din păcate şi din păcate, spun de două ori, aceiaşi întrebare trebuie pusă şi astăzi. Da, dragii mei compatrioți, contemporani mie, unde sunt românii care trebuie să-l apere pe **Adrian Păunescu** de calomnii şi neruşinări, de gratuități şi acuze mincinoase, de persiflări grandilocvente şi vătămări fizice? Da, vătămări fizice fiindcă a fost agresat şi fizic în 1993 în Ungaria!!! Unde sunt românii care trebuie să-l bucure acum, în timpul vieții pe **Poetul Național Adrian Păunescu**, cu dramul de înțelegere şi

recunoştinţă pentru măreaţa poezie dăruită neamului? Unde sunt românii ce trebuie să-l oblojească de dureri şi de lipsuri şi de rele? Fac coadă de acum la elogiile postume adresate acestuia? Îşi premeditează de acum datul din coate în înghesuiala cvasigenerală de apoi, când vor arăta cu râvnă subînţelesă „cum l-au cunoscut”,”cum l-au ajutat” şi „cum l-au iubit”! Care ajutor, când a fost nevoit să se autoexileze în Ardeal, în ultimii ani ai dictaturii lui Ceauşescu, din cauza unor oricând posibile represalii, inclusiv fizice? (**De altfel, s-a încercat de câteva ori asasinarea Poetului!!!!**) Care ajutor când a fost pus ”pe liber” în 1990 de la revista „Contemporanul”? (Andrei Pleşu, ministrul de atunci al Culturii îi demiseră pe toţi de la publicaţie, pentru ca a doua zi să îi angajeze pe toţi înapoi, mai puţin pe **Adrian Păunescu**!). Care ajutor când în 1997 a fost scos afară din sediul ce-l avusese până atunci, revistele şi ziarele sale întrerupându-şi apariţia sau ieşind, precum cotidianul **„Vremea-manifest”, „mic ziar de luptă naţională, politică şi socială**”, cu formatul puţin mai mare decât a unui timbru fiscal? Care cunoaştere când uneori simpla aducere în discuţie a numelui său creează isterie de repulsie? Mi s-a şi întâmplat de mai multe ori, ultima oară în Bucureşti, în seara de 20 iulie 1997, la restaurantul „scriitorilor” din spatele Muzeului Literaturii Române! Care iubire când prietenii lui adevăraţi se pot număra pe degete iar amicii rezumându-se la câteva zeci de persoane?

Desigur, românii (o parte din ei) se vor ridica la mormântul său aşa cum s-au ridicat la mormintele predecesorilor amintiţi anterior, la locurile lui de popas, la statuile lui (Da, la statuile lui fiindcă **Adrian Păunescu** va avea statui!!!) prin „vreun mititel”, vorba profetică a lui **Eminescu**, care nici măcar atunci nu-l va slăvi pe **Poet** în totalitatea lui, „lustruindu-se” prin aceasta pe el (sau pe ei)!

Ce lume e aceasta în care dăm substanţă şi apreciere valorii (atât cât îi dăm) doar în amintire, în contumacia făcătorului,

ignorându-l, batjocorindu-l sau chiar asasinându-l, când îl avem „la îndemână”?

Aşa că stați bine unde stați **Mihai Viteazu, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga** şi mulți alții. Nu vă doriți Înviere la acest sfârşit de veac şi mileniu! Mentalitatea celor de acum nu diferă cu nimic de mentalitatea celor de ieri! Şi ca exemplu vi-l dau pe acest egal întru genialitate şi nefericire cu voi, **Poetul Adrian Păunescu**, viața sa de acum solidară cu viața ce-ați avut-o, iar „mâine” moartea sa, solidară cu moartea voastră de acum!

Ştiu, **Viteazule**, că tu i-ai iertat de mult pe români! Şi tu i-ai iertat coane **Mihai**, şi dumneata magistre **Iorga**, la fel cum îi va ierta şi **Adrian Păunescu**, **Poetul** de acum, pentru toate nedreptățile şi ignoranțele! **Dar, voi, români, v-o iertați? Dar, noi, români, ne-o iertăm? Aceasta-i întrebarea!**

Răzvan Ducan
Târnăveni, 30 iulie 1998

……………………………………………………………………

Prima dată, firesc, am dăruit câteva exemplare din cartea **„Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”** poetului **Adrian Păunescu**. S-a bucurat mult de apariția ei. Câteva zeci de exemplare le-am dăruit membrilor **Cenaclului „Totuşi Iubirea”**, cu prilejul unei manifestări de la Catedrala „Sfânta Înviere” din Tg. Mureş. Apărută în tiraj de 1000 de exemplare, cartea s-a epuizat rapid.

Cartea **„Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”,** Ed. Tipomur în colaborare cu Ed. Noul Pământ, Tg. Mureş, 1998 a avut parte de mai multe lansări: 19 octombrie 1998 la Paris; 27 noiembrie la sediul P.U.N.R. din Târnăveni; 22 aprilie 1999 la Blaj, dar şi la Reghin.

Referitor la lansarea de carte de la Paris, dar şi la cartea propriu-zisă au apărut câteva „note” şi articole. Redau câteva cu mențiunea că **„Epistolele către Adrian Păunescu. Carte**

de iubire” a fost şi subiectul mai multor emisiuni de radio şi televiziune locală şi zonală, desigur, cu subsemnatul, ca invitat-interlocutor.

Lansare de carte românească la Paris!

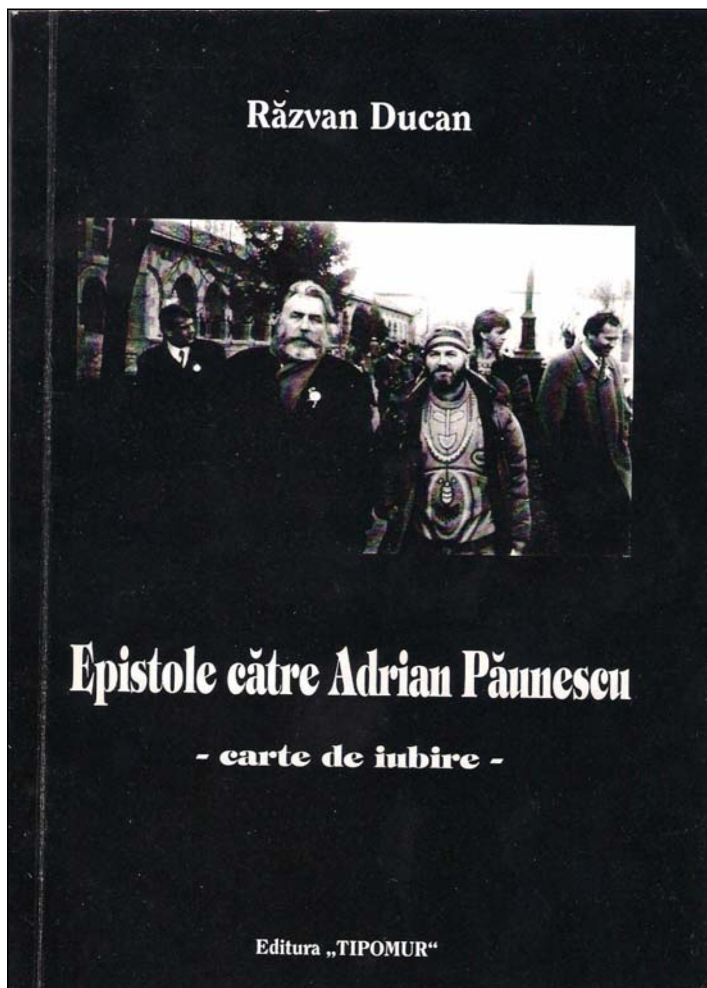
Aflat la Paris, luni, 19 octombrie 1998, poetul Răzvan Ducan şi-a lansat aici cea de a şasea carte de versuri intitulată „Epistole către Adrian Păunescu. Carte de iubire”. Într-o ţinută sobră, de gală, în condiţii deosebite la „poalele” Turnului Eiffel, în prezenţa unor amici români şi francezi şi a numeroşilor curioşi parizieni, sub ochii magici ai aparatelor de filmat şi ai camerelor de luat vederi, de la Postul de Televiziune prin cablu Antena Serv din Târnăveni, dl. Răzvan Ducan şi-a prezentat în modul cel mai serios şi sincer cartea proaspăt apărută. Stârnind entuziasmul asistenţei, mai ales al francezilor, autorul a confecţionat apoi un vaporaş din hârtie de ziar lansându-şi la apă, pe valurile Senei, volumul păstrând încă mirosul tipografiei româneşti.

Virgil Suciu,
Director al Gimnaziului de Stat „Traian” din Târnăveni
(în **„Cuvântul liber”**, joi, 29 octombrie 1998)

P.S. O casetă video cu momentele de lansare de la Paris a cărţii i-a fost înmânată **d-lui Adrian Păunescu** prin consilierul acestuia, Ioan Drăgan.

Într-un interviu luat de subsemnatul d-nei **Sorina Bloj**, cantautoare, membră a cunoscutului duet reghinean de muzică folk „Ecoul”, intitulat „Sorina Bloj (Feier)-o frunză din minunatul arbore care e Dumnezeu” şi publicat în „Cuvântul liber” din 8 ianuarie 1999, aceasta spunea, referitor la Adrian Păunescu şi la Epistole: ”…Şi nu vreau să închei acest curriculum vitae artistic şi de preocupări de gen, solicitat de tine, fără să spun că „Epistolele către Adrian Păunescu”,

semnate Răzvan Ducan şi prezentate recent şi la Reghin mi-au produs o teribilă emoție, şi crede-mă sunt invidioasă, deoarece în sectorul biroului meu zac, de asemenea, o mulțime de epistole niciodată expediate, spre acelaşi destinatar. Consideră, de aceea, că prin vibrația ta de excepție, semnez şi eu alături, Cartea de iubire”.

Epistole către Adrian Păunescu - carte de iubire de Răzvan Ducan, ediția I

„Că nimic nu este întâmplător”, ar spune cei înțelepți. Poate şi de aceea autograful pe cartea autorului este 15 ianuarie 1999, „declarația de dragoste” pentru **Poet- Adrian Păunescu**.

Răzvan Ducan este şi va rămâne acel „copil mare” ce se joacă frumos şi incredibil de adevărat pe plaja nisipurilor mişcătoare de cuvinte. La el, stihurile se aprind până la incandescență, iar artificiile înțelesurilor sunt jeturi de autentice trăiri estetice. Totul se preschimbă în cuvinte cu greutate, iar clipa se trăieşte în plenitudinea forței, lăsând urme în adâncul gândului……..

Să-l credem şi să dăm „Cezarului ce e al Cezarului”. Nervul poetic al autorului face ca, începută cartea, să n-o mai părăseşti până n-ai „devorat-o”. Este, de fapt, o nouă modalitate de-a face şi scrie despre poetul aflat printre noi, căci prietenia şi scrisul i-a apropiat şi n-au nici o şansă să-şi uite vreodată „neştiutele cuvinte” spuse cu evlavie de atâtea ori.

Poate fi Răzvan Ducan o „irepetabilă povară”? Da, atunci când versul său aduce lumină şi iubire într-o carte care, alături de toate celelalte ce s-au învrednicit să-i poarte numele, se autodefineşte în „Epistola 19 către Adrian Păunescu”:………

Ştiu că întâlnirea celor doi nu este întâmplătoare. Drumurile lor, pietruite cu stihuri şi bătute cu tălpile ce-au mângâiat cuvinte, s-au suprapus în învălmăşeala iubirii, făcând să lase urme căci acolo, undeva, în cerul mântuitor de vorbe cei doi şi-au şoptit unul altuia: O, poet frumos cu versul veşnic verde!/…frumos cu versul veşnic verde!/…cu versul veşnic verde!/…veşnic verde! Arătând **Cartea Iubirii**.

Era în 15 ianuarie 1999, când primisem cartea şi nimic nu era întâmplător.

Maria Dorina Paşca

(în periodicul **„Mureşul”**, Iernut, Nr.24, 1-15 mai 1999)

Pe culmile sincerității

Mărturisesc că la început am pus la îndoială afirmația poetului Răzvan Ducan despre cartea sa „de iubire, numai de iubire, numai şi numai de iubire, numai şi numai şi numai de iubire, de infinită iubire” față de mentorul său, **Adrian Păunescu**. Mărturisesc că am apreciat dintotdeauna poezia „atlantului” din Atlantida noastră fostă comunistă, mai ales că în 1982 **Păunescu** scria negru pe alb în poezia **„Executorii testamentari**” următoarele**: „De te-ar iubi şi alții scumpă țară,/ Cum te iubesc plângându-te acum,/ Te-am naşte din nou toți a doua oară,/în turbioare de fum.// Nici nu mă uit la înspicări de vorbe,/ Eu nu sunt şef la fondul lexical/ O disperare-n sângele meu fierbe/ Ca-n călărețul călărit de cal.// Năprasnic foc eu am purtat cu ochii/Ca să-l aprind într-un popor întreg/ Dar voie aveam să fim doar mediocri/ Şi rar mi-a fost în drept să mă dezleg.// Întreabă-te la care din aceştia/ Ce azi te măgulesc vorbind rotunzi,/ De-ar fi să te alunge deznădejdea/ Tu țară, ai putea să te ascunzi.//”.**

Versurile acestea, ca atâtea altele nici nu mai au nevoie de comentariu. În acel timp **Păunescu** era redactor şef adjunct la revista **„Luceafărul”** şi era mândru că a trăit „umilința fertilă” de a fi stenograful, corectorul, curierul şi gazetarul unui mare scriitor, **Marin Preda**, pe care **„poetul de la Bârca”** îl convinsese să scrie publicistică în **„Luceafărul”**. Acceptând în cele din urmă, revăzând şi el textele pentru a nu se strecura nici o greşeală, **Marin Preda** îi spunea lui **Păunescu,** îndată ce îi preda materialele: „Monşer, acum să-mi dai banii!”. Morometele înjura de mama focului fiindcă arareori primea ceva, însă se împăca repede cu **Păunescu**, ştiind că nu acesta era vinovat. Mai târziu, **Adrian Păunescu** va declara în legătură cu această chestiune: **„Nici asta nu m-a umilit niciodată, pentru că ştiu că unui mare scriitor trebuie să-i fi dat bani (eu sau gazeta la care lucram) înainte de a-i cere el”.**

Subliniind aceste aspecte mă întorc la mărturisirile mele anterioare pentru a le completa cu încă una: n-am întâlnit încă pe nimeni să facă atât de direct, irevocabil, indeminant şi fără prejudecăţi o declaraţie de dragoste unui om iubit en-gros, total, în toată complexitatea sa multidimensională nedescifrată nici chiar de el însuşi. Cred că Răzvan Ducan se află pe culmile sincerităţii. Încă un pas şi iubirea sa ar deveni o iubire răsturnată ca a lui **Emil Cioran** pentru patria sa şi a noastră, dintotdeauna, **România,** căci cuvântul patrie provine de la patres (părinţi), după cum afirma şi **Eminescu**, deci nu contează unde eşti, cu cine te întâlneşti sau cu cine umbli. **Emil Cioran** îşi iubea patria cu o „ură grea", dintr-o prea mare iubire dar şi dintr-un exces de luciditate, pentru că **România** n-a fost şi nici astăzi nu este aşa cum toţi românii cu reală dragoste de ţară au dorit-o şi o doresc. Răzvan Ducan şi află şi el pe pragul disperării în marea sa iubire de neam şi de ţară. Iubindu-l pe **Păunescu** atât de mult iubeşte şi ţara şi poporul român, ce nu pot fi extirpate din inimile lor prea pline de durerile întregii naţiuni. În prima epistolă a prezentei cărţi poetul transmite fratelui său mai mare: „Se tot lipesc stomacuri de spinări/ Că foamea a devenit stare firească/ Puţinii prunci din sânii sterpi/ Direct în stradă sar, ca să cerşească.// Şi sunteţi acuzat şi dumneavoastră,/ De degetul tot pus pe rana ţării/ Dacă-aţi tăcea ei v-ar lua în barcă/ Aşa însă v-a-azvârle-n largul mării//".

Aceste aspecte converg spre determinaţii politice, unde apele mereu tulburi inundă adesea discernământul multor oameni de cultură care nu pot sau nu vor să vadă poetul genial din cauza unor aderenţe ce nu conturbă cu nimic aura unor opere de excepţie. Un singur exemplu în acest sens: Ioan Dur, filosof, cadru didactic la Facultatea de Litere, Istorie şi Jurnalistică a Universităţii „Lucian Blaga" din Sibiu, în cartea, comandă de stat, „De la Eminescu la Cioran-semne ale spiritului românesc", o carte de exegeză filosofică, nu se poate abţine în analiza spiritului românesc să nu-l ţintuiască pe **Păunescu** la

zidul discreției sale de filosof: „ un imnolog nu fă iscusință al celui dintâi rege comunist” sau „ un fariseu care militează pentru plutocrație”, etc., deci curat atac la persoană într-o lucrare filosofică. Dacă şi oamenii de cultură se pretează la astfel de atentate, ce să mai spunem de adversarii politici, mai ales politicienii ce n-au avut şi nici nu au nici în clin, nici în mânecă cu cultura. Poate de aceea, sigur de aceea, Răzvan Ducan îşi ia inima în dinți de-al apăra, de-al lăuda la propriu pe marele poet, cât încă mai este în viață, fapt nemaiîntâlnit până acum, căci se ştie, abia post-mortem geniilor le sunt recunoscute calitățile, iar cei care au fost contemporani, mai ales duşmanii lor, se mândresc cu faptul de-ai fi cunoscut. Cartea lui Răzvan Ducan este de fapt un îndreptar de iubire, un ghid de iubire. Între poezii, zvâcnesc texte în care emoția şi bucuria autorului devin contagioase, iar zbuciumul său se transmite subtil şi cititorului.

Viața pulsează ca un quasar în plină activitate. Spuneam de la început că am pus la îndoială afirmația sa despre „infinita iubire”. După lecturare mi-am schimbat opinia. Marea sa sinceritate îl situează, după cum am mai spus, alături de **Emil Cioran**. Dacă nu mi-aş fi schimbat părerea, aş fi spus precum **Constantin Noica, după ce a citit „Pe culmile disperării”: „Nu e nimic, Emil Cioran, tu minți. Dar poți să minți înainte. Eu te cred”.**

Ilie Muntean

(în **„Gazeta Târnavelor”**, Blaj, an IV, Nr.15, aprilie 1999)

……………………………………………………………

Despre un om care nu trebuie să se bată decât cu zeii şi despre o carte neagră la copertă şi Albă ca Zăpada la conținut !

Cu firească emoție țin în mână a 32-a carte (carte justificată atât estetic cât şi emoțional), adevărată “piatră pentru templul”…său, a poetului “... Rastignac, sosit de la Bârca în

teneşi şi cu basc pe frunte”, bineînțeles în anii tinereții, cum îl caracteriza **Eugen Barbu**, în prefața antologiei “Poezii de până azi”, Ed. Minerva, colecția “Biblioteca pentru toți”, Bucureşti, 1978, sosit la Bucureşti să devină “cel mai mare poet al românilor”.

Fără a lua în seamă reuşita sau nereuşita acestei mobilizatoare năzuințe, cert e faptul că, în timp, datorită talentului de excepție, dar şi curajului de a spune lucruri de nespus până în 1989, poetul **Adrian Păunescu**, căci despre el este vorba, a devenit în anii “socialismului multilateral dezvoltat”, de fapt subdezvoltat, sinonim cu libertatea. Poetul **Grigore Vieru** declara admirativ în 1998: “…în ceea ce n-a reuşit să strige prin suferință Mateevici, a strigat către noi…” el. “Unde n-a izbutit să se ia de piept cu minciuna şi agresivitatea Goga, s-a încăierat cu ele”…tot el. “Partea lacrimei de plumb pe care n-a ajuns a o plânge Bacovia, a plâns-o, în felul său…”…”tot dânsul”. “Ceea ce n-am îndrăznit să rostim noi în anii totalitarismului a îndrăznit…acesta”.

La rândul lui, “zeul blond”, alias **Nichita Stănescu**, recunoscându-i forța poetică şi valoarea, considerându-l îndreptățit în a-i urma într-o firească şi constructivă continuitate, îi dedica în 1980 o poezie, recunoscând că “egreta mea şi-a regăsit egretul” şi că “la răsăritu-i falnic/Se-nclină-al meu apus/Am zis-o şi am spus”, aşa cum şi criticul literar **Ion Rotaru**, într-un exercițiu de sinceritate din 1986, îi da “verdictul” firesc de “adevărat vârf de atac al spiritului național, pentru sănătatea Mileniului Trei”, care, aşa cum îl îndemna la rândul lui, în 1987, **Noica**, nu trebuie să se bată “decât cu zeii”.

Aşadar, **Adrian Păunescu**, uriaşul, aproape de epuizarea surselor terestre ale celor cu care acesta s-ar mai putea lua de piept şi… **”Deromânizarea României”**, Ed. Adrian Păunescu, Fundația “Totuşi iubirea”, 1998. Cartea cu titlul atât de dramatic a apărut la Tg. Mureş, în inima Ardealului, grație

unor mari iubitori de spirit păunescian, din localitate : Ioan Petre Drăgan, Alexandru Presecan şi Vasile Citirigă.

Neagră la coperţi şi Albă ca Zăpada la conţinut, precum miezul de fluture tânăr scăpat din Alcatrazul gogoaşei sale, ea cuprinde, într-un mănunchi paradoxal, spicele decepţiei, deopotrivă cu cele ale extazului, ale îndoielii cu cele ale certitudinii, ale mândriei cu cele ale ruşinii, pentru un timp, care, conform concepţiei sale, nu se ridică la nivelul spaţiului binecuvântat de Dumnezeu, care e **România** !

Şi cu bucurie spun, amintindu-mi acest fapt, m-am aflat şi eu printre cei 3-4 privilegiaţi, care au avut ocazia, într-o fierbinte după-amiază de primăvară a anului 1998, să-i ascult, citite de însuşi autorul lor, poezii întregi din acestă carte, aflată pe atunci în stadiul de manuscris.

…După ce îl aşteptasem pe **Poet**, alături de părintele Citirigă şi amicul Drăgan, la marginea oraşului Tg.Mureş, pe şosea, la… Sângeorgiu de Mureş (unde se fixase întâlnirea) să sosească de la Năsăud şi,… după ce venise, îl însoţisem cu toţii la "biserica sufletului său", ce devenise "Sfânta Înviere" din Tg. Mureş (pe care o vizitează mereu cu vădită prioritate ori de câte ori soseşte în zonă), am fost pentru o cină "de taină", o cură de iubire culturală şi poezie, la primitoarea casă din cartierul târgumureşan "Dâmbu Pietros", a bunului părinte Citirigă. Acolo, pe lângă surpriza unui film documentar, folcloric, realizat în superba zonă a Munţilor Gurghiu, la Ibăneşti, de către mereu acelaşi îndrăgostit de frumos, Ioan Petre Drăgan, am avut bucuria convorbirilor, a discuţiilor, a confidenţelor pe alocuri, şi a… fascinantei sale poezii. "Scrisorile sale cu adresă", titlu de capitol, de altfel, din timpul "ţării lui Impozit-Vodă", spuse cu mereu aceeaşi inconfundabilă voce, fermă dar caldă, în acelaşi timp, ce are "în spate" catalizatorul adevărului şi credinţei, ne-au făcut, pe toţi cei prezenţi, să ne românizăm înzecit, în pofida

“Deromânizării României”, de la sfârşitul de veac XX şi, în acelaşi timp, de sfârşit de mileniu II.

Aşadar, am trăit atunci ceva din mişcările marsupiale ale cărții, ca acum, când o țin în mână, rotundă şi împlinită, să trăiesc bucuria naşterii ei.

Carte frumoasă, domnule Adrian Păunescu !
Cinste că ați scris-o !

(text apărut în revista **“Ambasador”,** Tg. Mureş**,** anul V, Nr. 34, iulie 1999, dar şi în cartea subsemnatului **„Patrafie peste cuvinte”**, Ed. Nico, Tg. Mureş, 2007**)**

……………………………………………………………………

În anul 2000 **Adrian Păunescu** a fost din nou la Tg. Mureş. Momentul a fost din nou imortalizat de subsemnatul cu uneltele scrisului. Aşadar:

Târgumureşenii din cartierul Tudor Vladimirescu au cântat şi au scos pe străzi şi în balcoanele blocurilor zeci de steaguri tricolore sau, cu alte cuvinte, „şi-au asumat (din nou -n.m.) delictul de roşu, galben şi albastru”

Cam aceasta a fost în general atmosfera creată în fața Catedralei (în construcție) „Sfânta Înviere”, în după-amiaza zilei de duminică, prima Zi de Paşte, de membrii Cenaclului muzical, dar şi literar, **„Totuşi Iubirea”**, condus de inegalabilul şi inepuizabilul **Poet Adrian Păunescu**. Îmbrăcați frumos, în haine de sărbătoare, românii târgumureşeni (dar şi alții din alte părți) şi-au adus copiii la preconizata şi „întâmplata” cură de iubire, sub toate aspectele ei. Nimic nu a fost nefiresc, nimic nu a fost nelalocul său, totul desfăşurându-se curat, pe față, într-un tril şi logos încântător. **Mădălina Amon, Emeric Imre, Bianca Anghel, Mirela Tudori, Cristian Buică, Caslo Elek, Vanghele Gogu, Andrei**

Păunescu cu **trupa „Totuşi”**, dar şi **Leontina** (noastră) **Pop** (cu minunatul ei costum popular românesc) s-au străduit şi au reuşit, ajutaţi de chitarele şi vocile lor de excepţie, pe parcursul a 4 ore bune, să deschidă intimii pori ai înţelegerii jertfei lui Hristos, ai iubirii de românitate şi umanitate. Sosit, motivat, cu câteva minute bune după începerea spectacolului, cel care mărturisea sincer şi fascinant în seara precedentă pe postul de televiziune „Tele 7 abc” că ar fi vrut să fie **„noroi pe bocancii românilor care se îndreptau spre Alba Iulia, în 30 noiembrie 1918”**, adică **Adrian Păunescu**, a devenit aproape instantaneu centrul de atenţie a celor prezenţi (pentru valoarea sa poetică de necontestat, pentru carisma sa inconfundabilă şi pentru stilul flamboyant de a se manifesta), dând tonul unui nou început al manifestării. Cântece precum **„Capul de la Torda”, ”Doamne, ocroteşte-i pe români”, „Lancea lui Horea”, „Treceţi batalioane române Carpaţii”**, etc., au extaziat auditoriul românizându-i înzecit în pofida **„Deromânizării României”**, la extazul general contribuind în mare măsură intervenţiile pline de har ale **Poetului**. Nu au lipsit nici cântecele precum **„Dor de Eminescu”, „Maluri de Prut”, ”Biserica lui Dumnezeu”, „Cu noi e Dumnezeu”**, însuşi **Adrian Păunescu** recitând la cererea celor prezenţi poezia **„Doina”** a lui **Mihai Eminescu**, recitată pentru prima dată oficial, în public, după 1948 la Reghin, la 14 noiembrie 1984, de acelaşi poet. De la clasica de acum măsuţă cu microfon, **Poetul** „cărţilor negre la coperte, dar albe ca zăpada la conţinut” a purtat un dialog permanent cu cei prezenţi, graţie şi zecilor de bileţele primite, înconjurat fiind de numeroase dovezi de iubire concretizate în cărţi cu autograf primite, tablouri, ouă de Paşte vopsite în tricolor, etc. În finalul manifestării „întâmplate” la lumina reflectoarelor (după promisiunea de revenire grabnică la Tg. Mureş) poetul a dat autografe pe **„Cartea cărţilor de poezie”**, pe alte cărţi ale sale, dar şi pe casete audio. Graţie aceloraşi minunaţi şi harnici

organizatori a sejurului mureşean al cenaclului şi **Poetului** „de la Bărca”, adică părintele dr. Vasile Citirigă (vrednicul paroh al Catedralei din pridvorul căreia s-a desfăşurat manifestarea), domnilor Alexandru Presecan şi Ioan Petre Drăgan, dar şi numeroşilor sponsori mureşeni, iubitori de slovă păunesciană şi simţire românească, în aceiaşi seară s-a mers la Sovata, unde toată noaptea, în incinta restaurantului „Brădet”, unde amfitrion de excepţie a fost dl. Ioan Suciu, a avut loc, în pofida oboselii tuturor, inclusiv a lui **Adrian Păunescu**, în faţa câtorva zeci de invitaţi mureşeni şi sovăteni un încântător „cenaclu de după cenaclu”, încheiat doar în zori. **Poetul** a fost iarăşi la înălţimea prestaţiei pe care i-o ştiam! De neclintit în/din iubirile de toate felurile.

„Totuşi Iubirea” a fost, duminică, o altă dimensiune a aceleaşi, mereu, veşnic, nepieritoare Lumini a Învierii!

(în **„Cuvântul liber”**, miercuri, 3 mai 2000)

Biserica lui Dumnezeu

Arată-ne calea, Iisuse,
De-a trece de traiul mizer
Şi spune-ne lucruri nespuse
Şi Tatăl ce face în cer

Şi roagă-L la noi să mai vină,
Că-n tot ce iubim e răsfrânt,
Că facem, în plină lumină,
Biserica Lui pe pământ

Aici e biserica noastră,
Sfinţiţi temelia, părinţi,
Deschidem spre cer o fereastră
Şi umplem pământul cu sfinţi.

Prea multe tentații păgâne
Atârnă de inimă greu,
Zidește-ți altarul Române,
Cu tine-i aici Dumnezeu.

Și viața un vechi paradox e,
Nimic nu-i făcut în zadar,
Aceste zidiri ortodoxe
Îl au pe Iisus ca zidar.

Lucrăm o biserică sfântă
Și suntem și triști și săraci,
În mână pământul ne cântă
Ca vița suind pe araci.

Salvarea nu e nicăierea,
Decât între-ai noștri, mereu,
Aici va veni Învierea,
Aici va lucra Dumnezeu.

Cu grijă umblați fiecare,
Când ochii deschiși ne rămân,
Aici, în aceste altare,
Se roagă poporul român.

1995, Zalău-Tg. Mureș

Adrian Păunescu
(poezie scrisă special pentru **Biserica „Sfânta Înviere"** din cartierul Tudor Vladimirescu **din Tg. Mureș**)

Biserica „Sfânta Înviere „ (adevărată catedrală) din Cartierul „Tudor Vladimirescu” din Tg. Mureş în diverse stadii de construcție. Principal ctitor al bisericii este Poetul Național Adrian Păunescu

Cartea Cărților de Poezie
de Adrian Păunescu
sau *Istoria arderilor sale poetice de la origini până în prezent*

Adrian Păunescu la Librăria „Romulus Guga"
din Tg. Mureş cu ocazia lasării volumului
„Cartea Cărților de Poezie" (29 noiembrie 2000)

Istoria arderilor sale poetice de la origini până în prezent, parafrazându-l pe **G. Călinescu,** e **„Cartea Cărților de Poezie".**

E **Noul** său **Testament** în teaca **Vechiului Testament.**

E **Piatra** consistentă, cu unghiuri polisemantice, **Pentru Templul Său**, cum l-ar fi complimentat **Blaga.**

E reconversia benefică pe suport celulozic a revelațiilor sale poetice.

Sunt caloriile miliardelor de neuroni ce au excedat esențe emoționale.

E copilul subtil al iubirii între suflet şi cortex.

E o suma de frumuseți, tensionată prin concentrare, ce cu ajutorul „Big-Bang”-ului celor care se încumetă să o descifreze, va dezvălui exponențial expansiunea mirifică a felului său de a vedea lumea.

E o consistentă mostră de A.D.N. spiritual cu care, peste sute de ani, se va putea reface parțial sufletul lui **Adrian Păunescu**, cel prea plin devărsător de iubire.

Neagră la copertă şi Albă ca Zăpada la conținut, precum miezul de fluture tânăr nescăpat încă de Alcatrazul gogoaşei sale, această **„Biblie”** poetică e, în ultima instanță, Cartea de identitate eliberată în ani de Ministerul Său cel mai de Interne. Prin ea (de fapt şi prin ea) **Adrian Păunescu** îşi legitimează prezentul, ce îi dă incontestabil **statut de Clasic în Viață**, şi mai ales **Viitorul**, care-l va pune cu siguranță în dreapta imediată a „sfântului preacurat al ghiersului românesc”, cum a zis **Arghezi,** adică a lui **Mihai Eminescu**.

„Egreta mea şi-a regăsit egretul,/ La răsăritu-i falnic/ Se-nchină al meu apus/ Am zis-o şi am spus.”, îi declara în spirit alexandrin **Nichita Stănescu**, recunoscându-i statutul de za ce-i urmează în lanțul valorilor naționale, iar **Noica**- pentru a da doar două exemple- îi recomanda conştient că **a epuizat toate resursele terestre de „luare de piept”, că nu trebuie să se mai bată decât cu zeii.**

Departe de intenția de a mă compara cu ilustrele nume amintite, cu modestie spun şi eu Uriaşului voievod al cuvintelor cruciale, munte ce s-a suit încă din timpul vieții pe soclul statuii sale, scrutând triumfător cu pana sa incisivă, unică şi irepetabilă, lumea mergătoare pe lama cuțitului la acest sfârşit de veac şi de mileniu.

Aşadar, domnule (şi) senator **Adrian Păunescu**,

„…Oricât vă va uimi, nu vă mai sunteți stăpân,

Contractul cu propria viață a fost reziliat,
Genialitatea dumneavoastră a fost rechiziționată
Din rațiuni superioare de stat.
Poporul Român are mare nevoie
În pacea aceasta războinică,
De un purtător de cuvânt şi de gând,
De la microfonul acestui sfârşit de mileniu,
De la binecuvântata tribună a acestui pământ”.

(Cuvânt rostit miercuri, **29 noiembrie 2000** - apărut în cotidianul **„Cuvântul liber” Tg. Mureş**, sâmbătă, 2 decembrie 2000- la lansarea volumului **„Cartea Cărților de Poezie”** de **Adrian Păunescu**, la **Librăria „Romulus Guga” din Tg. Mureş**. Textul-puțin schimbat- a apărut sub titlul **„Adrian Păunescu- Frumosul Făt/ cu harul ca vină,…”** şi în **„ediția a doua, revăzută, adăugită şi actualizată”** a volumului **„Cartea Cărților de Poezie”** de **Adrian Păunescu**, Ed. Păunescu, Fundația Iubirea, Fundația Constantin, 2003, la pagina 1562. Alături de acest text , în aceiaşi carte, mi-a apărut şi un alt text despre **Adrian Păunescu, „Cuvinte despre iubire”.**. Onoarea pe care mi-a făcut-o a fost cu atât mai mare cu cât textele mele, apărute în capitolul **„Contemporanii despre el”** (referințe critice, scrisori, dedicații, urări, mărturii, gânduri, redactate şi alese de Andrei Păunescu), s-au alăturat altor texte semnate de: **Mircea Eliade, Marin Preda, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Grigore Vieru, Eugen Barbu, Constantin Noica, Ioan Alexandru, Nicolae Steinhardt, Eugen Simion, Corneliu Vadim Tudor, Fănuş Neagu, Geo Dumitrescu, Nicolae Breban, Nicolae Dabija, Leonida Lari, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Lazăr Lădariu, Dumitru Popescu, Gheorghe Tomozei, Ion Iliescu, Romulus Vulpescu, Ileana Vulpescu, Sabin Bălaşa, Ion Rotaru, Corneliu Baba,** etc.)

Adrian Păunescu în pridvorul **Catedralei „Sfânta Înviere" din Tg. Mureş**. Alături de acesta preoții locaşului de cult, oficialități politice şi membrii **Cenaclului „Totuşi Iubirea"**.
(În imagine, pe lângă tricolorul românesc se observă şi o mare cruce de aclyl realizată printr-o tehnică nouă - scuptură cu laser- de sculptorul american de origine română **Ovidiu Colea**. Pe acesta **Adrian Păunescu** l-a cunoscut în septembrie 2001 la New-York, în America. La intenția sculptorului de a dona acest dar de 60.000 de dolari unei biserici din România, **Adrian Păunescu** s-a gândit imediat la Catedrala din Tg. Mureş. Astfel, datorită eforturiloe exclusive ale poetului, crucea a ajuns marți, 14 mai 2002, la Tg. Mureş. Ea a fost dăruită catedralei târgumureşene).

…………………………………………………………….

Adrian Păunescu redivivus

„Rara avis" a culturii româneşti din ultimele 3 decenii ale secolului XX, cu nerv şi substanță păstrate şi la început de secol XXI, **Adrian Păunescu** a ştiut mereu să revină acolo unde a simțit că para locului arde după forma sufletului şi aspirațiilor sale. Târnăveniul, unul din aceste locuri, cu oamenii săi, a avut astfel şansa să se muleze după bătaia sa de inimă, dându-şi reciproc şanse de a trăi, chiar dacă uneori doar câteva ore, timp plin şi sublim.

Drumurile **„bardului de la Bârca”** prin acest **„port maritim fără ieşire la mare”**, de pe marea Târnavă Mică a iubirii mele fără de moarte, le-am descris după putințe, cu diverse prilejuri. Şi aceasta tocmai pentru a lăsa mărturii peste timp ale popasurilor făcute (şi) la Târnăveni de acest poet de geniu, ținut de contemporani, în pofida tuturor dovezilor zdrobitoare, în corzile neîncrederii şi nerecunoaşterii adevăratei valori. De altfel, personal, nu fac decât să-mi joc şansa de a fi martor ocular al popasurilor târnăvenene ale minunatului poet **Adrian Păunescu**, şansă compensatorie (dată probabil de Divinitate) față de şansa dorită de mine, dar neavută, bineînțeles, cu…**Mihai Eminescu**, în popasul său târnăvenean prilejuit de drumul la Blaj, în primăvara anului 1866. În săptămânalul **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, an II, Nr.20 (36), din 23 mai 2002, am publicat chiar un mic articol, exprimându-mi tocmai bucuria conştientă de a fi (din nou) în preajma unei valori culturale de excepție.

Sentimentul unei șanse noi

Cu Adrian Păunescu am sentimentul șansei a doua. Așa cum el spunea că ar fi vrut să fie noroi pe bocancii românilor care se îndreptau la Alba-Iulia, numai ca să fi participat la acea grandioasă sărbătoare a Unirii de la 1 Decembrie 1918, așa și eu aș fi vrut să fi avut posibilitatea să stau în preajma lui Mihai Eminescu. Minuscul de tot, neînsemnat, să-i fi fost o batistă, să fi fost un copac pe care și-a aruncat întâmplător privirea, să fi fost un obiect personal banal, numai să fi avut posibilitatea atingerii metafizice sau fizice. Din această iubire față de Luceafăr am scris în acest an cartea **„Eminescu și Târnăveniul - exerciții de admirație“**, Ed. Tipomur, Târgu-Mureș, 2002. Sentimentul șansei a doua îl am cu Adrian Păunescu, care, cu generozitatea-i bine cunoscută, m-a lăsat să-i stau în preajmă. În 1998 am scris cartea **„Epistole către Adrian Păunescu. Carte de iubire“**, Ed. Tipomur, Târgu-Mureș. Cartea mea se va adăuga altor cărți scrise despre Adrian Păunescu, așa cum consemnările mele se vor adăuga altor consemnări care vor creiona, mai aproape de adevăr, poetul și, nu în ultimul rând, omul Adrian Păunescu.

Răzvan Ducan

Revenirea la Târnăveni s-a reîntâmplat neîntâmplător într-o zi a lunii lui cireşar a anului 2002, când merii au avut, cred, în plus o clipită a înfloririi lor**.** Marele poet **Adrian Păunescu** a venit, pentru un nou spectacol, în fruntea **Cenaclului „Totuşi Iubirea”**. Mărturisesc că am luptat pentru această revenire şi aceasta atât din postura poetului iubitor de frumos, cât şi din cea de administrator al culturii târnăvenene. De la Tg. Mureş am găsit sprijin şi înțelegere din partea consilierului său senatorial, dl. Ioan Petre Drăgan, iar din Târnăveni din partea primarului localității, cu care am şi ticluit o invitație:

„ Către

Domnul Senator
Adrian Păunescu
Preşedinte al Comisiei de Cultură,
Culte şi Mass-Media din Senatul României

Activitatea dumneavoastră de poet, ziarist şi om de cultură e atât de remarcabilă încât nu mai are nevoie de nici o prezentare. Peste tot în țară sunteți aşteptat cu interes şi emoție, prezența Dumneavoastră constituind o garanție a unor acțiuni culturale de reală calitate. Ştim, de asemenea, că ați fost de câteva ori şi la Târnăveni, unde de altfel aveți prieteni şi mulți admiratori, atât cu Cenaclul „Flacăra” cât şi cu Cenaclul „Totuşi iubirea”. Încă mai persistă peste ani, bunele ecouri ale acestor spectacole!

Ne-ați bucura dacă ați binevoi să acceptați invitația noastră de a participa din nou, în fruntea Cenaclului „Totuşi iubirea”, la o întâlnire culturală cu publicul târnăvenean, într-una din zilele de 17 sau 18 mai 2002, în sala mare a Casei Municipale de Cultură „Mihai Eminescu”.

În speranța că veți da curs invitației noastre, vă mulțumim încă de pe acum….”

Atunci când s-a primit acceptul din partea acestuia am trecut la pregătirile propriu-zise ale manifestării. Am acționat în două

direcţii în calitatea mea şi de director al Casei Municipale de Cultură „Mihai Eminescu”. Una a accelerării serioase a reparaţiilor finale şi a curăţeniei generale (timp de 6 luni instituţia a fost în şantier datorită schimbării complete a instalaţiei de încălzire), iar alta în a populariza acţiunea ce urma a avea loc, dar şi a organiza diverse expoziţii şi un mic program cultural cu forţele artistice din oraş, ceea ce a însemnat selecţie şi repetiţie. În ziua înţeleasă, adică 16 mai 2002, poetul **Adrian Păunescu**, însoţit de „staff”-ul său cultural, a sosit cu un sfert de oră înainte de ora 19, ora anunţată de începere a manifestări. Supravegheam ultimele detalii în instituţie dar am fost chemat rapid la intrare, pentru a-l întâmpina şi pentru a face prezentările de rigoare cu domnii consilieri, prezenţi, autoaşezaţi în linie, ca la paradă. L-am poftit apoi pe **Poet** în biroul meu unde şi-a tras sufletul după drumul făcut. Discuţii protocolare, de complezenţă politicoasă, din partea celor din Târnăveni şi răspunsuri pe măsură din partea acestuia. Poziţia în care s-a aşezat **Poetul,** pe un fotoliu, i-a permis să vadă, pe peretele opus al încăperii, un tablou (de fapt o fotografie mărită la dimensiuni de afiş), în care eu eram alături de acesta, cu mâna sa pe după capul meu, imortalizare realizată la cabana d-lui Drăgan, la Ibăneşti-Pădure, în ziua de 23 august 1997. Nu mi-a spus nimic ci „doar” s-a uitat în ochii mei zâmbindu-mi cald, de mulţumire pentru gestul meu. (Acest gest de a-mi pune în birou o fotografie-tablou cu **Marele Poet** n-a fost făcută conjunctural, doar pentru timpul scurt al venirii sale, ci a fost un fapt făcut cu mult timp înainte, tabloul rămânând acolo unde a fost, încă ani buni, cum ani buni a fost şi înainte. Şi aceasta ca semn de sinceră preţuire!). Bucuria mea a avut şi alte motivaţii de desfăşuare. În timpul desfăşurării, sub deviza **„Totuşi Iubirea, Vindecă firea”**(vers de **Adrian Păunescu)**, înscrisă pe un baner montat pe scenă, a spectacolului de muzică şi poezie ce a avut loc, am fost lăudat în mai multe rânduri, atât pentru modul cum administrez

cultura municipiului (acesta pentru că i-am spus **Poetului** de activitățile ce le desfăşor, arătându-i şi două expoziții de pictură şi una de sculptură organizate în instituție), cât, şi mai ales, pentru modul sincer şi demn ce l-am avut în comportament față de acesta, în momentele grele avute!

Înainte de începerea spectacolului, i-am aşezat pe ştiuta măsuță de moderator cotidianul județului „Cuvântul liber", din ziua respectivă (16 mai 2002), unde mi-a fost publicat un cuvânt de întâmpinare a **Poetului**. Citez:

Târnăvenenii îl aşteaptă cu nerăbdare, interes şi iubire, pe Adrian Păunescu, cel mai mare poet român în viață!

Spun aceasta din partea celui care, prin prisma preocupărilor culturale de ani de zile, dar şi a funcției prezente, are pretenția că simte pulsul de aşteptare şi interes al urbei în care s-a născut şi trăieşte. Da, **Frumosul Poet cu stea în Frunte**, cel care are **„harul ca vină, într-un timp anesteziat cu xilină"**, cum spuneam într-una din poeziile mele , este dorit în urbea de pe Târnava Mică, atât de oficialități cât şi de marea masă a locuitorilor săi. Aceasta, pentru că în Târnăveni sunt încă vii în memoria iubitorilor de frumos minunatele spectacole realizate de **Marele Poet** în fruntea **Cenaclului „Totuşi Iubirea"**, în 7 iulie şi, mai ales, 11 septembrie, ambele în acelaşi an, 1996…".

Spectacolul cenaclului condus de **Adrian Păunescu** a durat 4 ore şi a fost ca întotdeauna nemaipomenit, cei aproximativ 400 de spectatori fiind mai mult decât mulțumiți de **Noni Ene, Ioana şi Cornelia Şuş, Sorina Bloj, Angela Kiss Marieşu, Majay Győző, Emeric Imre, Lia Maria Bologa, Cristian Buică, părintele Doru Gheaja, Tatiana Stepa, Andrei Păunescu, Victor Socaciu şi Mircea Rusu Band**, cu prestațiile lor de muzică folk, rock şi muzică populară.

Grupul coral „Credo” de la Gimnaziul de Stat „Traian”, grup condus de d-ra prof. Carmen Gogean, a fost aportul muzical-artistic la minunata manifestare, copiii târnăveneni, protagonişti, impresionându-l pe **Poet.**

Adrian Păunescu dirijând corul sălii. În prim plan Cristian Buică şi Tatiana Stepa (16 mai 2003)

Spectacolul, „plombat” pe alocuri de intervenţiile pline de har şi substanţă ale marelui poet, a decurs pe ideea şi direcţia cunoscută, a iubirii de oameni, de pământ şi de românitate. Nu de puţine ori, la cântecele şi marşurile de neam şi ţară, spectatorii târnăveneni s-au ridicat în picioare fluturând steaguri tricolore.

Aproape de încheierea spectacolului am înmânat personal, pe scenă, **Poetului**, o **„Diplomă de Excelenţă” „pentru creaţia lirică de mare profunzime şi vibraţie emoţională, cât şi pentru merite deosebite la promovarea valorilor culturale româneşti”**. Momentul înmânării diplomei a fost

completat de către subsemnatul, nu fără emoție, cu un „Cuvânt înainte”. Iată-l:

„**D-le Adrian Păunescu**, sunt prea sărac în cuvinte pentru a vă mulțumim pe deplin pentru onoarea făcută de a răspunde invitației târnăvenenilor, pentru a fi în mijlocul lor în fruntea **Cenaclului „Totuşi Iubirea”.**

Târnăveneni aplaudând în picioare intervențiile poetului Adrian Păunescu, cântând şi fluturând steaguri tricolore la cântecele despre neam şi țară (16 mai 2003)

Spiritul dumneavoastră flamboyant, „cu perfuzia dreptății în braț”, „mereu pentru alții, de la sine lăsând, îmbogățindu-vă prin împuținare”, aşa cum spuneam în versurile mele dedicate dumneavoastră, nu mai are nevoie de nici o prezentare, fiind ştiut pretutindeni.

Versurile vă sunt recitate cu nesațiu de tineri, cântecele dumneavoastră sunt pe buzele tuturor, iar poemele sunt purtate în suflete ca sărbători naționale.

Versurile dumneavoastră au când năvălnicia torentelor de munte ce rup zăgazurile, în poeziile sociale şi cele de natură

național-patriotică, când molcomul apelor de șes, în minunatele poezii de dragoste și filozofice!

Și eu v-am văzut, **d-le Păunescu**, și nu puteți nega!

V-am văzut „prin iarba stelelor umblând desculț”!

Domnule Președinte neîncoronat al poeziei românești contemporane de la alegerile bunului simț estetic, târnăvenenii v-au așteptat și vă așteaptă mereu, așa cum știu să o facă mai bine, cu pâinea bunătății inimii lor și cu sarea din colțul lacrimii!”.

Adrian Păunescu, Răzvan Ducan, Victor Socaciu pe scena Casei Municipale de Cultură „Mihai Eminescu” din Târnăveni (2002)

Alt instantaneu de la manifestarea ce a avut loc sub deviza”Totuşi iubirea, vindecă firea” (2002)

A urmat îmbrățişarea cu marele poet, concomitent cu aducerea pe scenă din partea Primăriei a unui coş cu florile recunoştinței. Şi toate acestea, în aplauzele de final ale mulțimii şi promisiunea lui **Adrian Păunescu** de revenire la Târnăveni. (Textul **„Adrian Păunescu- redivivus”** a fost publicat de subsemnatul în cartea **„Târnăveni, repere culturale şi istorice**”, Ed. Tipomur, Tg. Mureş, 2003)

Instantaneu cu poetul Adrian Păunescu
la Restaurantul „Târnava”(Târnăveni, 16 mai 2002;
foto- subsemnatul)

Adrian Păunescu, membri ai Cenaclului „Totuşi iubirea”
şi personalități târnăvenene (16 mai 2003)

În „Flacăra” lui Adrian Păunescu”, An II, nr. 20(36), 23 mai 2002

Flacăra de Mureş 15

Târnăveni, 16 mai 2002, ora 19.00

Brevet de strategie românească

- Localitatea: Târnăveni
- Casa de Cultură „Mihai Eminescu”
- Număr de spectatori: 500
- Durata spectacolului: 4 ore
- Au participat: Noni Ene, Ioana şi Cornelia Şuş, Sorina Bloj, Angela Kiss Mănescu, Majay Győző, Emeric Imre, Lia Maria Bologa, Cristian Buică, Doru Gheaja, Tatiana Stepa, Andrei Păunescu, Victor Socaciu, Mircea Rusu.
- Succesele serii: „Colindul Ardealului” (Doru Gheaja) şi „Oameni de zăpadă” (Victor Socaciu)
- Prezenţe notabile în sală: Răzvan Ducan, Nicolae Caragia - compozitor din Basarabia
- Noutăţi: „Pe-adresa de acasă” (Tatiana Stepa/Adrian Păunescu)
- Calitatea spectacolului: excepţională
- Calitatea organizării: excepţională (şi prin efortul reprezentantului cenaclului la Târgu-Mureş, Ion Drăgan)

Preotul Doru Gheaja, în mijlocul grupului vocal religios CREDO

Ecouri în presă ale manifestării de la Târnăveni!

Până la capăt cu Adrian Păunescu în “egoismul” său de a nu putea trăi fără patrie!

“Sunt egoist, nu pot trăi fără patrie” afirmă aproape definitoriu **Adrian Păunescu** într-una din cărțile prezentate astăzi, dând şi durata stării-conştință ce-l mistuie, adică **“Până la capăt !”**

“Atent la tot şi la toate”, cum ar fi spus **Sorescu**, cu verva-i şi stilul incisiv inconfundabil, domnia sa nu face decât să continue strălucit “egoismul” lui **Ienăchiță Văcărescu** de a lăsa moştenire urmaşilor săi **“creşterea limbei româneşti şi a patriei cinstire!”**; să continuie “egoismul” lui **Mihai Eminescu** ce visa pentru țara lui **“de glorii”**, pentru țara lui **“de dor”**, ca fiii să-i **“trăiască numai în frăție/ ca a nopții stele, ca a zilei zori…”**; să continue “egoismul” lui **Coşbuc** ce era **“suflet în sufletul neamului”** său şi la nevoie şi-ar fi băut otrava deodată cu el, dacă soarta i-ar fi întins paharul; să continue “egoismul” lui **Goga**, **“poetul pătimirii noastre”**, care, transpunându-se în **“mustul care fierbe”**, a crezut chiar şi din temnițele de la Seghedin în Transilvania românească unită cu patria mamă; să continuie “egoismul” iubirii pământului lui **Nichita,** numit **România**, să continue…

Adrian Păunescu, căruia noi îi suntem contemporani şi nu invers, este vârful caratelor de genialitate cu care poporul român înzestrează, din când în când, un fiu al său, mandatându-l să-i poarte pe aripi sublime de lirism suferințele şi dorul. Să se mistuie flamboayant în numele şi încântarea lor. E “rara avis” a unui har de iubire nemaiîntâlnită! E o lucrare mirifică, aproape neverosimil de frumoasă !

Este cu E mare şi mai ales cu V mare va fi !

Profitați, de aceea, dumneavoastră, cei prezenți aici. Trageți adânc în piept din aerul acestei încăperi în care respiră **Adrian Păunescu** şi duceți-l acasă pentru a-l ține în sticle mici.

Alături de Adrian Păunescu poeții: Răzvan Ducan,
Vanda Ani, Lazăr Lădariu, Viorica Feierdan,
Nicolae Băciuț şi Daniela Cecilia Bogdan
(Palatul Culturii, Tg. Mureş, 31 ianuarie 2003)

Umpleți-vă pupilele cu imaginea superbului poet, care, vorba lui **Nichita**, "spuse" **Eminului Eminescu**, este încă **"pipăibil cu mâna"** şi are **"carnea îmbrăcată în ştofă"**, pentru a o developa mai târziu în poveştile spuse nepoților, cu feții frumoşi ai Literaturii Române.

Puneți-vă urechea pe şina cărților sale să auziți de unde vă vin roțile rostului !

Fără parcimonie, umpleți-vă de versul său fascinant şi iradierii întru iubire de semeni !

Pregătiți-vă, cu adevărat, să fiți bogați !

Peste o sută de ani, din când în când, într-o cinstită cinstire şi aducere aminte de **Adrian Păunescu**, târgumureşenii de atunci vor veni în această încăpere. Vor pune un braț de pick-up al viitorului pe pereții absorbanți acum ai vorbelor şi gândurilor sale, şi la o turație a iubirii sincere vor auzi cele rostite de **Poet**, într-o seară de ianuarie 2003, "Anno Domini".

Adrian Păunescu şi Nicolae Băciuț- cei mai buni prieteni ai mei din viață şi din moarte (Palatul Culturii, Tg. Mureş, 31 ianuarie 2003)

Şi lor li se va face şi mai dor de **Adrian Păunescu**, cum ne-a fost dor nouă de el, de dumneavoastră, fiind acum aici. Şi ne-a fost dor de dumneavoastră, vorba poetului **Nicolae Dabija**, **"ca unui zid de o fereastră"!**

O, Poet Frumos, cu versu-ți veşnic verde !

P.S.1 Cuvântare prezentată **vineri, 31 ianuarie 2003, în fața la 300 de spectatori adunați la Palatul Culturii din Tg.Mureş**, cu ocazia lansării cărților **"Până la capăt"** şi **"Liber să sufăr"**, de **Adrian Păunescu**, şi a prezentării , în prezența acestuia, a anui film documentar referitor la ceea ce a însemnat pentru **"generația în blugi" "Cenaclul "Flacăra".**

P.S.2 Ulterior în **"Flacăra lui Adrian Păunescu"**, anul III, Nr.6(73), 6 februarie 2003, mi-a apărut articolul **"Este vârful caratelor de genialitate"**, ce conchidea într-un fel articolul anterior.

LA TÂRGU-MUREȘ,

Un film despre „Cenaclul Flacăra" și Adrian Păunescu...

...a fost proiectat, ieri, la prânz, în Sala mică a Palatului Culturii, în prezența autorului, a senatorului Ioan Nicolaescu și a primarului Dorin Florea. Regizat de Cornel Diaconu, filmul are în distribuție „revolta maselor" din vremi trecute, în care chipuri ca al lui Călin Nemeș au fost imortalizate într-o producție nenumită din cauza cenzurii, în care era interzisă nu doar difuzarea, dar și filmarea (ultima, de acum douăzeci de ani) și montarea imaginilor. „Vă salut generație în blugi și tinerețe în adidași!" - spunea

IOANA FLOREA

(Continuare în pag. a 12-a)

CUVÂNTUL liber SÂMBĂTĂ, 1 FEBRUARIE 2003

Un film despre „Cenaclul Flacăra" și Adrian Păunescu...

(Urmare din pag.1)

Adrian Păunescu, într-o mulțime fără telefoane mobile răsunând încontinuu, ca azi, într-o lume mai sensibilă la trăirile patriotice și naționaliste, într-un fenomen artistic în care singurul lucru obligatoriu era să nu existe nimic

obligatoriu! „Eminescu este chipul infinitului din noi", „stopați această competiție a morții", „foaie verde spic de pâine" erau versuri și refrene transformate în imnuri (cântate de Ducu Bertzi, Vasile Șeicaru, Ștefan Hrușcă etc) ce înlocuiau discursurile „tovarășului Frankenstein", acordând nepermisă popularitate maximă și cult al personalității unui poet al poporului... care împlinește 60 de ani în vară, pe 20 iulie. Au luat cuvântul în afara protagonistului, cu prilejul lansării volumelor de versuri „Până la capăt" și „Liber să sufăr", în ordinea „evoluției", senatorul Ioan Nicolaescu, Lazăr Lădariu, Nicolae Băciuț, reghineanul Fall Carol („un ungur care simte românește" și care a acordat o diplomă pentru un concurs „Adrian Păunescu"), Răzvan Ducan, pr. Vasile Citirigă, pr. Silviu Negruțiu, primarul Dorin Florea. Au cântat Vasile Mardare și Magdalena Pușcaș. Lui Adrian Păunescu îi stă bine îmbrăcat în negru și grizonat, este mai frumos ca în tinerețe...

Ecouri în presa mureşeană ("Cuvântul liber", sâmbătă, 1 februarie 2003)

....

Într-un moment de „respiro", de la Palatul Culturii din Tg. Mureş, din seara de 31 ianuarie 2003, i-am spus lui **Adrian Păunescu**: „Am o datorie morală față de cultura târnăveneană. Vreau să salvez Muzeul Municipal din localitate de la faliment. Şi am găsit soluția. Trebuie să-l conving pe poetul **Adrian Păunescu** să-mi dea o cămaşă de a sa. Vă dați seama cum ar fi fost dacă aş fi avut acum la muzeu o cămaşă de-a lui **Eminescu**, cel care a trecut prin localitate în primăvara anului 1866? Ar fi venit puzderie de oameni să o atingă, să o pipăie. Copiii ar fi spus poezii în preajma ei. Poeții tineri ar fi sărutat-o. Şi aceasta pentru că a aparținut şi a fost îmbrăcată, undeva, cândva, de poetul nostru național! Aşa va fi şi cu cămaşa dumneavoastră peste ani, loc de pelerinaj şi aducere aminte. Pentru că dumneavoastră sunteți şi veți fi, şi pentru cine nu-i

lămurit încă, **poet național al românilor!** De aceea vă rog să-mi dați o cămaşă de-a dumneavoastră!”.

Rugămintea mi-am reluat-o în data de **18 aprilie 2004**, în sala mare de la **Casa Municipală de Cultură „Mihai Eminescu” din Târnăveni**, în timpul unei noi manifestări a **Cenaclului „Totuşi iubirea”**, în față a 500 de spectatori uluiți de ineditul cererii mele!

Adrian Păunescu a chemat pe cineva apropiat din culise şi după 5 minute a venit cu o cămaşă de-a **Poetului**.

Adrian Păunescu mi-a oferit-o alături de o îmbrățişare.

Ulterior, articolul din **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, Nr.17 (136), 22-28 aprilie 2004, privitor la spectacolul din localitate s-a numit **„Cămaşa iubirii la Târnăveni”.**

Cămaşa iubirii la Târnăveni

Locul manifestării: Casa de Cultură din Târnăveni • **Data:** 18 aprilie 2004 • **Durata:** aproape trei ore (începând cu ora 17) • **Număr de participanți:** 500 • **Calitatea manifestării:** excelentă • Calitatea organizării: foarte bună • **Echipa cenaclului: Cristian Buică, Mădălina Amon, Majay Győző, Ana Maria Păunescu, Vanghele Gogu, Andrei Păunescu** și trupa **„Totuși”** (**Dan Ivanciu** - tobe, **Paul Săvulescu** - bass) • **Echipa tehnică: Vali Amon** (sunet, auto), **Tudor Constantin** (video), **Adrian Martalogu** (foto), **Adrian Negrea** și **Petre Chera** (auto) • **Debut în cenaclu** (la propunerea ing. Vasile Chiș și a scriitorului Răzvan Ducan): Ansamblul folcloric bărbătesc **„Obârșia“** • **Remarcabil:** seria excepțională de bilete primite din sală de Adrian Păunescu, care au sporit căldura și frumusețea manifestării, la fel cum, la ridicarea temperaturii maxime a emoției, a contribuit un grup entuziast de tineri ce au însoțit cu aplauze reluări ale versurilor unor piese și scandarea titlurilor cântecelor dorite, din proprie inițiativă, în mai multe rânduri • **Evenimente:** spectacolul a avut nouă finaluri, de tot atâtea ori artiștii înclinându-se în semn de bun rămas (în fața sălii care aplauda), dar revenind, pentru încă un cântec și pentru încă unul și pentru încă unul... Adrian Păunescu a oferit, la ideea mai veche a scriitorului Răzvan Ducan, reactualizată de intelectuali din sală, o cămașă pentru Muzeul din Târnăveni, iar Fundația **„Constantin“** a distribuit gratuit publicului sute de reviste și almanahuri **„Flacăra lui Adrian Păunescu“** • **Succesele manifestării: „Dragul nostru Ardeal“** (C. Buică/A.P.), **„Jurământ pentru Ardeal“**, **„Ciuleandra“** (Mădălina Amon și întreg Cenaclul, cu grupul **„Obârșia“** amestecat printre cenacliști, pe scenă), cântecele de țară (**„Treceți, batalioane române, Carpații!“**, **„Țara“**, **„Doamne, ocrotește-i pe români“**, cu Andrei Păunescu la primul microfon), **„Ninsoarea de adio“** (Vanghele Gogu), **„Amor cubist“**, **„Țara lui Impozit Vodă“** (trupa **„Totuși“**), **„România, ultimul bal“** (Ana Maria Păunescu), **„Totuși iubirea“** (Majay Győző), **„Bieți lampagii“** (C. Buică)

Imagini din „Flacăra lui Adrian Păunescu”, nr.17 (136), 22-28 aprilie 2004

Adrian Păunescu în mijlocul membrilor Cenaclului literar „Elena din Ardeal” din Târnăveni: Aurel Hancu, Viorica Feierdan, Dumitru D. Silitră, Daniela Cecilia Bogdan, Darie Ducan, Răzvan Ducan (având cu el „Cămaşa iubirii”) şi Zoltan Demeter (Târnăveni, 18 aprilie 2004).

La Tg. Mureş, prefigurând ziua de 1 Decembrie a anului 2003

Arhiplină a fost **sala mare de la Palatul Culturii din Tg. Mureş**, insuficientă însă pentru interesul publicului mureşean. Aproape 800 de oameni s-au înghesuit cum au putut în sală, atât la parter cât şi la etaje, sute de oamenii din lipsă de locuri rămânând însă afară! Motivul l-a constituit (re)venirea în localitate, în seara zilei **de 28 noiembrie 2003**, a marelui poet **Adrian Păunescu** şi a **Cenaclul (său) "Totuşi Iubirea"**. Târgumureşenii şi mureşenii în general (e vorba de locuitorii judeţului) s-au mobilizat ca niciodată. A fost o emulaţie cum rar mi-a fost dat să văd. Pe lângă spectatori, veniţi singuri sau în grupuri de câte două-trei persone, mari grupuri distincte de tineri şi vârstnici, cu zeci de steaguri tricolore româneşti şi-au făcut apariţia în faţa Palatului Culturii, unele cu câteva ore înainte de manifestare. Multe grupuri purtau pancarte, de identificare, dar şi de mândria de a aparţine unor instituţii şi unor localităţi. Astfel se puteau citi: Ansamblul "Ghiocelul" din Bistra Mureşului, Ansamblul "Junii Călimanilor" din comuna Deda (ambele ansambluri folclorice), Şcoala generală Ibăneşti-Pădure, Despărţământul "ASTRA" din Sg. de Pădure, dar şi şcolile târgumureşene: Liceul Pedagogic, Gimnaziul "Mihai Viteazul", Colegiul Naţional "Unirea", Grupul Şcolar "Electromureş", Şcolile generale 1, 2, 13, 17, 20, etc.

O mare de steaguri şi o mare de glasuri au fluturat şi s-au unit la cântecele de iubire de ţară şi de glie. De peste zece ori publicul spectator s-a ridicat în picioare aplaudând şi cântând frenetic. Animatorul acelor momente de manifestare făţişă a dragostei pentru **România Mare** a fost poetul **Adrian Păunescu**, de neoprit şi de nestăvilit. A electrizat publicul şi l-a unit în jurul frumoaselor idei de unitate naţională, de demnitate naţională şi de suveranitate naţională. Cântecele cenaclului, cântece scrise în marea lor majoritate de poet, l-au ajutat pe

acesta în această deversare de românism, de bun simț, de frumusețe şi încântare. Totul s-a desfăşurat în spiritual zilei de **1 Decembrie, Ziua Națională a României**, care se sărbătorea peste câteva zile. Era aici la Tg. Mureş (oraş martir al Revoluției din 89, dar şi oraş al martiriului românilor din zilele de 20 şi 21 martie 1990, când aceştia au luptat pentru a-şi mai putea vorbi limba şi a-şi mai putea duce în localitate şi zonă destinul lor de români) era şi un fel de repetiție generală cu public, pentru o manifestare similară ce se preconiza la **Alba-Iulia**, chiar de **Ziua Marii Uniri**   Mă dusesem la **Tg. Mureş**, la manifestare, dar în primul rand pentru întâlnirea cu **Adrian Păunescu**, cu fiul meu, **Darie Ducan**, căruia îi inoculasem iubirea de poet şi de cenaclul său. Venisem cu un mic bagaj fiindcă aveam o intenție, desigur pozitivă, cu acesta. Având acceptul organizatorilor am mers la un moment dat pe scenă şi am înmânat personal poetului **Premiul de Excelență "Mihai Eminescu"**, constând într-o **Diplomă** şi o **statuetă de bronz de aproape 9 kg cu bustul "Luceafărului poeziei româneşti", Mihai Eminescu,** premiu inițiat de mine în acelaşi an la Casa Municipală de Cultură "Mihai Eminescu" din Târnăveni, acordat unor personalități care **"au contribuit la promovarea valorilor culturale târnăvenene"**. S-a bucurat mult de acest nou premiu, dovadă de respect şi iubire, dar şi de cuvintele spuse la înmânare: **"Am învățat de la dumneavoastră, d-le Păunescu, ce înseamnă cu adevărat iubirea de țară, aşa cum şi dumneavoastră ați învățat de la Mihai Eminescu"**. M-a îmbrățişat şi ne-am sărutat din nou. Reuşisem să-l bucur din nou pe poetul unic, **Adrian Păunescu**.

……………………………………………………………………

Cu ocazia altei manifestări în care poetul **Adrian Păunescu** era în fruntea **Cenaclui său "Totuşi Iubirea"**, în aceiaşi sală mare de la Palatul Culturii, m-am aşezat la primul etaj, la balconul care era, în lateral, chiar lângă scenă. Am adus cu mine un mare steag tricolor românesc, pe care l-am fluturat

insolit la marile sale cântece de țară. Şi atunci mă văzuse din nou, într-o altă ipostază. Am simțit că l-am bucurat cu gestul meu. Cum şi eu m-am bucurat, de altfel.

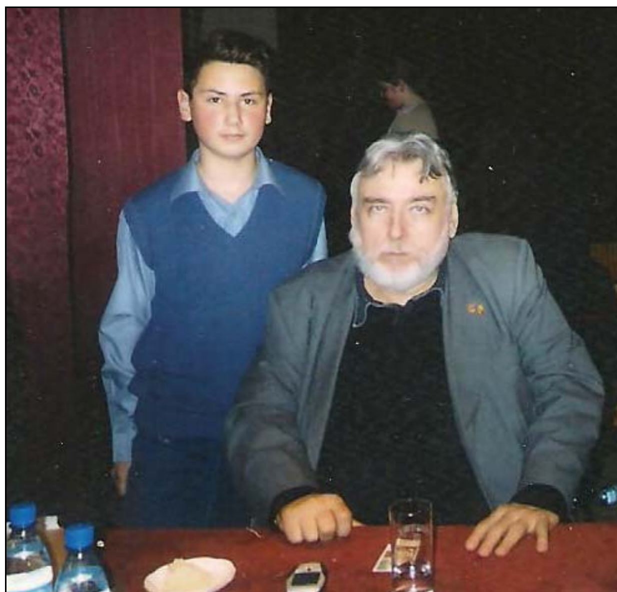
...

În **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, anul IV, Nr.18(137) 29 aprilie- 5 mai 2004, **Adrian Păunescu** scria:

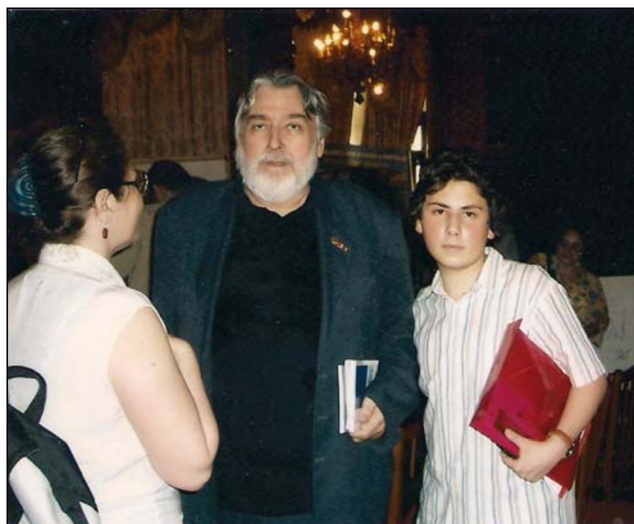
„Un **poet remarcabil** (sublinierea îi apaține), tânăr şi copleşitor, Darie Ducan, continuă opera de familie a tatălui său, Răzvan Ducan, poet şi gazetar de prestigiu, din Târnăveni. Dumnezeu a dat acestei familii suficientă vocație pentru a întemeia o literatură. Volumul în manuscris **„Zeii de carton”**, căruia abia aştept să am câteva zile libere să-i scriu prefața, m-a convins. Darie are curajul se-a reface drumul nesfârşit al tuturor poeților adevărați ai lumii. Şi nu are decât 15 ani. Cum spunea cineva în momentul în care îi dictam, **„Sunt copii care se nasc învățați”**.

Darie Ducan a aşezat acest text pe coperta a IV-a a cărții „Zeii de carton”, apărută la Ed. Tipomur, Tg. Mureş, 2004, aşa cum a aşezat şi prefața scrisă de **Adrian Păunescu** în aceeaşi carte.

Ulterior, legăturile lui Darie cu **Adrian Păunescu** s-au strâns şi au devenit mai puternice, odată cu plecarea la Bucureşti, la facultate, a tânărului poet. Numeroasele vizite la casa poetului**,** din Dionisie Lupu Nr. 84, numeroasele discuții la telefon, întâlniri la diverse manifestări culturale au cimentat o frumoasă prietenie între un poet genial şi un tânăr poet. De altfel, Darie Ducan a colaborat aproape săptămânal cu **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, unde în timp a publicat zeci de articole, pe teme diverse: de la articole politice la cronici de carte, de la eseuri la articole de atitudine.

Adrian Păunescu şi Darie Ducan (18 aprilie 2004)

Adrian Păunescu şi Darie Ducan (la sediul Uniunii Scriitorilor, Bucureşti, 3 iulie 2006)

În **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, săptămânal (serie nouă), an V, Nr.38(209), 30 septembrie-6 octombrie 2005 am publicat, ca răspuns la **„Chestionarul Adrian Păunescu”**, articolul **„Cărțile mă definesc cu adevărat”**. Practic răspundeam la 15 întrebări puse de **Adrian Păunescu** despre viață, despre carieră, despre operă, despre personalități, despre arta şi cultura universală şi națională, despre opțiunile politice, despre „viața de după viață”, despre descoperiri umane de referință, etc. Era o întrebare, numărul 4, care suna aşa. Ce oameni mari, pe care i-ați cunoscut, v-au marcat existența? Dar ce oameni mici? Răspunsul meu a fost următorul: **„Un singur nume: Adrian Păunescu, omul şi poetul, cel care are „harul ca vină/ într-un timp anesteziat ci xilină…”, iar ca oameni mici cei care din invidie, necunoaştere sau prostie au dat şi dau nefundat, fără milă, uneori din toate pozițiile, în Adrian Păunescu, iluministul, poetul genial şi omul bun de pus pe rană”.**

…………………………………………………………………………

Nu pot să concep o radiografie obiectivă a culturii române, din toate timpurile, fără Adrian Păunescu!

Locul lui Adrian Păunescu în cultura română!?

Adrian Păunescu este deja rămas în cultura română, în primul rând, ca poet, deşi are şi încântătoare pagini de proză, jurnal de călătorie, aforisme. Poezia este cea care i-a făcut loc lui Adrian Păunescu în panoplia marilor scriitori români. Lui, ca persoană. Ea i-a dat recomandarea de excepție. Astfel, dacă se începe cu Eminescu şi se continuă şirul foarte scurt şi select al valorilor literare spui: Arghezi, Caragiale, Goga, Liviu Rebreanu, Blaga, Bacovia, Eliade, Ionescu, Nichita Stănescu, Emil Botta, Marin Sorescu şi, obligatoriu, Adrian Păunescu. Acolo cu aceştia şi lângă aceştia, nici mai jos şi nici mai sus. Dacă vorbeşti, în sens polifonic, mai larg cultural, îi spui pe toți

Cu Adrian Păunescu în subsolul Catedralei « Sfânta Înviere » din Tg. Mureş

cei enumerați alături de Brâncuşi, Enescu, Ciprian Porumbescu, Cioran, Grigorescu, Luchian, Irimescu, Guguianu, Bălaşa etc. Nu pot să concep o radiografie obiectivă a culturii române, din toate timpurile, fără Adrian Păunescu!

Locul lui Adrian Păunescu în societatea civilă!?

Este un truism faptul că Adrian Păunescu a pătruns demult în conştiința semenilor lui, indiferent de pregătirea şi statutul social al acestora. Este citit cu aceiaşi plăcere şi de țărani, şi de muncitori şi de intelectuali, chiar şi de cei cu sofisme. Pătrunzând în toate păturile şi clasele sociale el a devenit național. Un poet național, cu fața mereu spre societatea contemporană, în mişcare, desigur, fără a pierde din vedere spiritul universal. Nu-i sunt indiferent semenii: cum muncesc, cum trăiesc, ce visează. De o viață el este în slujba lor, 24 din 24 de ore. Eu aş spune că-i avocatul fără arginți al celor 22 de milioane de români din țară şi al celor 12 milioane din diasporă.

Dacă aveți o legătură comună cu Adrian Păunescu?

Cred că împărtăşim aceiaşi scară de valori etice şi estetice. Apoi aveam aceiaşi suferintă, „dulce-amăruie (de) galbenă gutuie”, suntem bolnavi incurabili de România şi de poporul român.

V-a influențat viața, într-un fel sau altul, Adrian Păunescu ?

A fost şi este, după Eminescu, mentorul meu, exemplul pe care nu credeam că o să-l găsesc şi în propria-mi contemporaneitate. Are stări atitudinale reeşite dintr-o înaltă conştiință natională şi umanitată. Acestea, împreună cu geniul său literar, te fac să crezi că este omul de cultură ideal, neverosimil în a fi în realitate, deşi eu, ca şi milioane de români, ştim că e viu, „pipăibil cu mâna”. Din păcate, marile sale poezii de dragoste , filozofice, chiar şi ale iubirii de țară, cu termeni universali, au fost, şi sunt, prea puțin traduse în limbi de circulație internațională. Nu e vina lui ci a celor care trebuie, şi sunt plătiți pentru aceasta, să propage cultura română peste hotare şi nu o fac cum trebuie, făcând-o, de cele mai multe ori subiectiv, pe criterii extraliterare. Cred că poezia lui Adrian Păunescu citită la Londra, New-York, Buenos Aires sau Bejing ar redimensiona perceperea spirituală a României!

V-ați întâlnit cu Adrian Păunescu? Evocați o astfel de întâlnire.

Da, m-am întâlnit de multe ori. Unele întâlniri le-am reprodus „ad litteram” atât în cartea mea „Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”, Ed. Tipomur, Tg. Mureş, 1998, cât şi în diverse articole publicate în ziare şi reviste, şi aceasta atât în bucuria şi şansa de-al întâlni şi de a sta de vorbă , cât şi din dorința de a lăsa viitorimii, şi pe această filieră, amintiri despre Adrian Păunescu, poetul genial de acum şi de mâine, cel care are „…harul/ ca vină/ într-un timp/ anesteziat/ cu xilină”.

17 iulie 2007 Răzvan Ducan

scriitor

P.S. Răspunsurile la întrebări despre **Adrian Păunescu** au fost date cu prilejul împlinirii, de către poet**,** a vârstei de 64 de ani. Însoțind întrebările, răspunsurile au fost trimise revistei **„Flacăra lui Adrian Păunescu”.** Un rezumat al celor spuse l-am regăsit ulterior în cartea **„Cu şi despre Adrian Păunescu”** de Violina Crăcană , Ed. Păunescu, Fundația Iubirea, Fundația Constantin, 2007)

……………………………………………………………

Poetul Adrian Păunescu la Tg. Mureş ! -cronica unei seri de neuitat-

Nu este pentru prima dată când mă aşez în fața colii de hârtie sau în fața calculatorului, după caz, să consemnez impresii “la cald” despre întâlnirile cu marele poet. Nu fac altceva decât să-mi joc şansa paşilor mei intersectați cu cei ai geniului poeziei contemporane, cu cei ai ziaristului “de primă linie” în bătălia pentru adevăr, cu cei ai omului politic, care este şi se simte român, acționând în acest spirit, înainte de a se simți şi acționa sub impulsul unei anumite culori politice în doctrina căreia este înregimentat, mai mult sau mai puțin.

Adrian Păunescu fusese invitat la Tg. Mureş de scriitorul, caricaturistul şi omul de presă Romeo Soare cu prilejul acordării de către **Trustul de presă “Ambasador”**, pe care acesta din urmă îl patronează, în cadrul celei de a XV-a ediții, a premiilor pe anul 2008 ale revistei cu acelaşi nume.

Festivitatea de premiere urma să se desfăşoare la fostul restaurant “Dacia”, acum cu nume schimbat, “Prestige”, din cartierul târgumureşan Tudor Vladimirescu. Invitația fusese făcută prin intermediul d-lui Ioan Drăgan, fost consilier senatorial al **d-lui Păunescu**, pe când acesta fusese senator. Urma să i se acorde acestuia două distincții: una acea de **“Cetățean de onoare al culturii”** şi alta, poate cea mai importantă, aceea în care acesta primeşte **“Soarele de aur”**, o

distinției acordată pentru prima dată, constând, printre altele, dintr-o insignă-medalion de aur pur de 7 gr. reprezentând…un soare, având încrustată în aceasta litera R mare. Neîntâmplător, distictția, ca nume şi înfăţişare, avea legătură cu numele inițiatorului ei, Romeo Soare.

Aproape 200 de personalități politice (dl. Alexandru Sassu-director general al TVR, prefectul județului-dna Felicia Pop, dl. Alexandru Frătean-presedinte al P.S.D.-ului județean, etc.) , administrative (primari din oraşele şi comunele județului), manageriale (directori de societăți comerciale din județ şi din țară), culturale (scriitorii Mihai Sin, Petru Curticăpean şi Vasile Muste-director al Casei de Cultură din Sighetul Marmației, sculptorul Balazs Ştefan Alexandru, tot din Sighetul Marmației, istoricul Ioan Ranca, solistele de muzică populară Dorina Oprea, Leontina Pop, Emilia Lateş, Maria Neag, Popa Oana Bogdana, Ciprian Istrate, etc.), sportive (Alin Romulus Păcurar-campion mondial şi european la lupte libere, posesor a 44 de medalii cîştigate pentru România, Izabela Corpoş-portar al echipei de fotbal feminin City S.A. Tg. Mureş, etc) religioase (pr. Silviu Negruțiu, pr. Ioan Șanta), oameni de presă (directorul postului TVR Tg. Mureş-dl. Ioan Ceauşescu etc.) de pe raza județului Mureş, şi nu numai, fusese invitate cu acest prilej în ziua de 24 octombrie 2008, de la ora 16,00 în sala restaurantului atent amenajată, unde predominau banere cu sigla revistei, sub al cărui patronaj se dădeau premiile. La ora fixată Romeo Soare, ajutat ca prezentator de actorul Iulian Parja, de la Teatrul Național Tg. Mureş, a început acordarea premiilor, constând din medalii, diplome şi diverse statuete şi cupe la mai multe categorii de activitati socio-profesionale şi de aptitudini. Momentele de premiere au fost inspirat presărate cu reprize de folclor, artişti profesionişti de la Ansamblul “Mureşul”, interpretând melodii populare româneşti: Emilia Lateş, Leontina Pop, Dorina Oprea, Popa Oana Bogdana, Maria Neag, Ciprian Istrate, etc. Lumea prezentă aplauda

fiecare moment de premiere şi fiecare intervenţie la microfon a premiaţilor.

O efervescenţă a aşteptării se simţea totuşi între participanţii la festivitate. **Adrian Păunescu** nu sosise încă, marele poet odihnindu-se câteva ore la hotelul “Everest” din localitate, după ore de călătorie şi alte zeci de ore de nesomn, datorită travaliului său gazetăresc (lucrase intens la noul număr al săptămânalului său **“Flacăra lui Adrian Păunescu”**), scriitoricesc şi politic. Febra aşteptării era mare, mai ales printre prietenii apropiaţi din Mureş: părintele ortodox, doctor în teologie, Vasile Citirigă de la Catedrala “Sf. Înviere” din Tg. Mureş, biserică ce se construise prin numeroase ajutoare şi intervenţii excepţionale date de **Adrian Păunescu**; prof. univ. dr. Ioan Nicolaescu, preşedinte al Universităţii de Medicină şi Farmacie din localitate, fost senator P.S.D. de Mureş; scriitorul, gazetarul şi directorul D.J.C.C.P.N.C.Mureş Nicolae Băciuţ; poetul, gazetarul-redactor şef al cotidianului mureşan “Cuvântul liber” şi politiceanul Lazăr Lădariu, şi, cu voia dvs., subsemnatul, cel care în anul 1998 scrisese şi lansase (şi la Paris) cartea “Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”, Ed. Tipomur, Tg. Mureş.

În jurul orei 18,00 **Adrian Păunescu** îşi făcuse apariţia în restaurant, momentul desfăşurându-se în aplauzele asistenţei, în flash-urile aparatelor de fotografiat, şi în “toarcerea” discretă ale celor de filmat, la manifestare participând reprezentaţi ai principalelor ziare şi reviste din judeţ şi ale principalelor posturi de radio şi televiziune, multe cu deschidere naţională. De altfel seara a fost punctată şi de o repriză de minute bune de interviu, interviu acordat cu amabilitate de **Adrian Păunescu** reprezentanţilor presei mureşene şi naţionale.

Bucuria venirii poetului mi-a fost tulburată de o constatare îngrijorătoare. **Adrian Păunescu** era alb la faţă, palid, fapt ce m-a condus cu gîndul la faptul că nu se simte prea bine. Şi întradevăr o discuţie fugitivă cu dl. Drăgan, cel care îl luase pe

poet de la hotel, m-a lămurit: **”Dl. Păunescu e foarte obosit. Munceşte mereu şi e într-o permanentă alergătură. Are 65 de ani. Şi mai e şi bolnav….”.** Ulterior, o discuție cu d-ra Violina Crăcană, secretara acestuia, mi-a confirmat ceea ce ştiam de mult: munca până la epuizare a poetului-senator. În foarte scurt timp însă poetul a prins culoare în obraji, semn că începuse să se simtă mai bine. “De vină” era, poate, şi mulțumirea de cum fusese primit şi “căldura sufletească” găsită şi simțită la mureşeni.(**Românii mureşenii l-ai iubit întotdeauna pe Adrian Păuneascu. O iubire plină de respect şi de admirație pentru lupta sa neobosită în slujba neamului, în lupta sa de neoprit pe tărâmul literelor, locul unde, prin poezia scrisă, a dat noi carate de frumusețe limbii române**.)

Seara a continuat superb, de acestă dată totul sub impresia puternicei personalități care era şi este **Adrian Păunescu**. Cei aproape 200 de oameni din sală nu mai avea ochi decât pentru el. Ce gesturi face şi mai ales ce spune. Şi a…spus în maniera sa inconfundabilă, de la mulțumiri pentru invitație şi premiile primite, până la intervențiile sale politice şi culturale de forță şi de bun gust. O frumoasă repriză de poezie a dus auditoriul în lumea încântătoare a versurilor sale din poemul **“Cântec pentru Ardeal”: ”Nu-i român cel ce nu simte,/ Ca pe propriul ideal,/ Cele trei cuvinte scumpe:/ Mamă, tată şi Ardeal…”.** Nu s-a sfiit să recite, magistral, spun eu, din **Lucian Blaga** şi **Mihai Eminescu**, **“Oda în metru antic”** al acestuia din urmă: **”Nu credeam să-nvăț a muri vrodată;/ Pururi tânăr înfăşurat în manta-mi,/ Ochii mei nălțam visători la steaua/ Singurătății….”.**În finalul recitării unei poezii din 1981 a exprimat şi un gând, adevărat jurământ de credință**: “Până la capăt cu poporul meu,/Aşa să mă ajute Dumnezeu!”**

Când de la microfon **Adrian Păunescu** a revenit la masa oficială unde i se rezervase locul central l-am abordat în

picioare spunând un vers de-al domniei sale: **“Mai naşte-mă părinte ideal,…”**, vers continuat de acesta cu încântare: **“Pe o colină dulce din Ardeal”.**

Gesturi de reală preţuire a avut parte **Adrian Păunescu**, permanent, pe parcursul întregii seri: cantautoarea şi poeta Sorina Bloj, director al Casei Tineretului “George Enescu” din Reghin a mulţumit după 27 de ani idolului ei **Adrian Păunescu** pentru că ia influenţat la modul cel mai pozitiv destinul, prin acceptarea şi sprijinul acestuia de a fi membră al vestitului **Cenaclu “Flacăra”**, în duetul de muzică folk “Ecoul”, mărturisind sincer că a scris numeroase scrisori de iubire şi preţuire dedicate acestuia, neîndrăznind niciodată să i le trimită. I-a mai mulţumit şi printr-un cântec folk, interpretat live. Interpreta de muzică populară Valerica Ianoşi din Deva a cîntat un frumos cântec de iubire ce avea , ca un laitmotiv**,** cuvintele **“poetul Adrian”.**

Adrian Păunescu a mai primit din partea unui participant la manifestare o frumoasă vază de sticlă în culori tricolore: albastru, galben şi roşu. A primit, de asemenea, numeroase cărţi de la intelectualii de vază prezenţi la manifestare: Nicolae Băciuţ, Sorina Bloj, etc. În intervenţiile avute au fost vorbitori ce au amintit de “poetul naţional, cel mai mare în viaţă, care este Adrian Păunescu” (Lazăr Lădariu) sau şi-au manifestat încă-odată mulţumirea pentru sprijinul primit (pr. Vasile Citirigă-pentru sprijinul material dat de poet pentru ridicarea bisericii “Sf. Înviere”, unde, acesta din urmă, este paroh), etc. Zeci de autografe i-au fost cerute lui **Adrian Păunescu** pe cărţile sale ce fusese puse la dispoziţie celor prezenţi, ca şi zeci de momente de “instantanee fotografice” ce i-au fost cerute “de la vlădică la opincă”. La un moment dat scriitorul şi omul de 24 de carate care este Nicolae Băciuţ i-a spus lui **Adrian Păunescu** dacă primeşte lângă domnia sa nişte “boadygarzi ai poeziei”, alias Nicolae Băciuţ şi Răzvan Ducan, bineînţeles, pentru o fotografie, propunere imediat acceptată.

Mereu amabil, mereu surâzător, **Adrian Păunescu** şi-a făcut timp de toţi şi de toate. Ba mai mult, a dăruit cu generozitate, printr-un om de-al său, zeci de exemplare din ultimul număr al revistei sale **“Flacăra lui Adrian Păunescu”**.(Bucuria mea a fost amplificată şi de faptul că şi în acest număr 47-48 (367-368), dublu, din 14-27 octombrie 2008, fiul meu, Darie Ducan, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România, autor la 20 de ani a 10 cărţi, avea publicate două consistente articole de atitudine: “Mântuirea salarială” şi “Degetul mic de la piciorul lui Iuda”.)

Am avut ocazia să discut în câteva reprize scurte cu marele poet. Într-una din ele i-am amintit de emisiunea ce a fost difuzată în urmă cu o săptămână pe postul naţional de televiziune “Realitatea” şi unde moderatorul emisiunii “Zece pentru România”, Mihai Tatulici, publicase, în sfârşit, sondajul naţional de opinie la categoria scriitori, pe anul 2007 şi 2006 (dacă nu mă înşel), nepublicat la timpii respectivi şi unde **Adrian Păunescu** fusese, în amândoi anii, pe locul întâi, având dublul procentelor faţă de cei ce fuseseră desemnaţi pe locurile doi. I-am spus parafrazând: “Acolo unde va “scuipat” Tatulici, va sărutat sondajul de opinie al poporului român". I-a plăcut remarca mea şi am simţit lumină în ochii săi albaştri.

Şi ca seara să fie perfectă a intervenit….Dumnezeu!

Romeo Soare, ca şi la precedentele ediţii, făcuse o tombolă unde s-a câştigat diverse obiecte, de la cărţi şi vaze de flori la…găleţi. Marele premiu a fost un purcel viu. Dumnezeu a făcut ca eu să câştig marele premiu. L-am dăruit cu toată dragostea, fără nici un gând ascuns, poetului **Adrian Păunescu**, căruia i-am spus, în intervenţia mea la microfon, să-l ducă la Bucureşti şi să-l dea celor care încă n-au înţelesc că acestă ţară trebuie iubită şi apărată aşa cum , magistral, o face domnia sa! O mulţime de aparate de fotografiat şi de filmat s-au declanşat, în momentul când m-am apropiat de masa unde stătea acesta şi am scos “obiectul muncii” căştigat, purceluşul.

A înțeles micul semn de iubire şi mi-a mulțumit. Bucuria mea nu avea margini. De altfel, bucuria celor prezenți neavând margini, fiecare în parte conştientizând şansa de a respira , pentru câteva ore, din aceiaşi încăpere aerul respirat de marele poet al românilor care este **Adrian Păunescu. "În această perioadă politicienii merg acolo unde au interes, de unde pot lua voturi. Eu aici la Mureş nu am nici un interes. Candidez la un colegiu din Hunedoara. Am venit fără un interes, pentru că am fost invitat, şi pentru că-i prețuiesc pe mureşeni"**, a spus, aproximativ în aceste cuvinte marele **Poet**.

A fost o seară deosebit de frumoasă şi bogată, care cu siguranță nu va putea fi uitată uşor. Aura nevăzută, dar simțită de toți, din jurul poetului național **Adrian Păunescu** ne va urmări multă vreme!

Felicitări lui Romeo Soare, pentru implicare şi dăruire. Felicitări tuturor participanților pentru că s-au ridicat la înălțimea aşteptărilor!

(articol apărut în « **Cuvântul liber** », marți, 28 octombrie 2008, dar şi în cartea subsemnatului, de publicistică, « **Lesa de hârtie** », Ed. Nico, Tg. Mureş, 2010)

...

Solidaritate şi fair-play între doi mari scriitori: Adrian Păunescu şi Paul Everac !

O frumoasă atitudine mi-a fost dat să văd în seara de sâmbătă, 30 mai 2009, când la Casa Municipală de Cultură "Mihai Eminescu" din Târnăveni, instituție pe care o conduc, a avut loc o întâlnire literară întitulată "85 de minute cu Paul Everac". La un moment dat marele dramaturg român, Paul Everac, a menționat în fața unei mulțimi apreciabile, dornică la Târnăveni de emoție literară, că poetul Adrian Păunescu a fost unul dintre puținii intelectuali de marcă, ce i-au sărit în ajutor, "absolut dezinteresat", după spusele domniei sale, pentru a se găsi o soluție, în acel nefast an 2007 (luna mai) când trebuia

evacuat din casa de pe strada Batiştei nr. 35, loc unde a locuit 25 de ani, casă care trebuia retrocedată. Cerând, ulterior, mai multe detalii dl. Paul Everac mi-a mărturisit că la acel moment "Adrian Păunescu a ridicat problema locuinței sale în Parlamentul României şi apoi a stăruit pe lângă primarul sectorului 2 din Bucureşti, dl. Neculai Onțanu, ca acesta să găsească o rezolvare rapidă, pozitivă, a reaşezării sale într-o nouă casă, fapt care s-a întâmplat, de altfel. Am fost foarte mirat -mi-a mărturisit dl. Everac- să văd că şi alți intelectuali de bună categorie s-au asociat acestui demers (este vorba şi de scriitorul Dinu Săraru, de regretatul George Pruteanu, etc.), inclusiv oameni din societatea civilă ce mi-au oferit adăpost în casele lor. Din acest motiv i-am dedicat lui Păunescu un volum de poezii "Ce rămâne dintr-un întreg", Ed. Semne, Bucureşti, 2008, iar lui Dinu Săraru o piesă de teatru numită "Don Juan", aflată sub tipar la aceiaşi editură."

Iată că într-o societate bolnavă, cum este cea a noastră, în care "aruncarea cu pietre" este la ordinea zilei, iar "mâncătoria", mai ales în lumea cultural-artistică (deci şi cea scriitoricească) a devenit parcă un laitmotiv, mai sunt oameni de real caracter care ştiu să-şi ajute confrații şi chiar să lupte pentru aceştia. Unul este dl. Adrian Păunescu, de care nu mă mir deloc, cunoscându-i de ani buni altruismul, fervoarea şi tenacitatea cu care luptă pentru adevăr, pentru dreptate, pentru triumful binelui şi frumosului, iar un altul, pe care l-am cunoscut doar acum, este dl. Paul Everac, care nu s-a sfiint să recunoască ajutorul primit de la Adrian Păunescu. Aşadar, Adrian Păunescu şi Paul Everac, două personalități incontestabile din lumea literară de ieri, de astăzi şi de totdeauna, solidari la greu şi sunt convins, şi la bine!!

Cinste vouă, maeştrilor într-ale scrisului, cinste exemplului de fair-play pe care îl dați!

(publicat în **„Flacăra lui Adrian Păunescu"**, Bucureşti, iulie 2009)

“Până la capăt cu poporul meu, Aşa să mă ajute Dumnezeu”

Stau crispat şi înfrigurat, ca şi cum un rău e pe cale să mi se întâmple, vorba unei poezii, devenite şi cântec. Sunt prins în chingile unei nelinişti. Răul întâmplat unui semen de-al meu îl iau şi asupra-mi. Nu este un orişicine. Nu este un oarecare. Este un om care mi-a marcat adolescența şi tinerețea. Este un om care m-a învățat să visez frumos. Este un om care mi-a întărit convingerea că sunt pe coordonate viabile: frumos estetic şi adevăr, loialitate şi iubire. Țară, patrie, pământ, popor. Toate scrise cu litere mari. România , români şi românitate, subliniate îndoit şi întreit. Numele acestui , adevărat corifeu al Şcolii Româneşti de bun simț etic şi estetic, un nou descălecător al frumuseții sublime prin vers? Nimic mai simplu – **Adrian Păunescu, poetul şi apostolul românilor, de la sfârşitul secolului trecut, din mileniul trecut şi de la începutul de prezent mileniu III.**

Marți, 26 octombrie 2010, seara, (sper să nu fi greşit data) am văzut pe „burtiera” unui post de televiziune ştirea că poetul Adrian Păunescu a fost internat în „stare gravă” la Spitalul de Urgență Floreasca din Bucureşti având „insuficiență cardiacă, hepatică şi renală”. În mai puțin de o jumătate de oră m-a sunat fiul meu de la Bucureşti să-mi dea şi el trista veste. De atunci am o stare de nelinişte, de inconfort şi de teamă. Am fost şi sunt legat prin nenumărate fire, văzute şi nevăzute, de poetul Adrian Păunescu, pe care l-am considerat mereu, şi-l consider, cel mai mare poet român în viață şi unul dintre marii lirici ai lumii. Şi nu m-am ferit să şi afirm acest lucru şi în cercuri culturale, uneori ostile. Adrian Păunescu a fost mereu pentru mine „poetul tineretului în adidaşi şi al generației în blugi”, aşa cum Nichita Stănescu a fost „poetul necuvintelor”,

Octavian Goga, „poetul mustului care fierbe”, Blaga „poetul mut ca o lebădă”, Bacovia „poetul lacustrelor”, Arghezi „poetul de la Mărţişor”, etc., etichetări, mai mult sau mai puţin concluzionate, mai mult sau mai puţin edificatoare, mai mult sau mai puţin personale. Şi totuşi etichete, ca nişte fotografii de/din cuvinte!

Uriaşul său talent, plin de frumuseţe şi neprevăzut, şi l-a manifestat mereu într-un mod spectacular, viaţa sub lumina reflectoarelor fiindu-i înscrisă , cred eu, în codul genetic. Poet al spaţiilor largi, Adrian Păunescu a avut şi are mereu nevoie de mase largi de oameni, ca să fie ce trebuia să fie. Să fie, în definitiv, el însuşi. Situaţia în sine îi dădea şi îi dă combustie şi aripi nebănuite. Nu căutaţi corespondenţe în literatura română şi cea mondială, nu veţi găsi. Adrian Păunescu a fost şi este, în specificitatea şi geniul său, unic. Unic şi irepetabil. Cine a mai făcut în partea asta de lume o asemenea mişcare culturală, cum a fost Cenaclul „Flacăra”? Nimeni! Cine a mai reuşi ca prin vers şi cântec folk, unde jumătate era tot vers, dar şi prin alte genuri de arte, să adune, nefortuit, mii şi zeci de mii de oameni, de vârste şi profesii diferite, în săli de spectacole, în săli de sport, pe stadioane? Nimeni! Cine s-a mai luptat aşa ca un leu-paraleu pentru valoare şi întâietatea unor descoperiri culturale şi ştiinţifice româneşti, ca acesta, uneori (sau de cele mai multe ori) împotriva curentului anchilozat al regimului comunist? Nimeni! Cine a mai publicat, fiindcă era cerere şi aviditate de poezia lui, şi nu altfel, tiraje ameţitoare de cărţi de poezie, poezie care se recita şi se interpreta, pe scene sau în intimitate, atât de copii şi tineret, cât şi de muncitori şi ţărani, dar şi de intelectuali? Nimeni! Nimeni nu a fost şi nu este ca Adrian Păunescu! Şi nimeni nu va fi niciodată ca el! Ar trebui, în prejma lui, acum cât timp mai este în viaţă, să facem ochii cât cepele şi urechile mari cât lighenele, să sorbim din faptele şi spusele lui esenţe, care cu siguranţă vor sonda viscerele veşniciei. Suntem contemporani cu raza de lumină care va

răzbate sute, sau poate mii de ani lumină în literatura română şi cea planetară, iar când acestea, poate, n-or mai fi, în cea universală, fiindcă frumosul (inclusiv, frumosul său) nu are hotare şi va fi preţuit chiar şi dincolo de… Constelaţia Alfa Centauri! Chiar dacă mă veţi judeca într-un fel desconsiderator spun fără să mă feresc: Atunci Păunescu este şi va fi un brand al planetei Pământ! Precum Leonardo da Vinci, Einstein, Shakespeare, Mozart, Eminescu, Cioran,….!

Acum, precum milioane de români cărora starea poetului nu le este indiferentă, mă tem şi eu pentru viaţa sa. Mă tem şi mă rog, aşa cum se tem şi se roagă milioanele de români. „Bardul de la Bârca” nu-şi mai aparţine de mult. Şi el ştie acest lucru! El aparţine naţiei. E un bun al întregului popor. De aceea îl laud, îl apăr şi îl cânt! De aceea mă rog pentru viaţa lui. De aceea doresc ca bunul Dumnezeu să nu-l cheme încă la el. E prematur şi poate nedrept. Adrian Păunescu mai are încă de ars pentru neamul său. Are încă zeci şi sute de poezii minunate pe ţeava spuselor sale. Mai are compătimiri pentru mii şi sute de mii de năpăstuiţi şi oameni cărora li s-a refuzat adevărul şi mai are lupte de purtat pentru bine, frumos şi adevăr.

Sâmbătă, 29 octombrie 2010, la ore târzii din noapte, fiul meu mi-a trimis de la Bucureşti, prin E-mail, o înregistrare audio, cu un dialog purtat de poet în seara datei de 27 octombrie 2010, cu redactorul Davian Vlad de la Radio Oltenia Craiova, în cadrul emisiunii „Dialoguri de seară cu poetul Adrian Păunescu”, „ o seară specială, care nu mi-aş fi dorit să fie specială în acest fel”, după cum a spus redactorul emisiunii. Stupefacţia mea a fost maximă, ca şi admiraţia, de altfel, că într-un dialog unde poetul era, suferind, pe un pat de spital, nu numai că a avut puterea să acorde un interviu, ci chiar să conducă, prin telefon, din salonul de Urgenţe, o seară de cenaclu! Inconştienţă din partea doctorilor de a-l lăsa pe poet astfel expus emoţional şi fizic, sau conştienţă că un astfel de demers îi face bine poetului?! Şi efort supraomenesc al

acestuia, de factură etică exemplară, care chiar şi în condiţii de cumpănă între viaţă şi moarte a dorit să fie prezent, prin undele radio, cu vorbele şi versurile sale (bună parte şi cântate) în mijlocul poporului pe care îl iubeşte cu patimă!

În apartamentul meu de două camere, din oraşul falimentar, Târnăveni, am habitatul meu, ce-mi dă putere de mers şi bucurie, cu mii de cărţi, cu zeci de manuscrise şi o basculantă de proiecte literare. (Am spus totdeauna că principalul mobilier de la mine din casă sunt cărţile!). Aici, printre toate cele am şi câteva zeci de volume de versuri, dar şi publicistică, de Adrian Păunescu, unele dintre ele chiar cu măgulitoare autografe de autor. Ca să nu mai spun că îl pleiada C.D-urilor, printre cele mai ascultate de mine, sunt cele ale generaţiei mele, „generaţiei în blugi", sunt cele ale Cenaclului „Flacăra",…..11, 12, 13, 14, 15 volume…şi câte or mai fi, de muzică folk, de poezie bună şi de bun simţ artistic. Printre ele şi cartea mea, de care sunt mândru, „Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire", Ed. Tipomur în colaborare cu Ed. Noul Pământ, Tg. Mureş, 1998, corolar al întâlnirilor mele cu marele poet.

Aşadar, în acest ambient, am ascultat la ore mici din noapte (sau zi?), o seară de cenaclu , cenaclu condus de poetul Adrian Păunescu, de pe un pat de spital. Vădit obosit, vădit marcat, cu un „discurs" coerent, dar cu mici sincope în ceea ce priveşte fluenţa spuselor, absolut motivate. Am ascultat şi am notat. Am ascultat. Un fel de mănânc şi plâng. Mănânc. Al poetului nefericit, Nicolae Labiş. Al poetului în suferinţă, Adrian Păunescu. Întrebat cum se simte, dacă se simte mai bine acesta a răspuns: „Nu mă simt ceva mai bine dar simt că sunt în curs de stabilizare a unui echilibru..";" Sunt la Urgenţe, la Reanimare, la Cardiologie. S-au adunat multe în inima mea şi trebuia să vină şi o factură", spunea poetul.. „ Nu a început acum. A fost mai demult dar am pus deoparte spunându-mi că-mi voi trăi toate concediile după moarte!"; „S-au adunat şi suferinţele vârstei. La 67 de ani se simte mai mult decât la 30

deficitul de somn”.; „Aparatele mă înconjoară şi sunt conectat pentru a ieşi din situaţia grea în care am intrat…. N-am mai fost în spital din 1990 când am avut o fibrilaţie şi o pneumonie”.;” Sunt medici străluciţi aici şi sper că împreună să dăm de capăt: marele chirurg cardiolog Şerban Brădişteanu şi cu tot personalul…”.; „N-am cum învăţa pe nimeni, aici fiecare îşi ia viaţa în mâini”.;”Te-aş ruga (către redactorul emisiunii Davian Vlad-n.m.) să transmiţi din partea mea celor care m-au sunat şi mi-au scris toate cele bune, cu speranţa mea că le mai pot fi de ajutor cu poezia mea”; ”Să ascultăm un cântec din anii 80, cu care am trecut printr-o încercare”. E vorba de „Criză în întuneric”, versuri Adrian Păunescu, cântat de regretata Tatiana Stepa…….Apoi a cerut un al cântec. „Să ascultăm „Viţă verde iadera” „cules şi cântat de artistul complet, din Maramureş, Mihai Olos”. Am reţinut două versuri: „O, moarte ce ţi-aş plăti,/dacă n-ai veni la mine..”.Din nou Adrian Păunescu: ”Suferinţa personală nu ascunde ci acutizează suferinţa pentru ţară”.;” În tabla aia de valori ale omului care trece: banul, puterea şi modele care pun stăpânire pe opinia publică îşi pierd întâietatea, sunt retrogradate în omul care trece prin aceste momente. Nu poate fi înţeles altfel decât revenirea la valorile fundamentale: comunitatea, neamul, ţara”. În continuare a propus să se asculte cântecul folk „Divinul fior” „cântec din anii 80, cântat de regretatul Emilian Onciu, pe care simt nevoia să-l ascult, din nou din interiorul grijii mele pentru viaţa mea….despre drumul Albei, semnificaţia Albei…”. În mersul firesc ale sunetului cântecului am reuşit să reţin câteva versuri: „La fiecare 1 Decembrie ninge,/ Dintr-un acelaşi repetat impuls,/ Din care de n-am fi şi noi ne-am stinge/ Şi lanţurile nu ni le-am fi spus.// Şi ninge ca la altă întrupare,/ Spre Alba Iulia pornim mereu,/ Trăiască veşnic România Mare,/ Aşa să ne ajute Dumnezeu”. Apoi a revenit spunând:” S-ar potrivi cântecul „România, ultimul bal”, scris în 1996, cântec despre marea tristeţe că românii nu sunt uniţi”. Cântecul, pe versuri de

Adrian Păunescu, a fost cântat de Ana Maria Păunescu, „când era mică" şi Adriana Margalina. Am reținut iarăşi în „fuga" derulării cântecului câteva versuri: „În loc să fim o țară numai frați,/ Simțim în noua epocă barbară,/ C-am fost în viața noastră blestemați,/ S-ajungem chiriaşi la noi în țară.// În tot ce facem nu avem nimic,/ Ne macină străine interese,/ Făina n-are spor nici pic,/ Nici pâinea în cuptor nu ne mai iese.// Poet nebun ce vorbe mai îndrugi,/ De zici că eşti din neam ce nu se lasă,/ Când am ajuns în țara noastră slugi,/ Şi suntem cerşetori la noi acasă// Trăim acelaşi tragic sentiment,/ Sub politicieni şi sub contabili,/ Că noi, ca neam, avem destinul frânt,/ Şi suntem de prisos şi nerentabili.// Umili ne cerem scuze de la toți,/ Că nu ne-au chinuit destul în viață,/ Şi ne conduc nişte fanarioți,/ Ce pe cei mici trădarea îi învață.//…". A revenit Adrian Păunescu: „Pe 25 decembrie 2010 Ana Maria Păunescu va avea 20 de ani…".;" La toate trebuie să te gândeşti în momentele acestea. Sunt momente de cumpănă, sunt momente de bilanț. Vin facturile. Să vedem din ce le plăteşti. Dacă ai fapte bune cu care să îmbunezi factorul judecătoresc al vieții tale, atunci nu e exclus să supraviețuieşti….Nu e numai factorul obiectiv, e şi ghinionul şi norocul. Doamne ajută şi să ne vedem normal".; „Hai să ascultăm cântecul „Salvarea", cântat de Raul Cristea (?!)…Apoi, după cântec: „Cred că nu mai avem timp decât de un cântec şi anume „Rugă pentru părinți" (poezia sa, desigur -n.m), cu Ştefan Hruşcă". O redau în întregime, fiind una din poeziile emblematice, de mare popularitate ale lui Adrian Păunescu: „Enigmatici si cuminți,/ Terminându-şi rostul lor, / Lângă noi se sting şi mor, / Dragii noştri, dragi părinți.// Cheamă-i Doamne înapoi,/ Că şi-aşa au dus-o prost,/ Şi fă-i tineri cum au fost,/ Fă-i mai tineri decât noi.// Pentru cei ce ne-au făcut/ Dă un ordin, dă ceva / Să-i mai poți întârzia / Să o ia de la început.// Au plătit cu viața lor /Ale fiilor erori,/ Doamne, fă-i nemuritori/ Pe părinții care mor.// Ia priviți-i cum se duc,/ Ia priviți-i cum se sting, / Lumânări în

cuib de cuc,/ Parcă tac, şi parcă ning.// Plini de boli şi suferinzi/ Ne întoarcem în pământ,/ Cât mai suntem, cât mai sunt,/ Mângâiați-i pe părinți.// E pământul tot mai greu,/ Despărțirea-i tot mai grea, / Sărut-mâna, tatăl meu,/ Sărut-mâna, mama mea.// Dar de ce priviți aşa, / Fata mea şi fiul meu,/ Eu sunt cel ce va urma/ Dragii mei mă duc şi eu.// Sărut-mâna, tatăl meu,/ Sărut-mâna, mama mea./ Rămas bun, băiatul meu,/ Rămas bun, fetița mea,// Tatăl meu, băiatul meu,/ Mama mea, fetița mea”.

A revenit Adrian Păunescu: ”Da, eu cred că se cuvine să spun ceea ce spuneam şi când eram vertical, să spun de pe patul de spital de urgență a inimii unde mă aflu: **PÂNĂ LA CAPĂT CU POPORUL MEU, AŞA SĂ MĂ AJUTE DUMNEZEU!”.**

30 octombrie 2010

P.S. În noaptea asta se va trece la ora oficială de iarnă şi se va da ceasul cu o oră înapoi. Eu mă rog, ca pentru poetul Adrian Păunescu, să se dea ceasul înapoi până când acesta va ajunge la timpul sănătății sale optime. Şi apoi să treacă fără probleme de sănătate, înainte, peste acest „octombrie negru” al anului 2010! Doamne ajută!

(articol apărut în **„Cuvântul liber”**, marți, 2 noiembrie 2010)

...

Eram în autobuzul meu de navetă spre Tg. Mureş când fiul meu mi-a telefonat vineri, 5 noiembrie 2010, pe la 8 şi 40 de minute, de la Bucureşti. Mi-a spus înecat în lacrimi. **„ A murit, tată, a murit!”.** Nu mi-am putut stăpâni nici eu, în momentul acela, lacrimile. Am început apoi să plâng în toată regula. E adevărat, eram într-un loc public, dar ce mai conta. Ştiam că în ziua precedentă mai făcuse câte stopuri cardiace, remediate cu greu de medici. Mi-era frică de ce era mai rău şi răul de care îmi era frică se-ntâmplase. **Murise marele poet, Adrian Păunescu! Murise un munte , murise o mare. Murise o certitudine, murise o speranță.** Orele ce s-au derulat la

„clasă” (subsemnatul fiind profesor la un liceu din Tg. Mureş) s-au scurs fără mine. Eram în clasă doar ca prezență fizică, sufletul meu călătorea spre cel ce-mi fusese model de gând şi acțiune. Spre cel care mi-a arătat pe pământ „calea, adevărul şi viața”. Am avut dintr-odată, din nou, sentimentul nimicniciei, ale gâzelor ce suntem noi pe acest pământ. Efemeride şi nimic mai mult, în pofida baterii în piept, uneori, cu cărămida.

Ulterior, am aflat că **Adrian Păunescu murise la ora 7 şi un sfert! La ora 8 şi jumătate medicul cardiolog Şerban Bredişteanu, şeful Clinicii de cardiologie vasculară de la Spitalul de Urgență din Bucureşti a anunțat, printr-un comunicat oficial, moartea poetului.**

În după-amiaza aceleiaşi zile trupul lui a fost depus la Bucureşti, la sediul Uniunii Scriitorilor din România, de pe Calea Victoriei Nr. 115.

Sâmbătă, 6 noiembrie 2010, în jurul orei 22 şi 30 de minute trupul său neînsuflețit a fost adus la Ateneul Român, urmând ca a doua zi, la ora 11, să fie dus pentru o slujbă de pomenire, în apropiere, la Biserica Boteanu. Urma să fie înhumat la Bellu, duminică, 7 noiembrie 2010, la ora 13.

Tot programul inițial a fost dat peste cap datorită afluenței de public care a vrut să-şi ia rămas bun de marele poet. Mii şi mii de oameni au făcut cozi imense atât la sediul Uniunii Scriitorilor , cât mai ales la Ateneul Român. Familia este de acord ca înmormântarea să aibă loc după ce **„toți oamenii îşi vor lua rămas bun de la Adrian Păunescu”**. S-au adus sute de coroane de flori, mii de buchete. Fiul meu îmi spunea, la telefon, în repetatele convorbiri, că sute de oameni care se perindeau pe la catafalcul cu trupul neînsuflețit al lui **Adrian Păunescu**, atât atunci când era la Uniunea Scriitorilor cât şi atunci când a fost dus la Ateneul Român, îi sărutau în sicriu, mânâ. Probabil mâna cu care a scris miile de poezii ce au înflăcărat români şi cărora le-a dat speranțe.

Vineri, în ziua morții poetului, fiind în autobuz, de la Tg. Mureş la Târnăveni, primesc un telefon de la Radio Tg. Mureş să spun câteva cuvinte despre poet şi moartea lui. O fac printre lacrimi.

Sunt în fața televizorului de trei zile. Nu pot să mă desprind de el. Butonez pe rând pe toate posturile româneşti. Toate arătă şi vorbesc de acelaşi lucru: **Moartea lui Adrian Păunescu**. Dau pe posturile care arată în direct momentele funerare. Lumea plânge fără să se rețină. **Simt că este doliu național în pofida nedecretării acestuia de către şeful statului!** Acasă, eu plâng în camera mare, soția mea, alături de mine, fiul meu plânge la Bucureşti. Văd şi simt, în pofida unor clănțăi care pe diverse posturi îl denigrează pe poet, că îl plânge o țară întreagă. Mii de români plâng la catafalcul poetului național Adrian Păunescu. Zeci de mii de români plâng pe străzi în drumurile lor cotidiene, iar milioane de români plâng acasă nevăzuți de nimeni, în fața televizoarelor. Catafalcul, străzile şi televizoarele s-au udat de lacrimi şi regrete. Tuturor le murise poetul „tineretului în adidaşi şi al generației în blugi”, cel care prin manifestările Cenaclului Flacăra făcuse cea mai mare mişcare culturală din Europa anilor `70-80, cel care reinventase romantismul şi scrisese peste 60 de cărți, cu mii şi mii de poezii formidabile recitate în clipe de bucurie, de mândrie sau deznădejde, de revoltă sau de duioşie, de oameni de toate vârstele şi profesiile, cel care promovase ca nimeni altul valorile culturale, muzicale, ştiințifice, sportive, sau de bun simț, româneşti, cel care ajutase mii de oameni care şi-au căutat dreptatea, sau sănătatea, sau locul cuvenit în lume. Se luptase cu inerția, răutatea şi invidia semenilor pentru adevărul, dreptatea şi frumusețea altor semeni. Se luptase pentru românii săi ca nimeni altul, atât din postura de scriitor cât şi din cele de politician sau gazetar. Se luptase pentru țară, pentru o Românie pe care o dorea mai prosperă şi mai mândră. Într-o poezie scrisă la moartea lui John Lennon **Adrian Păunescu** spunea:

„…dacă-n lume au fost şapte arte, jumătate dintr-una s-a stins”. Parafrazându-l zic: „Dacă în lume este poezie contemporană de mare vibraţie, jumătate din aceasta s-a stins”.

Mă uit la televizor şi încerc printre lacrimi să reţin părerea unor personalităţi despre poet şi moartea acestuia: „Adrian Păunescu rămâne un poet extrem de original”(**Nicolae Breban, scriitor**); „Este o veste teribilă. Mă aşteptam la ea. Ne despărţim de un mare patriot român.”(**Răzvan Teodorescu, fost ministru al Culturii**); „ Poeţi ca Adrian Păunescu se nasc rar.”(**Gheorghe Zamfir, naist de talie mondială**); „Am pierdut un prieten şi un coleg nepreţuit.”(**Adrian Năstase, fost prim ministru**); ”Decesul poetului Adrian Păunescu m-a şocat. Va rămâne în conştiinţa noastră drept un român adevărat” (**Emil Boc, actual prim ministru)**; „Adrian Păunescu a marcat istoria culturii noastre.” (**Ion Iliescu, fost Preşedinte al României**); „Deşi am fost contrar pe plan politic în poeziile lui ne-am regăsit cu toţii” (**Traian Băsescu, actual Preşedinte al României**). Totuşi nu pot să mă abţin să nu remarc că în pofida acestor spuse decente, preşedintele n-a învăţat în atâţia ani - de viaţă, nu numai de când este preşedinte- că la căpătâiul unui mort se merge într-o ţinută adecvată cu sacou şi cravată neagră şi nu în cămaşă şi pleuvor albastru ciel, ca la meci sau ca la bar, aşa cum a mers dânsul la Ateneu să ducă poetului o coroană!!!!; „Un mare poet, un mare patriot care scria aşa cum respira” (**Sofia Vicoveanca, interpretă a cântecului bucovinean**) ; „Adrian Păunescu a dăruit mai mult decât putem noi duce şi înţelege. Pe mulţi i-a deranjat valoarea lui incontestabilă” (**Ducu Bertzi, cantautor, interpret folk, membru în Cenaclul „Flacăra”**); „O valoare a ţării. Un om dăruit” (**Florin Piersic, actor de mare talent şi popularitate**); „Aşa suntem noi. Acordăm mare atenţie (valorilor-n.m.) când nu mai sunt” (**Sorin Oprescu, primar general al capitalei**), etc.

Printre cei zece preoți ce au oficiat o slujbă religioasă de la Ateneu, şi nu numai acolo, în frunte cu Arhiepiscopul Vicar al Bucureştiului Varlaam Ploieşteanul, îl recunosc pe bunul părinte Vasile Citirigă, preotul paroh de la Catedrala „Sfânta Înviere" din Tg. Mureş. Mă bucur, printre tristeți.

La ieşireau sicriului cu corpul neînsuflețit al lui **Adrian Păunescu** de la Ateneul Român oamenii scandează **„Păunescu, Păunescu, Te vom iubi mereu".** Sute şi mii de oameni încep să cânte **Imnul Național**: **„Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte/ La care te-adânciră barbarii de tirani….".**

Din toată țara vin veşti de mare tristețe. Oamenii de mobilizază şi-aşi aduc dovada tristeții profunde ce o încearcă. Sute de lumânări aprinse şi zeci de buchete de flori, dar şi bilețele şi portrete de-ale poetului sunt aşezate pe trotuar în fața casei lui de pe strada Dionisie Lupu., la nr. 84, din Bucureşti. În centrele oraşelor țării sunt locuri triste unde oameni au înființat ad-hoc locuri de rememorare a poetului. Văd astfel de imagini de la Tg. Jiu unde oamenii au aprins lumânări, au cântat şi au recitat poezii de **Adrian Păunescu**. De la Bârca , de cu noaptea în cap a plecat un autocar cu săteni să fie prezenți la înmormântarea poetului. De fapt din toată țara se pleacă spre Bucureşt. Mii de oameni , cu trenuri sau cu maşini mici sau cu autocare vin la Bucureşti, să-i aducă un ultim omagiu poetului **Adrian Păunescu**. La Craiova, oraş atât de drag poetului, unde de altfel acesta a fost elev la liceele „Frații Buzeşti" şi « Nicolae Iorga » este de asemenea mare tristețe. **Adrian Păunescu** a scris Imnul echipei de fotbal Universitatea Craiova, imn intitulat „Oltenia, eterna Terranova" ca şi pe cel al echipei Rapid Bucureşti, de altfel, intitulat „Suntem peste tot acasă". Înainte de meciul cu Oțelul Galați, meci ce a avut loc în una din cele trei zile de înmormântare, 22.000 de fani croaioveni au aprins în Dealul Băniei lumânări, au ținut un

minut de reculegere şi i-au scandat numele minute bune. De asemeneau au cântat minute în şir imnul compus de **Adrian Păunescu**. Fotbaliştii caioveni au intrat pe teren cu tricouri albe pe care erau scrise cuvintele: **„Adrian Păunescu**-un simbol nemuritor”, jucând meciul cu banderole negre pe mână. Banere imense din incinta tribunelor arătau dragostea de care se bucurase **Poetul**. Se putea citi: „**Păunescu**, oltean pe viață şi pe moarte.”. sau „De astăzi în ceruri se va cânta „Oltenia, eterna Terranova” etc.

Văd la televizor că în județul Hunedoara s-a pus portretul în bernă al poetului pe locomotivele trenurilor! **Adrian Păunescu** a fost senator în acest județ. În 2008 a candidat din nou fiind primul în opțiunea electoratului. Totuşi în virtutea unei legi cel puțin curioase, din partea județului în Senatul României a fost admis candidatul de pe locul 3!

Dau câteva telefoane printre lacrimi şi abia reuşesc să îngân ceva. Poeții Nicolae Băciuț, Lazăr Lădariu şi Mariana Cristescu din Tg. Mureş mă înțeleg. Vibrează şi ei îndurerați de moartea lui **Adrian Păunescu.** Durerea lor e solidară şi cu durerea generală. Primesc telefoane de la mine din oraş. Plângem la telefon: Daniela Cecilia Bogdan, Zoltan Demeter etc. Vorbesc cu Darie din oră în oră. Îmi dă amănunte, fiind foarte afectat. **Adrian Păunescu** îl aprecia mult…

În ziua înmormântării dintr-un elicopter s-au aruncat buchete de flori peste convoiul funerar ce-l ducea pe poet la Cimitirul Bellu, unde am înțeles că „s-au dislocat nişte borduri” ca să se găsească un loc adecvat pe Aleea Scriitorilor, cât mai aproape de marii scriitori români înmormântați acolo, şi mai ales de Eminescu.. Un reporter, pe un post spune că poetul **Adrian Păunescu** va fi înmormântat „în dreapta lui Nichita Stănescu şi Eugen Barbu, la picioarele lui Eminescu şi I.L. Caragiale”. O delegație de scriitori a venit din Republica Moldova. Primarul Chişinăului Dorin Chirtoacă a spus că va propune ca o stradă importantă din capitala Modovei de peste Prut să se numească

Adrian Păunescu. Văd un reportaj de la Bărca. cu casa unde a copilărit…

Văd convoiul funerar apropiindu-se de Bellu. Sute de flori sunt aruncare pe maşina care îi poartă trupul. Sute şi mii de oameni sunt de-o parte şi alta a bulevardului din apropiere. Se intră greu în incinta cimitirului datorită afluxului de oamenii. Cu siguranță de ordinul miilor. Nu se vede aleea, nu se vede pământul, de oameni. **S-a ridicat o scenă unde sicriul este urcat. La căpătâiul poetului: Andrei, Ana Maria, Ioana, copiii lui Adrian Păunescu, soția poetului, d-na Carmen, nepoți, veri, prieteni apropiați. Andrei are tot timpul cu el un mic steag tricolor. Un mare steag tricolor i-a acoperit mereu sicriul poetului. Va avea (are) parte de Onoruri Militare deoarece în anul 2003 Adrian Păunescu a primit din partea d-lui Ioan Iliescu-Preşedintele României de atunci Ordinul Național „Steaua României" în Grad de Cavaler.**

Văd din nou pe posturile tv. alte păreri ale oamenilor de valoare ce l-au prețuit pe poet: „Adrian Păunescu a avut o vocație de a sări în ajutorul celor năpăstuiți" (**Tudor Octavian, scriitor**); „În ciuda multor denigrări a rămas în sufletul oamenilor ca o mare valoare. Este poetul național.…A fost un om veritabil de stânga…Avea o capacitate de creație formidabilă…Avea o forță extraordinară. O reacție promptă la evenimente…L-am cunoscut ca un om neliniştit, protestatar…Este poate cel mai prolific poet al țării…A ştiut să trăiască în slujba celor mulți. Fiecare poezie a lui Adrian Păunescu reflectă o trăire umană"(**Ion Iliescu, fost Preşedinte al României**); „ Omul acesta gândea ca un adevărat român şi vedea interesele românilor şi interesele naționale."(**Radu Câmpeanu, fost senator, lider al P.N.L**.); „Mă intrigă că Adrian Păunescu nu e în manualele şcolare."(**Gheorghe Turda, interpret cunoscut de muzică populară**);

„Cuvântările lui Păunescu din Parlament erau lecții de tăcere.”(**D. Pelican**), etc.

Pe aleea principală a cimitirului, pe şi lângă celelalte morminte puzderie de oamenii. Mii, poate chiar 5-6 mii. Gardă militară. Fanfară militară. Încep discursurile de la tribuna oficială. Notez cât pot, scriu cât prind auditiv din spusele vorbitorilor. Primul, **Mihai Cimpoi**, P**reşedinte al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova**: „Îndurerata Basarabie este alături de îndurerata Românie…Adrian Păunescu nu a fost un poet în sensul obişnuit al cuvântului. Adrian Păunescu a fost un rapsod, un cântăreț epic al neamului, al întregului neam românesc…Țin să vorbesc şi despre marea prietenie a lui Adrian Păunescu cu Grigore Vieru, prietenie care s-a pus sub semnul idealurilor unirii şi ale unității spațiului românesc…”. Apoi, vorbesc, în ordine. **Academician Gheorghe Duca, Preşedinte al Academiei de Ştiințe a Republicii Moldova**: „…Adrian Păunescu, un admirabil om de omenie, un intelectual rafinat, un spirit enciclopedic, un ctitor de cuvinte atins de aripa geniului, un strălucit valorificator al Limbii Române şi al Istoriei Neamului. O mare personalitate a culturii şi spiritualității româneşti, care a devenit o legendă şi scriitor clasic încă în timpul vieții, un patriot adevărat, care s-a dăruit până la sacrificiu poporului său… „Doamne, ocroteşte-i pe români…Dă, Doamne, țării mele minima dreptate” (citate din poezii ale lui Adrian Păunescu-n.m.); **Varujan Vosganian, senator P.N.L., vicepreşedinte al Uniunii Scriitorilor din România**: „Eu doresc să aduc un omagiu lui Adrian Păunescu din partea breslei scriitorilor din România… În secolul XX, în spațiul limbii române, nu cred că a existat vreun poet care să fi intrat atât de mult în conştiința publică şi care să fi fost un însoțitor al vieții de zi cu zi a românilor aşa cum a fost Adrian Păunescu. El a folosit cuvinte simple pentru teme fundamentale…El nu a scris doar poezie, el a scris psalmi…Acum noi ne urmăm inimile…Pentru poeziile lui nu

era nevoie neaparat să fie scrise, ele erau rostite, şoptite…Un om care a urmărit dreptatea, care a socotit că cel mai mare tăiş îl are cuvântul…Adrian Păunescu a fost cetăţean de onoare al acestei ţări mai mare decât orice petec de pământ, care se cheamă Limba Română!”; **Corneliu Vadim Tudor, fost senator, lider al Partidului România Mare, membru din partea României în Parlamentul European, scriitor şi publicist**: „ Poeții ard ca o torță, ard mai intens… Fratele nostru drag Adrian Păunescu a fost născut pentru poezie. Scria uşor şi natural…Dacă din punct de vedere poetic şi publicistic eu îl compar cu Octavian Goga, din punct de vedere al apostolatului național se aseamănă cu Nicolae Iorga…Nimeni, în perioada postbelică, n-a mai făcut pentru Ideea Națională cât a făcut Adrian Păunescu…A fost un fenomen, deopotrivă, cultural şi social, care a influențat, pozitiv, educația tinerei generații……Era îmbibat ca un burete de poezie românească şi poezie mondială…Aici e un ocean de oameni în pofida celor care nu au vrut să decreteze doliu național…În comparație cu Adrian Păunescu ei sunt nimeni. Adrian Păunescu e mai viu ca ei…Adrian Păunescu a fost un om vertical şi de caracter care nu şi-a falsificat biografia…Fratele meu siamez…În mai 1980, în aceiaşi biserică Boteanu i s-a cântat prohodul şi lui Marin Preda…Adrian Păunescu era foarte generos…Fie ca acolo în Rai să-l încânte pe Demiurg cu un Cenaclu nou…Adio , fratele meu geamăn, colos cu miere-n glas”. A promis ca peste un an îi va ridica poetului Adrian Păunescu o statuie, ce va fi aşezată întruna din piețele Bucureştiului! În încheiere a citit o Elegie, scrisă în dimineața zilei. Am reținut versurile: „Adio, fratele meu geamăn/ Tristă duminică trăim./ Om bun, şi drag, şi fără seamăn/ Abia acum te prețuim….”; **Victor Socaciu, cantautor de muzică folk, parlamentar P.S.D. în Parlamentul României**: „ Am avut extraordinara şansă şi marele privilegiu, de fapt, să fiu un apropiat al acestui titan…..Poetul nostru național Adrian Păunescu……Boss-ul nostru (membrii

Cenaclului „Flacăra” îi spuneau astfel acestuia-n.m.) avea o putere de muncă fascinantă. Era omul care ne storcea pe rând de toate energiile şi scotea la lumină ce avea fiecare mai bun în el…Trebuie să fim mândri că am fost contemporani cu o asemenea personalitate…Era un adevărat om al cetății…Să ne întâlnim pe Câmpia Libertății, să ne-ntâlnim la Țebea, să ne-ntâlnim la cetatea lui Ştefan cel Mare, la Chişinău, să refacem şi, mai ales, să reaprindem flacăra! Am adus cu mine o coroană pe care am scris: „Voi ține flacăra aprinsă! Îți promit, Boss!”; **Dan Berindei-istoric**: „Vorbesc în numele meu, dar vorbesc şi în numele Academiei Române, care sper ca, într-un viitor cât mai apropiat, să-l aibă şi pe Adrian Păunescu, măcar acum, în rândurile ei….Adrian Păunescu reprezintă una din rarele personalități cu totul ieşite din comun, o forță a naturii……. M-a izbit totdeauna această putere de muncă, dar, mai ales, puterea de a-i convinge pe alții, de-a le transmite un mesaj, o chemare, de-a fi un însuflețitor. Era, în fond, un tribun reînviat de la 1848, era un însuflețitor al oamenilor….Dar un lucru există, care-l defineşte, într-adevăr, ca un poet național: puterea impactului său asupra celor din jur. Uitați-vă în jur – şi mă gândesc la Avram Iancu, care spunea să suntem mulți ca cucurujii brazilor. Uitați-vă ce adunare e aici, o adunare spontană: într-o zi de odihnă, toată lumea a venit aici pentru a-l duce pe ultimul drum pe un mare român, pe care-l vom păstra mai departe în suflet şi îl vom păstra, fără îndoială, şi în cărțile de istorie”; **Adam Pulsojic, poet din Serbia, prieten cu Nichita Stănescu şi Adrian Păunescu, vorbitor de limbă română**: „ Stimată Românie, dragi sfinți ai credinței…Adrian al nostru a unit nu numai flacăra României şi Basarabiei, a unit şi flacăra Serbiei care este acum îndurerată…… Am la mine flori pentru Adrian Păunescu, flori roşii, galbene, albastre şi albe, culorile României şi Serbiei…..Adrian Păunescu a primit „Hrisovul Moravei”- Morava este râul național al Serbiei, iar Hrisovul este cel mai distins premiu literar internațional la

Belgrad şi în Serbia…Ave, Adrian! Adio, frate! Precum şi România, şi Serbia mea, şi Serbia ta, nu te va uita”. A citit poemul propriu, dedicat lui Adrian Păunescu, „Pasăre acum din nou”; **Nicolae Dabija, poet din Republica Moldova, membru de Onoare al Academiei Române**: „ Atunci când am aflat că Adrian Păunescu este grav bolnav, i-am spus: după ce mi-a murit tatăl m-am ataşat sufleteşte de Grigore Vieru. Acum mi-ai rămas numai tu. Te rog să nu mori! Dar el nu m-a ascultat…Pentru poeții basarabeni a fost un mare prieten. Au învățat limba română de la Cenaclul Flacăra. Toată Basarabia stătea în fiecare zi de luni, la radio, să cânte „Trăiască, Trăiască, Trăiască, Moldova, Ardealul şi Țara Românescă”…Revoluția noastră de renaştere națională s-a desfăşurat pe fundalul repertoriului Cenaclului Flacăra….”De la Nistru pân la Tisa tot românul plânsu-mi-s-a” …Adrian Păunescu a fost purtătorul nostru de cuvânt din România…” A citit şi un un poem propriu din care am reținut prima strofă: „Se înconjoară Domnul de poeți,/ Cu rime vii se-mpodobeşte cerul/ Şi-n marginea grădinii cu blândeți,/ Dă mâna Păunescu cu Vieru…”; **Marius Tucă, om de televiziune, publicist**: „Pentru mine, Adrian Păunescu a fost un adevărat tată .E tot ce pot să spun în momentul acesta şi țin să vă mulțumesc dumneavoastră că sunteți aici, țin să le mulțumesc tuturor celor care, în aceste zile, au trecut pe la catafalc, țin să le mulțumesc tuturor oamenilor care au avut un gând bun atunci când au stat în fața televizoarelor….s-au gândit la cel care a fost cel mai mare poet, Adrian Păunescu…”.

Personalități şi Popor. Salve de onoare din partea Regimentului 30 Protocol „Mihai Viteazul”. Preoți. Slujbă la groapă. Coborârea în veşnicie a poetului Național Adrian Păunescu. Bulgări aruncați în groapă peste sicriu. Muzica tristă a a sunetelor făcută de pământul în cădere…

Ulterior, fiul meu mi-a spus că sute de oameni au rămas apoi la mormânt cu lumânări aprinse, punându-i lumânări la

mormânt, cântând cântecele **cenaclurilor „Flacăra” şi „Totuşi iubirea”**. De zeci de lumânări aprinse au avut parte şi mormintele lui **Mihai Eminescu, Nichita Stănescu**, dar şi altele, ale altor scriitori.

………………………………………………………………

Rememorez ştiri şi comunicate ce au legătură cu **Adrian Păunescu**. De pe patul de spital acesta a scris o ultimă poezie (**datată 31 octombrie 2010**) intitulată **„De la un cardiac, cordial”**, a cărei manuscris a fost dăruit **doctorului Şerban Brădişteanu**.

De la un cardiac, cordial

**De-aicea, de pe patul de spital,
Pe care mă găsesc de vreme lungă,
Consider că e-un gest profund moral
Cuvântul meu la voi să mai ajungă.**

**Mă monitorizează paznici minimi,
Din maxima profesorului grijă,
În jurul obositei mele inimi
Să nu mă mai ajungă nicio schijă.**

**Aud o ambulanță revenind,
Cu cine ştie ce bolnav aicea,
Alarma mi se pare un colind
Cu care se tratează cicatricea.**

**Purtați-vă de grijă, frații mei,
Păziți-vă şi inima, şi gândul,
De nu doriți să vină anii grei,
Spitalul de urgență implorându-l.**

**Eu vă salut de-a dreptul cordial,
De-a dreptul cardiac, precum se ştie,**

Recunoscând că patul de spital
Nu-i o alarmă, ci o garanție.

Vă văd pe toți mai buni şi mai umani,
Eu însumi sunt mai omenos în toate,
Dă-mi, Doamne, viață, încă nişte ani
Şi țării mele minima dreptate.

Adrian Păunescu

Vocea lui **Adrian Păunescu** cu ultima sa poezie este difuzată de Radio Reşița.
Gândul mă duce cu câteva luni în urmă, la un articol scris de **Adrian Păunescu**.

„Scrisoare către urmaşii mei

Trec prin momente grele de viața. Otrava pamfletului meu se mută încet-încet la mine în pahar. Voi împlini, în curând, 67 de ani. Mă tem că am uitat să mă bucur de aniversarea zilei mele de naştere. Mă adresez vouă, Ioana, Andrei şi Ana-Maria, pentru că, sentimentul care m-a cuprins în ultimele săptămâni şi asupra căruia n-am insistat în discuțiile noastre, n-ar trebui să vă ia prin surprindere.

Din dragostea mistuitoare pe care v-o port, din convingerea că nu va trece mult, după plecare mea, şi oamenii vor înțelege pe de-a-ntregul cine am fost cu adevărat, vă avertizez că, de acum încolo, cu mine se poate întâmpla orice. Nu e vorba doar despre un tratament negativ special, care mi se aplică de multa vreme. E vorba despre nenorocirea incredibilă prin care trece această țară, de soarta careia eu nu mă pot desparți.

Ştiți prea bine că zilele acestea mi-am luat curajul de a-mi face analizele medicale esențiale. Concluzia nu e veselă. În orice caz, tratamentul pe care eu însumi simțeam că trebuie să

mi-l aplic şi pe care, după aceste analize, mi-l confirmă şi medicii, mă obligă la retragere, discreție, resemnare.
Desigur, sunt un om viu şi, cu excepția momentelor de disperare pe care le traversez, la întretăierea dintre nenorocirea poporului din care fac parte şi suferința ființei care sunt, mi-e încă dragă viața şi, în principiu, am înca multe de făcut pentru cel mai drag copil pe care mi l-a dat Dumnezeu, adolescenta Ana-Maria Păunescu. Scrisoarea mea către voi nu e o cedare, ci o alarmă. Traiesc în condiții tot mai grele şi mai umilitoare, mi s-au luat şi mi se iau, în permanentă, drepturi, nu ştiu din ce voi putea plăti, la toamna, obligațiile fireşti.

Ani şi ani am tot sesizat pe proprietarii televiziunilor particulare din România, dar şi televiziunea publică, asupra situației mele, ca om care ştie să facă televiziune şi este oprit de la acest exercițiu.

Visul duşmanilor s-a împlinit: nu mai pot ieşi din casă, cum aş fi putut pănă ieri. Să fie liniştiți, eu devin un caz clasat pentru domniile lor. Dacă lui Dan Voiculescu şi lui Sorin Vântu ar trebui să le mulțumesc pentru momentele excepționale pe care mi le-au oferit, surprinzătoare mi s-a părut atitudinea lui Radu Moraru, om talentat şi doritor de atitudini mai puțin previzibile, care, de câteva luni, a uitat şi ce promisese, şi să răspundă la telefon. Acum, la această răspântie, n-am mai mult de spus contemporanilor mei decât câ ar fi păcat să ne desparțim supărați.
Dragii mei copii, problema cea mai mare este prabuşirea țării. O emisiune de televiziune vine şi trece. La urma urmei, nu e nicio obligație, pentru nimeni, să ofere spațiu de emisie nimănui. Cum aş putea eu să uit sprijinul pe care mi l-a acordat Sorin Ovidiu Vântu, pentru ca să poată apărea Cartea Cărților de Poezie?
Îmi vin în minte, acum, momente de grație ale vietii mele. Aşa cum nu pot uita cumplita batjocură la care am fost supus,

în cele doua regimuri politice pe care le-am traversat, în anii '50-'60, pentru că eram fiul unui anti-comunist, puşcăriaş politic în anii '85-'90, pentru că aş fi condus revista şi cenaclul nemulțumiților din partid, iar dupa 1989, pentru că aş fi fost prea comunist.

Au fost nopți şi zile în care mai aproape îmi era moartea decât viața. Totuşi, niciodată n-am fost atât de deprimat şi de însingurat ca în aceşti ultimi ani. Fac parte dintr-un partid politic care n-a simțit niciodată nevoia să se intereseze de situația mea reală şi să încerce să-mi fie folositor. N-am intrat în găşti, n-am primit recompense pentru apartenența la găşti. Am crezut şi cred că numele meu trebuia să îmbogațească partidul în care m-am înscris de bunăvoie. Acum, însa, nici pentru ambiții de mărire nu mai e timp. Esențial pentru mine e să trăiesc şi să-mi văd țara ridicându-se. Căci nefericirea programată în care trăieşte poporul român mi se pare din ce în ce mai ofensatoare şi mai nejustificată.

În vremea lui Ceauşescu mi se făceau reproşuri grave că nu sunt corect şi disciplinat conform cu linia partidului. După moartea lui Ceauşescu am suportat ani şi ani reproşul că l-am lăudat, în anumite ocazii politice. Dupa 20 de ani de la asasinarea lui, Ceauşescu îşi recăştigă un loc de merit în istoria națională. Destui oameni îl regretă în gura mare. Asupra acestei chestiuni, eu nu mă pot pronunța în termeni atât de categorici. Eu chiar cred că sistemul trebuia să cadă. Şi nici nu mă pot preface a nu înțelege rolul complex, de bine şi rău, al liderului. Dar acum? Ultimele săptămâni ne pun într-o condiție umilitoare şi tragică. Poporul român e condamnat la moarte. Liderii portocalii nu mai aud şi nu mai văd nimic, dupa ce au sărit la beregata salariilor, a pensiilor şi a îndemnizațiilor, au trecut la o redimensionare a balamucului. I se cer poporului român bani, dupa ce i se iau banii. Oligofrenii îi amenința pe cei care nu dau, fireşte, benevol, bani pentru tăşcălăul Băsescu-Boc şi ceilalți. O râvnă specială dovedesc nemernicii să dărâme

instituția drepturilor de autor. Înapoi în copac, tuturor gorilelor păroase din jungla noastră! Înapoi în preistorie! Cam asta e situația despre care voiam să vă vorbesc: faliment. Cam asta e mişcarea preferată a timpurilor noastre: prăbuşire. În ceea ce mă priveşte, nu cred că mai rezist. De aceea, m-am adresat vouă cu această scrisoare, ca sa ştiți ce e cu mine şi să nu vă surprindă nici una din nenorocirile care s-ar putea abate asupra mea. Va trebui să dăm înfățişare concretă relației dintre noi şi viitoarei despărțiri dintre noi. Natura, în jurul nostru, s-a dezechilibrat şi se autodistruge. Societatea, în jurul nostru, s-a dezechilibrat şi se autodistruge.»

(scrisoare publicată în **„Jurnalul Național”**, Bucureşti, 21 iunie 2010)

Adrian Păunescu a publicat în ziarul **„Ring”** din data de 27 octombrie 2010, un articol unde vorbea de **„Clipa de cumpănă”**. E unul dintre ultimele articole publicate de **Adrian Păunescu!** Redau un fragment.

Clipa de cumpănă

"Există, probabil, pentru fiecare dintre noi, o clipă de cumpănă în care, conştient sau intuitiv, o ia într-o direcție a vieții, care îi modifică tot traseul viitor. Am văzut rude şi prieteni alegându-şi calea. Nu în fiecare zi apar aceste răspântii. Eu însumi, cu puterea de a selecta, pe care o dobândisem la acea vârstă, am reuşit să descopăr, prin ceața tinereții, către ce să mă îndrept. Sau, poate, aşa îmi spunea să fac invizibilul supraveghetor al rătăcirilor noastre prin destin. Au fost şi momente grele. În august 1990, după prima mea întoarcere la Chişinău şi la Copăceni, în Basarabia, m-am îmbolnăvit şi parcă nu mai aveam nicio putere asupra trupului meu. Mă găzduia familia Grigore Vieru. Eu aşteptam să mă întorc la Bucureşti, pentru a încerca să mă refac. Grigore m-a internat în spital. Făcusem fibrilație şi dublă pneumonie. Medicii români, ruşi şi ucraineni din Spitalul Republican al

Moldovei s-au ocupat inspirat şi sârguincios de mine şi, după nu puţine zile, am plecat refăcut la Bucureşti. Trecusem printr-o clipă de cumpănă.

Au trecut 20 de ani şi în ornicul meu bate o nouă clipă de cumpănă. Pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, trebuie să mă despart de ai mei şi să încerc o reîncărcare profundă a bateriilor organismului. De când am acceptat această soluţie, în ochii mei s-au schimbat toate: şi culorile, şi mişcările lumii, şi scara de valori. Au retrogradat vanităţile şi s-au impus brusc, din nou, valorile etern umane. Mi-am dat seama, încă o dată, ce mult contează să nu fii singur pe pământ. Mi s-a arătat, întreagă, nimicnicia de a mă supune banului şi puterii, deşi, fără un minimum de bani şi de putere, nici unul dintre noi nu şi-ar putea procura alimente, medicamente, confortul elementar. Dar atât. Cursa nebunească om contra om mi-a apărut ca o maladie de origine străină. Una e competiţia şi alta ura devenită lege a supravieţuirii.

Nici măcar n-am puterea să-mi imaginez până la capăt cum ar fi această despărţire de ai mei dacă s-ar transforma din temporară în definitivă. Şi nici nu ştiu ce simţ în plus mi-ar trebui ca să-mi dau seama, din vreme, de această posibilitate care nu trebuie niciodată exclusă. (...)

Pur şi simplu, e ca şi când aş pleca în sat, la nişte prieteni, să fac rost de nişte jăratic, să reaprind focurile din sobele casei mele, odată cu venirea iernii. Şi, iarăşi, cât de important e să nu fii singur pe pământ! Când exişti şi în conştiinţa altora, e ca şi când te-ai transforma, din unul, în mai mulţi. Astfel, chiar ameninţarea cu dispariţia, devine mai puţin eficientă, dacă e să te elimine din conştiinţa tuturor”.

……………………………………………………………

Darie îmi spunea că ori de câte ori vorbea cu **Adrian Păunescu** fie la telefon, fie la acesta acasă sau în alte locuri acesta întreba şi de mine. Ce mai fac! Cum o mai duc!…Plâng din nou!

Ultimele texte
SCRISOARE DIN URGENȚA INIMII

Dragii mei compatrioți,

Vă scriu dintr-o situație mai puțin obişnuită. Nu, nu vă scriu din lagăr. Nu, nu din vreun azil politic pe care l-aş fi cerut în alte părți. Nu vă scriu nici măcar din pogonul meu de libertate personală, ocrotit şi pregătit pentru a-l semnaliza în teritoriul liber de ură, de prejudecăți, de ranchiună. Vă scriu, pur şi simplu, din serviciul de reanimare al Secției de Chirurgie Cardio-Vasculară a Spitalului de Urgență- Floreasca din Bucureşti. Ani şi ani am evitat ca să calc treptele unui spital. Carmen, Ana-Maria, Andrei, prof. dr. Ionescu-Târgovişte, dr. Mihai Viorel, dr. Cristian Seraficianu au tot insistat să mă internez pentru a rezolva în fond durerile care m-au tot încercat. A venit însă, într-o seară, într-o strictă complicitate cu Ana-Maria, prof. dr. Mircea Beuran şi m-a convins, cu argumente serioase şi imbatabile că, dacă vreau să trăiesc în continuare, trebuie să mă las pe mâna medicinii performante a momentului. M-am limpezit şi am decis că aşa voi face. A doua zi, la 13,30, conform făgăduințelor, a venit ambulanța cu medici siguri pe ei înşişi, cu brancardieri hotărâți şi m-a luat. Jumătatea de oră trăită, în ambulanță, m-a costat, din punct de vedere nervos, jumătate de viață. Nu-ncăpeam pe targă. Îmi erau amenințați genunchii de pragurile pe lângă care aveam să trecem, am fost internat în cea mai mare grabă, la secția condusă de marele medic Mircea Beuran. Căutările n-au încetat încă. Mi s-au făcut primele 15-20 de investigații. Între timp, a avut loc un dialog între cei doi profesori, care-şi împart acelaşi spital de urgență, dr. Beuran şi dr. Brădişteanu. Ei au ajuns la concluzia că problema mea principală e inima. Au decis să mă mute în zona dotată electronic pentru cele mai profunde determinări ale existenței inimii în pieptul meu şi concluzia a fost că, de la etajul 1, trebuie să urc, neaparat, la 6.

Din reanimarea urgentă a inimii, parcă din centrul ei magnetic, mă descriu şi îi descriu pe toţi cei din jurul meu, sub această perspectivă, a bătăliei pentru salvarea inimii. N-am crezut niciodată, în mod serios, că mă ameninţă moartea.Dar văd, în prea multe ziare şi la prea multe televiziuni, aşezarea numelui meu între viaţă şi moarte. Şi nu pot să nu mă emoţionez. Chiar aşa?! Da, chiar aşa. Şi eu sunt unul dintre muritorii care nu-şi înţeleg condiţia, câtă vreme se mai răsfaţă cu aerul existenţei în care pluteşte, fără merite şi fără permis. Aflu din cuvinte risipite prin dialogurile despre mine că situaţia mea e gravă, că inima, că rinichii şi că ficatul… Nu era o simplă hachiţă a mea cantonarea în casă şi refuzul de a participa la petrecerile lumii. Sunt suferind. Agresiunile din timpul vieţii n-au plecat din trupul de care s-au atins, ci continuă să-l chinuiască şi să-l subjuge. Am propriile mele dureri personale şi mă doare durerea cea mare a nefericitei mele ţări. Ziarul ***Adevărul*** a făcut gestul nobil de a aminti că tăierea pensiilor m-a afectat cumplit. Am decis să nu iau pensia tăiată. O restitui, aşa cum îmi vine, statului, iar eu îmi desăvârşesc drumurile prin iadul realităţii, ca să nu-mi moară copiii de foame. Muncesc de la 18 ani, dacă nu mai demult. Băieţii de bani gata ai anilor noştri şi-au băgat cuţitele în cuantumul pensiei mele totale şi mi-au dărâmat ultimul echilibru. Cum aş face să nu resimt dureros această ofensă? Indivizi putred de bogaţi iau măsura de-a ne ciopârţi nouă pensiile. Inima mea le resimte toate astea şi le dedică nefericiţilor care ne conduc şi ne ghilotinează drepturile. Datoriile mele faţă de casa în care trăiesc şi de familia mea sunt mult mai mari decât aş obţine, în mod natural, pe toate muncile mele. Probabil voi muri mai devreme şi organizaţiile de şacali vor putea profita, în deplină libertate, de banii care rămân după Adrian Păunescu.

O problemă au devenit medicamentele, atât pentru numărul lor în înmulţire, cât şi pentru preţurile lor infernale . Eu suferinţele acestui organism al meu nu le-am făcut ascunzându-

mă după soba bunicilor, acasă, ci în bătăliile de zi cu zi pe care le-am dat în țară. Bolile le-am făcut atunci, medicamentele trebuie să le cumpăr acum. Dar nu mai puterea bănească de a le obține, la prețuri acceptabile la starea mea financiară de astăzi. Monitoarele secției de reanimare de la cardiologia de urgență condusă de prof. dr. Şerban Brădişteanu mă îngână din când în când, văzându-şi de lectura stranie a organismelor care li se dau de citit. E mare lucru, totuşi, să mai existe oameni care te înțeleg şi te apără. Este nota cea mai înaltă a vieții ca nişte mari specialişti în sănătate să se aplece asupra ta, să te analizeze şi să-ți spună ce ai de făcut. Oricât aş fi de trist, oricât aş fi de disperat, oricât m-aş simți de captiv în maşinăriile electronice care-mi urmăresc tensiunea, respirația, funcțiile organismului, glicemia, pH-ul, şi, în genere toate funcțiile vitale, am dobândit convingerea că pot avea încredere în toate acestea, pentru că la pupitrele de comandă stau mari profesionişti, dedicați vieții.

Mâncarea e fadă în spital.Telefoanele mobile mai degrabă nu merg, pentru că li se dă o undă sărăcăcioasă şi poate asta n-ar trebui să se petreacă în acest fel. A venit azi la mine o femeie operată de dr. Şerban Brădişteanu. Punea toată puterea ei de convingere în fiecare cuvânt. Avea nevoie să restituie o parte din recunoştință? Celui ce-o salvase. În secția unde sunt eu nu se poate intra. Ceea ce se întâmplă aici e prea grav ca să lase loc circului sau băşcăliei. Noi vorbim dintre viață şi moarte. Şi n-avem totdeauna argumente să credem în viață şi să refuzăm orice complicitate cu moartea. Personal, n-am crezut că, de pe o stradă pe alta, dintr-o curte în alta, se poate ajunge la un duplex atât de încărcat în semnificații contrare: ***viața şi moartea***. Şi, mai ales, nu mi-am închipuit că toată această absurditate se va referi la mine. Parcă nu eram eu la numărătoare. Dar mi-a intrat fiscul morții în casă şi trebuie să-i plătesc tot ce i se cuvine.

Dacă voi reuşi - cu ajutorul marilor medici care mă înconjoară - să salvez această pâlpâitoare viață a mea, va trebui

să rearanjez prioritățile. Suferința retrogradează orgoliile. Probabil că-n noi rămân, la acest examen, numai structura omenească neschimbată, ideea pură, sentimentele curate, disponibilitatea către omenie.

De-aici, dintr-un pat de spital din secția de reanimare a inimii, de la Spitalul de Urgență, mi se limpezeşte privirea către crâncenele noastre bătălii de fiecare zi, către fronturile noastre fără învingători, către uitarea de sine, care domină cu trufie lumea dată, o face imposibil de cuplat cu alte lumi, ne fugăreşte de dimineața până seara pe noi toți, să nu cumva să ne găsim unii cu alții şi să conlucrăm la salvarea omului. Din centrul inimii mele, aduc salutul meu tuturor acestor electronici ascultătoare, menite să ne avertizeze şi să ne ajute. Şi sper să nu fie nevoie şi de o operație pe inimă. Oricum, cărțile mele devin – prin suferința mea – tot mai valoroase şi mai căutate. Editorii au suficiente motive extraestetice să potențeze textele. Iar eu sunt liniştit că mi-am văzut poporul sărind de partea mea şi iubindu-mă, mai mult ca niciodată.

Adrian Păunescu

29 octombrie 2010

publicat în **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**,
săptămânal, anul X, Nr. 44-45 (464-465), noiembrie 2010

Apel suferind

De multă vreme n-am mai avut ocazia să-mi pun în ordine gândurile şi să mă judec în deplină luciditate. Suferința care m-a condus în Spitalul de Urgență, la Secția de reanimare a inimii, îmi dă această şansă de-a mă autoanaliza. Ce ar urma să rămână după mine? Copiii mei şi cărțile mele. Şi poate nişte amintiri nu tocmai urâte. Trec prin stări diverse. Medicii mă supraveghează cu atenție şi grijă. Instinctul meu de viață mă călăuzeşte încă. Nu ştiu când voi ieşi din această clinică prestigioasă, condusă de prof. dr. Şerban Brădişteanu. În fiecare zi, în care trece prin saloanele de care e răspunzător, mă uit la

mâinile lui şi nu-mi revin din emoţia că ele, aceste mâini, au operat inimi.Ce vor fi făcut aceste mâini în copilăria medicului, când nimeni nu se gândea la ce performanţe vor ajunge ele?

Nu apucasem să aflu nivelul de performanţă la care au ajuns componenţii acestui bastion al sănătăţii. Totul se face aici ca în marile centre de sănătate ale lumii. Şi, în afară de profesiunea bine însuşită, mai e căldura omenească. Medicii, asistentele, infirmierele, brancardierii n-au timp de nimic, în afara meseriei cu care se simt datori societăţii. Vieţile lor personale acceptă să fie subsumate bătăliei pentru viaţă din Urgenţa Inimii. În câteva zile, aceşti oameni mi-au devenit foarte dragi. Îi simt foarte apropiaţi. Nu ezită să sară în ajutorul bolnavului, ori de câte ori acesta are nevoie de ajutor. Nici chestiunile penibile ale existenţei nu-i descurajează pe aceşti luptători şi pe aceste luptătoare pentru sănătatea şi viaţa oamenilor. Mecanismul terapiei intensive de la Clinica de Chirurgie Vasclară merge perfect, tocmai ca să nu pericliteze, în nici un moment, soarta suferinzilor ce li s-au încredinţat.

Au vrut mulţi oameni să mă vadă, aici, la spital. Regulile sunt, însă, stricte. Pe cei mai mulţi dintre ei, oamenii spitalului i-au întors de la uşă. N-aş vrea să creadă nimeni că ar fi cumva în cauză vreun orgoliu al meu. Dimpotrivă. Am nevoie de prieteni. Dar dacă nici fata mea cea mare, Ioana, n-a putut ajunge la mine, se înţelege cât de riguroase sunt toate. Şi nici măcar telefoanele celulare nu funcţionează aşa cum ar trebui să funcţioneze. Toate aceste interdicţii mă determină la o mai profundă viaţă interioară.

Adrian Păunescu

30 octombrie 2010

publicat în **„Flacăra lui Adrian Păunescu”**, săptămânal, anul X, Nr. 44-45 (464-465), noiembrie 2010

Moartea e un mai mare poet

Încă nu s-au consumat cele trei zile ale unei morți, zile-magi pentru o operă cu mari resurse de a fi redescoperită, şi simt în ele, grăbită, uzura unui an întreg, toată laolaltă, aşa cum se depozitează zăpada în afara oraşelor, ca un ciumat, cel mai pur. În prima seară de priveghere de către cei dragi la căpătâiul lui Adrian Păunescu am mers ca o răzbunare şi ca să îmi înfrâng tristețea printr-una şi mai mare. La fiecare rând mă împiedic în temperaturi şi în pleoape, îmi vine să fug, oriunde, dar nu să scriu despre asta... Comand un aranjament floral şi florăreasa mă întreabă câte garoafe albe să fie? 14? 16? Îmi vine pe loc ideea să fie 14, să fie un sonet de garoafe. A scris multe sonete. Şi florile pot fi un sonet, şi oamenii pot fi un sonet şi sicriele marilor scriitori de la Bellu aşteaptă ultimul vers pentru a se termina un mare sonet. Florăreasa simte pentru cine sunt florile, toată lumea pare că e tristă azi la moartea poetului, toată lumea vorbeşte despre el, de la şoferi la florărese, de la îngeri la note de subsol, pluteşte în aer o tristețe crâncenă mai mare ca prețurile, o vină complice care nu de multe ori într-un secol se simte față de un mare poet, ei înşişi rari. Merg la (încă) sediul Uniunii Scriitorilor să îl văd pe cel pe care l-am iubit, dar mi se cere pe panglicile florilor să scriu ceva. Ce să scriu? Cum să îl rezum pe Adrian Păunescu într-o bandă ce mai degrabă ar fi de ştire în partea de jos a unui ecran tv decât de moarte, la o coroană. Am decis să scriu pe una „La adio, tu!” şi pe cealaltă „Familia Ducan” De ce astfel şi nu altfel?, vorba poetului. Pentru că acasă ai mei plâng toți de tristețe, pentru că a fost prieten mai întâi cu tatăl meu, poetul Răzvan Ducan, apoi şi cu mine. Pentru că mi-a ajutat mama într-un moment foarte grav când avea nevoie de nişte medicamente scumpe care nu aveau contracte şi care nu se puteau găsi deşi erau gratuite, fiind nişte realități medicale absolut vitale pentru ea. A făcut ce a făcut, a intervenit pe unde

a ştiut şi a trecut acele medicamente pe o listă de contracte de gratuităţi astfel încât alături de mama mea şi alţii au putut să-şi înfrângă boala, „mai scumpă ca o clasă socială” vorba unui sfârşit de sonet din fericire nu din garoafe. Nu le pot enumera pe toate tocmai pentru că sunt un complex de situaţii şi nu o înşiruire ternă şi încă nu sunt pregătit de despărţirea de el ca să fac bilanţuri şi să am cinism contabilicesc la primire deşi am spus toate aceste lucruri cât trăia, nu le-am ascuns şi vin acum ca alţii tăcând mâlc şi plini de o preţiozitate a ascunderii ca să nu zic a laşităţii.

Adrian Păunescu şi Darie Ducan (acasă la Adrian Păunescu-2008)

Era dimineaţa mileniului nou, anul 2001, tatăl meu văzuse că mă ţin de scris, că, deşi eram un mucos de 12-13 ani, nu mă las exact cum un refren nu se leapădă de cântec, de scris poezie, naivă, ca la acea vârstă, publicasem în presa locală şi

județeană, la Târgu Mureş, câteva texte, deja îmi pare cețoasă amintirea şi nu o scormonesc pentru că încă sunt prea tânăr, devenisem o mică vedetă locală şi eram o curiozitate. Ei bine tatăl meu m-a luat împreună cu alți copii talentați să mă ducă la Bucureşti, oraşul meu de astăzi. La prima mea venire în Bucureşti am fost dus direct la o emisiune tv a marelui poet, numită chiar „De vorbă cu Adrian Păunescu" şi prima întâlnire dintre mine şi el a avut loc în molul din cartierul Vitan, unde atunci Antena 1 avea un studio. Ne-am întâlnit prima dată exact pe scările rulante. Şi astăzi mă întreb cine urca şi cine cobora. Şi astăzi mă întreb cine era un om pe nişte scări, cine se cățăra pe garduri. Nu prea ştiam cum e deşi ştiam câteva poezii ale lui, printre care "Copiii de țărani", poem pe care şi astăzi îl recit cu drag în nopți de poezie cu unii, cu alții. Anii au trecut, cu timpul ne-am întâlnit, ne găseam la telefon, ne-am văzut mai des, mai rar, dar azi regret că totuşi nu prea des, mai ales după ce m-am mutat la Bucureşti, în toamna lui 2007, ne auzeam la telefon fie că aveam motiv fie că nu, azi şi o întrebare precum banalul ce mai faci? ar conta şi aş da un regat pentru ea. Fie că îi trimiteam articole la Flacăra în ultimii ani, fie că vorbeam diverse, fie că îi făceam câte o vizită, ultima dată mi-a propus să ne întâlnim într-o altă zi ca să îmi arate tot felul de înregistrări vechi, după o seară în care vorbisem mult despre Preda şi despre poezia contemporană. Eu despre tineri, el despre generația sa, dar nu a fost să mai vedem acele înregistrări. Ne-am şi certat fără să ne împăcăm, dar asta nu înseamnă că ne-am despărțit certați, ci că am uitat cearta aşa cum uiți că bei un pahar cu apă. Insistam asupra teatrului său, iată, acum postum, unde, deşi nu e foarte mult, sunt idei geniale, dacă se va publica "Lepra", se va vedea, îi lăudam poemul "Spre plus infinit" ca pe o replică fantastică la "Luceafărul" eminescian şi la Ion Barbu, mi-a scris în 2004 prefața la "Zeii de carton", spunea că sunt antimuzical şi m-am enervat, nu eram de acord şi eram gata să nu public prefața, m-

am certat colosal cu tatăl meu atunci, dar am lăsat-o, dacă mă gândesc exact ca Adrian în cazul prefeței lui Eugen Barbu la o antologie a sa din anii 70, i-a plăcut apoi "Cartea dintre doi tâlhari", titlul l-a înnebunit, am fost şi la câteva dintre cele mai frumoase cenacluri de după revoluție, cel mai viu îmi vine în minte cel de la Târgu Mureş, din 2003, de la Palatul culturii, după care s-a întins o noapte lungă de poezie şi muzică. Sunt trist şi singur astăzi că a murit, sunt trist că nu i-am telefonat pe patul de spital să îi mulțumesc pentru tot, i-am trimis însă mesaje gândindu-mă că nu poți suna totuşi un bolnav în spital oricând, că e o situație delicată, dar în ziua de 4 noiembrie simțeam intimitatea morții şi i-am trimis un mesaj de încurajare, la pertu, un pertu al morții, niciodată nu mi-am permis, dar în fața morții pe care o simțeam, persoana a treia îmi părea fadă, nu mai conta eticheta, nici măcar respectul, de la care nu am făcut niciodată abatere, ci conta dragostea. I-am cerut să nu moară. A murit fără să vrea dar simțind moartea aproape.

Zilele acestea Calea Victoriei e plină la orele serii de mii de oameni cu flori. Înaintând pe contrasens dinspre Uniunea Scriitorilor, în clădirea celor ce nu l-au iubit şi care acum îl plâng ipocrit şi laş!, mă simt pe o scară rulantă în contrasens. Florărese strigă pe bulevarde „flori, flori pentru Adrian!" Mă bucur totuşi că au acționat inteligent cei de la USR şi au permis să fie adus acolo, altfel îmi regândeam relația cu ei. Sunt amărât şi cu greu mă pot controla, nu am dormit de aproape trei zile deloc gândindu-mă nu neapărat la el, ci acolo. Dincolo de prieten ştiu că a fost un foarte mare poet cu o operă impresionantă şi inegală, un om activ, o celebritate în termenul adevărat al cuvântului, un gen de om între Socrate şi Michael Jackson. Astăzi, cu scârbă văd ce e după moartea sa, Meletos a înviat şi îl pune la zid. Simt că în aceste momente mi-e scârbă de tinerii poeți, de atitudinea lor, de oameni a căror poezie o admir uneori, de oameni laşi care îl atacă şi acum sau care doar nu pot scrie un text deşi au ținut la el de teama atacurilor altora,

poeți cu câte un volumaş care se împiedică în prostia lor incultă şi probabil şi pe Sadoveanu l-ar citi numai în cărțile lui comuniste. Păunescu nu a fost niciodată un ideolog, ci un problematic a toate iar mulți poeți tineri, nu ar fi putut scrie probabil aşa astăzi dacă 60-iştii nu participau la dezgheț. Pot să îmi spună unii că exagerez, nu exagerez, dar dacă nu îți place Păunescu poți măcar să taci. Ar fi indicat acest lucru şi unor nulități ca Ioan T. Morar şi alți oameni cu destin mic, lătrăi cu buricele tăiate cu o tablă de conservă care l-au înjurat constant şi acum îi doresc odihnă veşnică. Şi datorită Istoriei unei secunde, dragii mei trişti şi alții care reacționați mai prudent sau mai mizerabil la moartea lui puteți scrie astăzi aşa, pentru că după Labiş Păunescu a eliberat politic poezia coborând în politic prin această carte, aşa cum Nichita şi-a inventat limbajul. Spun asta cu certitudinea că îl veți accepta într-o zi. Mă refer la ei pentru că de poeții tineri îmi pasă. Da, Păunescu a scris câteva poezii tributare politic dar şi ele sunt problematizabile pentru că nu îi aparțin unui Beniuc, ci unui poet care împletea mesajul dur cu lauda. Poți să zici „Trăiască Ceauşescu!" dacă după asta cânți sau scrii "Omul liber", pe muzica lui Vali Şerban, ori un cântec precum "Importante schimbări" al lui Vasile Şeicaru. Eu mai cred un lucru, lui Păunescu îi vor folosi începând de acum, în bine, până şi textele scrise despre Ceauşescu, triste, nefericite, dar ocazionale, nepublicate în volume, ci doar în presa de o zi. Îl vor problematiza, îi vor asigura persistența negării iar opera va rezista şi ca replică la propria ei putere de negare. Tot ce i-a fost contra de acum îi va face posteritatea exact aşa cum trebuie să o aibă un mare poet, polemică şi controversată. De la *Ultrasentimente* la *Ultima noapte pe Atlantida*(e realitatea altceva?) poezia sa a întâlnit câteva praguri dar a rezistat prin geniul său, iar cei care nu ştiu că geniul e în sine imperfect nu vor fi nici măcar speranțe. Trecând peste aceste amănunte referitoare la unii oameni care mai au multe, ca şi mine de

altfel, de făcut în literatură, mă întorc la lucruri personale, mă întorc la mine. Să mă acuze cineva că îmi e tristețea subiectivă! Este (este?), dar analiza îmi e obiectivă. Sper să reuşesc cândva să scriu un eseu zdravăn despre poezia lui Păunescu şi după moartea sa aşa cum am făcut-o şi în timpul vieții, uneori cu duritate, unul aşa cum merită, după 20 de ani în care toți criticii s-au compromis, paradoxal, nescriind despre el. Vă sună bombastic acuma dar veți vedea că aşa va fi. Multe pagini de poezie mai puțin valabilă estetic nu neagă puterea excesiv de poetică a mentalității sale. Aceste lucruri se văd bine în stilul poeziei plină de capodopere de toate felurile de la un capăt la altul aşa cum e plină şi de moloz, dar, iată încă o pistă, până şi molozul e util, e psihanalizabil Îmi permit excese de genul acesta aşa cum „ muşcă şi fugi!" tinde să facă din literatura tânără de multe ori o manea. După ce se vor înlătura clişeele de toate felurile, cele de om viu, venite dinspre zvonuri, se va vedea cu adevărat ce mare poet a fost. Se simte asta, dar în ciuda popularității imense, extrem de puțini o ştiu cu adevărat şi o pot dovedi dincolo de sentimentalism, puțini, de ordinul degetelor de la o mână.

Unii propun reluarea Cenaclului Flacăra. Nu se mai poate şi nu are rost. Cenaclul şi-a încheiat misiunea acum, cu foarte multe merite şi victorios. La fel revista, la fel toate. Adrian Păunescu a fost primul trust de presă de la noi de la Iorga încoace şi mai bun literar vorbind decât el. Trust pentru că a crezut în el. Măcar pentru asta presa internațională ar fi trebuit să nu minimalizeze tâmpit activitatea sa şi să îl clasifice ca fiind „poet de curte", dar cum să spui asta unora care cunosc comunismul doar la nivel idilic şi livresc? Cum să spui asta unor oameni ei înşişi clişeizați ca o tiparniță beată? Puteam să îl sun mai des, să insist mai mult când voiam să ne vedem şi nu putea, să îl terorizez de drag dar poate că nu totdeauna am făcut-o. În orice caz m-am bătut cu mulți pentru el. Nu avea nevoie de apărarea mea, cine sunt eu în fond ca să îl apăr?

Puteam însă să îi trimit la lectură pe cei care citeau puțin şi vorbeau mult. La gust nu îi puteam trimite. L-am iubit pe acest om şi forța lui m-a provocat să scriu. Insista să îi trimit articole şi m-a învățat să scriu presă, prin insistență. Nicio cerere a lui nu era cerere, era o provocare. M-a învățat să scriu presă deşi azi eu însumi am serioase îndoieli asupra presei din România, l-am iubit şi m-a prețuit, vreau să cred, tare, răsfoiesc acum un teanc de cărți cu dedicațiile lui, unele extrem de măgulitoare, mă uit la pozele noastre împreună şi mă gândesc când îi citeam la telefon sonete de Shakespeare traduse de mine în româneşte, foarte bucuros că îl deranjez cu aşa ceva. Ştim cu toții câte a făcut pentru scriitori şi că alături de Nichita a fost cel mai bun al generației sale, opuşi, altfel, dar tocmai de aceea buni. Când trăgea să moară mă rugam, hai, Nichita, alungă-l, latră-l ca să nu vină în moarte, alungă-l înapoi în viață. E un egoism al nostru al celor vii, dar nu putem spune că el a avut egoismul de a muri. La cât de altruist a fost s-a dus doar dincolo la cenaclurile de acolo, e un punct pe i, „pe sicriul de pe i", o ia de la capăt şi acolo, în curând va debuta cu un sonet, apoi cu un volum şi tot Matei Călinescu îi va scrie prefața. Doamne ce dor îmi va fi de el! Acum e la Ateneu şi în curând va fi dus la Bellu, e înrămat în sicriu şi lumea îşi ia rămas bun de la el, îşi ia la adio. A murit ca opera lui să crească nu în pagini, ci în adâncime. Era perfect conştient de asta şi m-a mişcat mult că ne-a salutat „cordial, de-a dreptul cardiac" Acest umor special şi grav al inventării formulei din ultimul poem e aproape la fel de bulversant ca „nu credeam să-nvăț a muri vreodată". După ce că m-a mişcat moartea lui, m-a enervat cumplit. Voi încheia cu două versuri ale mele gândite chiar la căpătâiul lui: Condoleanțele îmi mor în cerul gurii, şi asta e o ridicare către cer.

Darie Ducan

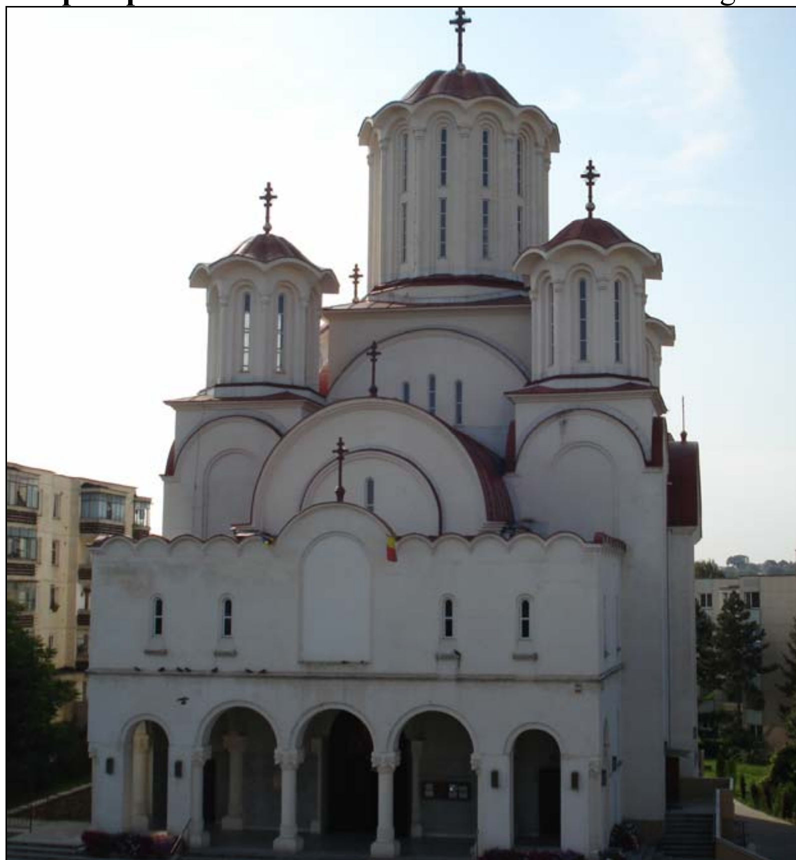
sâmbătă, 6 noiembrie 2010

………………………………………………………………..

Vorbesc cu părintele **Vasile Citirigă**, după venirea de la

înmormântare. E trist şi afectat de cele întâmplate. Simt asta în voce. Acesta îmi spune că în iarna anului 2004, „de Crăciun” **Adrian Păunescu** a fost la **Catedrala „Sfânta Înviere”** unde a asistat la prima slujbă „de inaugurare” a noului locaş de cult. Într-un cadru festiv a luat şi cuvântul. Îl întreb pe părintele Citirigă şi acesta-mi confirmă ceea ce auzisem.

Adrian Păunescu a contribuit, material, în proporţie de aproape 60% la ridicarea bisericii! Părintele Citirigă îmi

Catedrala ortodoxă „Sfânta Înviere” din Tg. Mureş (foto-noiembrie 2010)

spune că speră că într-un an vor începe lucrările de pictură în interiorul bisericii şi că în pridvor sau **„într-un loc vizibil”** va fi cu siguranță şi portretul lui **Adrian Păunescu**, ca principal ctitor! Firesc, mă bucur!

……………………………………………………………………..

Epistola 28 către Adrian Păunescu
Postuma

Tunetul nu prinde viermi,
Fulgerul nu putrezeşte,
Sub lopata de pământ
Trupul lui doar veşniceşte.

Boul Apis muge liber,
În ograda cui îl vrea,
N-a înrămat lângă părinți
Idolii de tinichea.

Şi-n amonte de tristeți,
Şi-n aval de bucurie
Viața şi-a pliat-o peste
Dorul său de Românie!

Şi-a pus țara lângă suflet,
Ne-a arătat iubiri cu mâna,
Ne-a spus care-s lupii cruzi,
Dar şi cât ne este stâna.

S-a lăsat şi-n focul Gheenei
De-a trebuit, pentru plebei,
Şi în locul țării-n cuşcă
Pe sine s-a dorit la lei.

Dacă vrem respect în lume

Ne-a îndemnat să ținem minte
Să intrăm în orice casă
Doar pe uşa dinainte.

Să nu dăm pe datorie
Dreptul de-a vorbi deschis,
Nici să stăm cu mâna-ntinsă
Aşteptând mărunți de vis.

Ne-a învățat pe fiecare,
Făr` să strige catalog,
Să-i dăm demnitate vieții,
-ntre prolog şi epilog.

Ne-a îmbogățit sinapse
Prin arterele de sânge,
Ne-a învățat hemoglobina
Şi de-a râde şi de-a plânge.

Au lătrat prea mulți la el
Ca la o lună de os,
Într-o lume de balauri
A fost Fătul cel Frumos.

A fost un poet solar,
Vorbe n-a pus sub covor,
Versurile-i viețuiesc
Şi fără înfăptuitor.

Dacă trupul de sub cer
I-a căzut acum în vrie,
Va străluci în veci, de-pururi
Pe cerul nostru de hârtie.

Inima-mi bate cernit,
Prinsă-n trup, armă-n rastel,

Una din patru cămări
Mobilată mi-e cu el.

Tg.Mureş-Târnăveni, 15 noiembrie

Epistola 29 către Adrian Păunescu
Adrian Păunescu

Biserică, trupul,
Ochii lui, pronaos,
Candelă aprinsă
Luminând prin haos.

Limba, limbă,
Clopot, toată gura,
Visele un dangăt
Ce i-au dat măsura.

În navă de carne,
neamul şi pământul,
icoane treflate,
purtate cu gândul.

Poemele sale,
Pentru pomenire,
(I)Repetabile poveri
De a fi iubire.

Tg.Mureş-Târnăveni, 17 noiembrie 2010

Epistola 30 către Adrian Păunescu
Povestitorul de sine

El s-a povestit pe sine,
Cea mai frumoasă poveste,
O vor povesti-o alții,

De acuma, trista veste.

A decopertat frumosul
Şi deodată i-a fost seară,
Hrană pentru suflet versu-i,
Biblioteca n-i cămara.

Nu a folosit berbece,
A intrat c-o simplă cheie,
Trepte şi-a făcut din cărți
Ca să fluture-o idee.

A pus armătură lumii,
Poemele, fier beton,
Instituția-nălțată
Se numeşte-acuma om.

S-a înşurubat în muncă,
S-a deşurubat de multe,
Şi-a pus sieşi barieră
Pentru pizmele mărunte.

La pescarii dintr-o barcă
A făcut un pod de peşti,
Zidurilor către semeni
Le-a împrumutat fereşti.

„De la Nistru pân` la Tisa”
A purtat patimă-adâncă,
A fost singura furnică
Ce a dus în spate-o stâncă.

De la locu-ntâi pe podium
S-a trecut pe locul doi,
Şi pe locul lui a pus
Pe românul cu nevoi.

S-a împrumutat la ceruri,
A luat pe credit soare
Ca acestuia să-i dea
Dreptul de-a privi în zare.

A lipit de talpa țării
Flecurile lui de milă
Ca să se-nalțe un bine
Şi-a pus aripi de şindrilă.

A intrat slugă la neam,
Patriei, Măria Sa,
I-a cerut un singur lucru,
Dreptul de-a o apăra.

Pentru neamul său creştin
A ars cu flacăra iubirii,
El însuşi om vitruvian
Având crucea-n cercul firii.

A avut curaj nebun,
Plătind acestuia obol,
Opus tăcerii a spus simplu
„Împăratul este gol!”.

Cel ce-i îngropat la Bellu
Este doar punct de vedere,
E iluzia că-i mort
Şi aşteaptă Înviere.

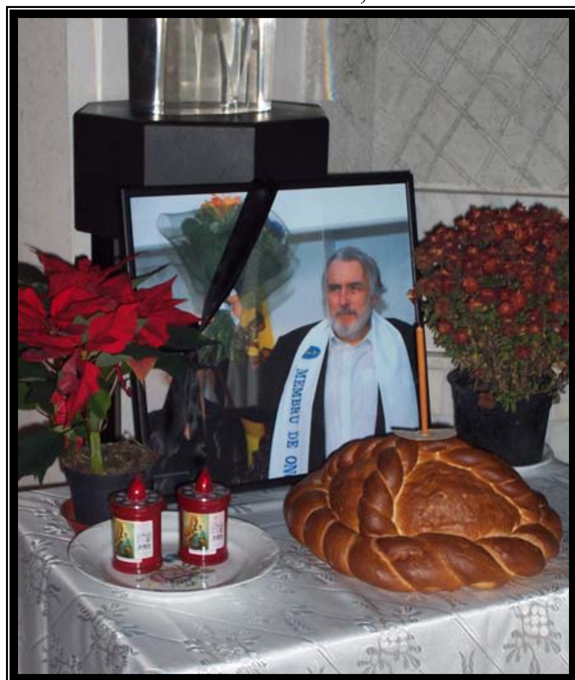
În aval de-al său teluric
La îmbrățişat celestu`
L-au luat de mână, acolo,
Dumnezeu şi Eminescu.

Tg.Mureş-Târnăveni, 18 noiembrie 2010

………………………………………………………………

Ce pot să mai spun la sfârşitul acestei cărți, a acestei vechi-noi cărți, pe care mai mult am plâns-o decât scris-o!! Da, tristețea şi lacrimile pot scrie uneori, prin intermediul unei mâini. Aşa a fost la mine. Acum nu mai port cuvinte. Am fost stors de ele. Port doar îngândurare. O tristă îngândurare şi o sărăcire. Mă simt împuținat. Şi lumea înconjurătoare o percep mai oloagă! Şi chiar mai lipsită de poezie. Stau şi rememorez totul. Ca un film ce se derulează cu rapiditate în fața ochilor "văd": întâlniri, convorbiri, spuse, amintiri, etc. Fotografiile mă ajută. Ajung invariabil la o concluzie, pe care aproape îmi este frică să o spun şi totuşi o spun: **Am fost prieten cu un munte!** Nimic mai mult.

Târnăveni, 23 noiembrie 2010

Târgu-Mureş, 12 decembrie 2010, Catedrala „Învierea Domnului", parastas la 40 zile de la moartea poetului ADRIAN PĂUNESCU

“….lumea literară românească se împarte acum, după mine, în cea de dinainte de Adrian Păunescu şi cea de după Adrian Păunescu…”

Poeții Răzvan Ducan şi Nicolae Băciuț lângă portretul în bernă al **Poetului Național Adrian Păunescu**

Din totdeauna, tot ce a fost legat, dar şi este legat, de **Adrian Păunescu**, mi-a produs, şi-mi produce o stare de sfioşenie. Firesc, în condițiile în care am conştientizat din imberbă adolescență, şi conştientizez şi acum la sfârşit de vârstă a doua, cine a fost şi este **Adrian Păunescu**, şi mai ales cine va fi! De acum, din păcate, doar cine va fi!

Steaua lui literară (în special poetică) a strălucit ca a nimănui altul în contemporaneitate şi continuă să crească în progresie geometrică, în strălucire. Şi aceasta pe măsură ce românii vor percepe cu adevărat ce-au pierdut şi se vor întoarce la acesta prin….lectură! Românii l-au iubit pe **Adrian Păunescu**, indiscutabil! Din aceiaşi iubire, totuşi, trebuire să meargă "înainte spre izvoare" şi să-l recitească, pentru a-l (re)înțelege. Şi poate, printr-o înțelegere superioară îl vor reinventa! Şi poate vor vedea atunci cu adevărat sublimele fațete ale caratele sale de genialitate. Sper că măcar atunci, îl vor propune, prin traduceri de texte, aşa cum merită, şi literaturii universale, aşa cum s-a bucurat prea puțin, nedrept, în timpul vieții sale! Să se bucure şi alții, de pe mapamond, de bucuria noastră! Este şi va fi brandul secret al nostru, al celor de bun simț etic şi estetic. Dar poate şi mai departe, şi de ce nu, **Adrian Păunescu** va fi combustibilul secret al rachetei noastre româneşti, în mai multe trepte, îndreptată spre urechile entităților, de orice formă şi mărime, din galaxiile dornice de frumos peren, atemporal!

Întru` aceiaşi sfioşenie am păşit şi eu duminecă, 12 decembrie 2010, în **Catedrala ortodoxă "Sf. Înviere"** (părintele Citirigă îi spune "Învierea Domnului", şi poate acesta îi este cu adevărat numele) **din Tg. Mureş**, să fiu părtaş la Parastasul de 40 de zile organizat de vrednicul părinte paroh al bisericii, Vasile Citirigă, doctor în teologie, cadru didactic universitar, paroh de toată lauda întru` hărnicie şi înțelepciune, pentru **Poetul Național Adrian Păunescu**, principal ctitor al

bisericii amintite, biserică ce în proporție de aproape 60% din construcție îi datorează demersurilor făcute de acesta!

Sfioşenia mea era dublată şi de gestul organizatorilor de a-mi permite şi prezentarea unei cărți de suflet “mai mult plânsă decât scrisă” , aşa cum am spus în câteva rânduri la finele ei, **“Epistole către Adrian Păunescu. Carte de iubire”**, ediția a II-a, revăzută şi readăugită față de cea apărută în 1998, la Tg. Mureş, la Ed. Tipomur în colaborare cu Ed. Noul Pământ. (Re)Scrisă în condiții de maximă tristețe, cartea e mica mea jerbă adusă **Celui mai Mare Poet Român al secolului XX şi început de secol XXI, adusă unuia dintre cei mai mari lirici ai planetei, Adrian Păunescu**. Adusă omului curajos şi responsabil, care vibra la bucuriile şi mai ales la durerile neamului său, omului care a fost român, până în cele mai intime particule, stăre căreia nu i-a precupețit nici un efort, pentru a-i da combustie valorificatoare, pentru a da confraților lui “de la Nistru pân` la Tisa” demnitate, prosperitate, adevăr, mândrie, atât cât se putea, întru` ”minimă dreptate”.

Sfânta Liturghie începută la orele 10 a fost oficiată de trei preoți de mare seriozitate şi distincție: Vasile Citirigă, omul care a conclucrat cu **Poetul Național Adrian Păunescu** îndeaproape, pentru înălțarea locaşului, preotul Ioan Pintilie, slujitor la aceiaşi impozantă biserică şi preotul Dumitru Gherman, fost protopop în județul Harghita, actualmente preot la Biserica “Sf. Treime” din Reghin. Frumoase momente cu colinde româneşti, tonul fiind dat chiar de către preoții oficianți, au punctat starea de a ne afla în Postul Crăciunului. Totul întru` slava lui Dumnezeu şi a fiului său, Iisus Cristos!

La ora 12, în prezența unui număr record de enoriaşi prezenți în biserică (între 400 şi 500!!!) a avut loc **Parastasul pentru Adrian Păunescu**, cu toate etapele specifice unei astfel de slujbe. Cu toții, fără excepției, au rămas pentru a-l comemora pe poetul lor drag, trecut la cele veşnice, pe neaşteptate, cu mult înainte de vreme!

În față, lângă iconostas, încadrat de flori proaspete şi două candele aprinse, era pus în bernă portretul principalului ctitor, **Adrian Păunescu.**

Într-un cor, pe o singură voce, aproape tot cei prezenți au cântat, la un moment dat, pe versurile lui **Adrian Păunescu,** scrise special, în 1995, pentru locaşul de cult târgumureşean **"Biserica lui Dumnezeu"**. A fost un moment măreț, înălțător: **"Aici e biserica noastră,/ Sfințiți temelia, părinți/ Deschidem spre cer o fereastră / Şi umplem pământul cu sfinți// Prea multe tentații păgâne/ Atârnă de inimă greu,/ Zideşte-ți altarul Române/ Cu tine- aici Dumnezeu.//….."**

Părintele Vasile Citirigă, profund afectat, chiar şi după 6 săptămâni, de pierderea lui **Adrian Păunescu**, a moderat această pioasă amintire. Despre **Poetul Unic şi Irepetabil**, **Adrian Păunescu**, dar şi despre cartea **"Epistole către Adrian Păunescu. Carte de iubire"**, 225 pg, Ed. Nico, Tg. Mureş, 2010, scrisă "cu colțul inimii şi cu pana înmuiată în lacrimi" de către subsemnatul, au vorbit, cu pertinență şi afectivitate în glas, pe lângă părintele Vasile Citirigă, oamenii de cultură mureşeni: Ioan Nicolaescu, profesor universitar doctor, fost senator; Nicolae Băciuț, scriitor, publicist, editor, director al Direcției Județene pentru Cultură şi Patrimoniu Cultural Mureş; Lazăr Lădariu, fost parlamentar în Parlamentul României, scriitor, publicist, redactor şef al principalului cotidian de limbă română din județul Mureş "Cuvântul liber". Toți vorbitorii, fiecare în manieră proprie, au vorbit despre **Poetul Genial care a fost Adrian Păunescu**, **despre Opera lui uluitoare lăsată ca zestre Poporului Român, despre Bunătatea şi Altruismul lui!** Referitor la cartea subsemnatului, o părere unanimă a fost aceea a faptului că am conştientizat permanent **Valoarea Poetului Adrian Păunescu** şi cu râvnă şi dragoste am făcut consemnări (dar şi fotografii), unele dintre ele devenite, acum, documente, etc. Finalul luărilor de cuvânt mi-a aparținut. Afectat încă de la intrarea în

biserică, odată cu vederea portretului **“poetului tineretului în adidaşi şi al generației în blugi”**, mi-am găsit cu greu, printre lacrimi, cuvintele pe care le-am crezut atunci potrivite: **“Ca şi creştin lumea se împarte pentru mine în cea de dinainte de Cristos şi cea de după Cristos. Din punct de vedere al literatului Răzvan Ducan, şi rog să mă ierte Mihai Eminescu, lumea literară românească se împarte acum, după mine, în cea de dinainte de Adrian Păunescu şi cea după Adrian Păunescu….Dragi enoriaşi, trebuie să fiți mândri că ați fost contemporani cu Adrian Păunescu şi că ați respirat, cei care ați respirat, aerul aceleiaşi încăperi cu el, aerul acestei încăperi, în multele vizite făcute la biserică. Eu am avut un privilegiu în plus, acela de a fi acceptat în preajma lui, de a conversa, de a ne confesa şi de a-l întâlni în diverse locuri, cu diverse prilejuri, inclusiv în casa lui de pe Dionisie Lupu, Nr. 84, din Bucureşti. Adrian Păunescu a fost, este şi va fi, atâta timp cât voi trăi, în inima mea…”**. În finalul intervenției mele am citit un poem din cartea mea, poem intitulat **“Epistola 30 către Adrian Păunescu. Povestitorul de sine”**, închinat memoriei **Poetului de 24 de carate care a fost Adrian Păunescu.**

Am văzut la această pioasă aducere aminte multă durere. Am văzut zeci de ochi înlăcrimați**. Memoria Poetului e încă Vie ! Şi va fi mereu vie fiindcă mureşenii l-au iubit mereu pe Adrian Păunescu, Poetul, Iubitorul de Țară, Iubitorul de Adevăr, Ctitorul Bisericii lor din Tg. Mureş. Şi-l vor iubi mereu. Cât timp va fi soare pe cer. Şi lună. Şi stele !**

Parastasul s-a încheiat cu vocea prezentă a lui **Adrian Păunescu**, venită de undeva din eter, recitând aşa cum numai el a ştiut să o facă, învăluitor şi cald, « **Repetabila povară** ». Aceasta pe fondul muzical al melodiei « **Rugă pentru părinți** », versuri **Adrian Păunescu**, cântată de Ştefan Hruşcă.

La invitația părintelui Vasile Citirigă, într-un spațiu amenajat special, toți ce prezenți, doritori, au putut servi la

sfârşitul parastasului un pahar cu vin şi să verse o picătură în memoria uluitorului făuritor de stihuri !

Răzvan Ducan

13 decembrie 2010

Târgu-Mureş, 12 decembrie 2010,: Prot.pr. Dumitru Gherman, Răzvan Ducan, pr. Vasile Citirigă

Vasile Citirigă, Nicolae Băciuţ, Ioan Nicolaescu, Răzvan Ducan

Participanți la parastas, 12 decembrie 2010

Alți participanți la parastas

Nicolae Băciuț, editor, Răzvan Ducan, autor

Pr. Vasile Citirigă, vorbind despre ctitorul catedralei

DE ACELAŞI AUTOR:

- **„Viețuirea-n clepsidră”** (versuri), 64 pag., Ed.Alpha, Tg.Mureş, 1990;
- **”Dumnezeiescul Ardeal- poeme pe cord deschis”**, 70 pag., Ed.Tipomur, Tg.Mureş, 1993;
- **”3,14ramida lui Ducankamon”** (versuri), 78 pag., Ed.Eventus, Blaj, 1994;
- **”Târnava mea de lapte dulce”** (poeme), 68 pag., Ed.Tipomur, Tg.Mureş, 1995;
- **”Poeme din cutia neagră a spuselor”**, 60 pag. , Ed.Pleşea-Design, Târnăveni, 1997;
- **”Epistole către Adrian Păunescu-carte de iubire”**, 124 pag., Ed.Tipomur, Tg.Mureş, 1998;
- **„Gheorghe Oprean-o viață închinată unirii românilor şi înălțării bisericii ortodoxe”** (cercetare), 184 pag., Ed.Tipomur, Tg.Mureş, 1999;
- **”O istorie a sportului târnăvenean”**, 296 pag., (cercetare), Ed.Tipomur, Tg.Mureş, 2001 ;
- **”Eminescu şi Târnăveniul-exerciții de admirație”**(cercetare) , 60 pag., Ed.Tipomur,Tg.Mureş, 2002 ;
- **”Miroase a tei orăşelul meu de provincie-antologie de poezie târnăveneană”** (cercetare), 88 pag., Ed. Tipomur, Tg.Mureş, 2002 ;
- **”Târnăveni-repere culturale şi istorice”** (cercetare), 256 pag., Ed.Tipomur,Tg.Mureş, 2003 ;
- **”Târnăveni- 725 de ani de istorie şi devenire”**(cercetare), 92 pag. cretate, format A4, Ed.Tipomur,Tg.Mureş, 2003 ;
- ”**Cenaclul literar din Târnăveni (1956-2006). 50 de ani de existență”** (cercetare), 446 pag. format A4, Ed. NICO, Tg.Mureş, 2006;
- **“Mulțumesc albastru”** (poeme), 67 pag., Ed.NICO, Tg.Mureş, 2006.

- **“Patrafir peste cuvinte”** (publicistică şi nu numai),104 pag., Ed. NICO, Tg. Mureş, 2007
- **“Mă laud, mă apăr şi mă cânt”** (publicistică şi nu numai),158 pag., Ed. NICO, Tg. Mureş, 2007
- **"Supraviersuirea"**(versuri), antologie, 324 pag., Ed. NICO, Tg. Mureş, 2007
- **"Revoluția de la 1989, la Târnaveni. Zilele premergătoare şi postmergătoare"**,(cercetare), 44 pag. format A6, Ed. NICO, Tg. Mureş,2008
- **"Băciuț"** (versuri), 74 pag., Ed. NICO, Tg. Mureş, 2008
- **"Sever Suciu-Pomul vieții"** de Nicolae Băciuț şi Răzvan Ducan (cercetare), 117 pag. format A6, Ed. NICO, Tg. Mureş, 2009
- **"100-Cele mai frumoase poezii"**, antologie, 142 de pag. format A5 (cartea a apărut şi în format A6), Ed. NICO, Tg. Mureş, 2010
- **“Lesa de hârtie”**, (publicistică), 342 pag., Ed. NICO, Tg. Mureş, 2010

Din anul 2001 este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Adresă de contact**: cultradu@yahoo.com**

Biserica lui Dumnezeu

Aici e biserica noastră,
Sfinţiţi temelia, părinţi,
Deschidem spre cer o fereastră
Şi umplem pământul cu sfinţi.

Prea multe tentaţii păgâne
Atârnă de inimă greu,
Zideşte-ţi altarul, Române,
Cu tine-i aici Dumnezeu.

Şi viaţa un vechi paradox e,
Nimic nu-i făcut în zadar,
Aceste zidiri ortodoxe
Îl au pe Iisus ca zidar.

Lucrăm o biserică sfântă
Şi suntem şi trişti şi săraci,
În mână pământul ne cântă
Ca viţa suind pe araci.

Salvarea nu e nicăierea,
Decât între-ai noştri, mereu,
Aici va veni Învierea,
Aici va lucra Dumnezeu.

Cu grijă umblaţi fiecare,
Când ochii deschişi ne rămân,
Aici, în aceste altare,
Se roagă poporul român.

ADRIAN PĂUNESCU